POLIROM

Tudor Ganea

CAZEMATA

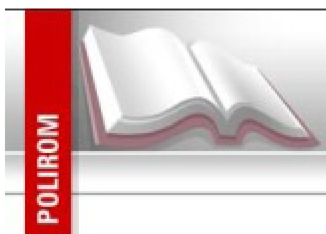
EGO
proză

Tudor Ganea

Cazemata

roman

POLIROM
2016

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6204-3
ISBN PDF: 978-973-46-6205-0
ISBN print: 978-973-46-6166-4

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © Brian Crawford, briancrawford.com

TUDOR GANEA (n. 1983, Bucureşti) a absolvit în 2008 Universitatea de Arhitectură şi Urbanism „Ion Mincu" şi este arhitect. În clasa a X-a a scris prima sa povestire, care i-a adus locul I la un concurs de proză între liceele din Constanţa, la care fusese înscrisă fără ştirea lui de către profesorul său de limba şi literatura română. De atunci a început să scrie – în special povestiri – şi nu s-a mai oprit timp de 15 ani. În toată această perioadă a fost însă unicul său cititor şi critic. În 2015 participă la un curs de *creative writing* ţinut în tandem de Florin Iaru şi Marius Chivu, care îi apreciază prozele şi îi dau încredere în scrisul său. Aşa ia naştere proiectul unui volum de proze scurte a căror acţiune se desfăşoară în cartierul constănţean Faleză-Nord, dar care devine în fapt un roman scris pe nerăsuflate: *Cazemata*.

I

Tânărul cu ochi verzi sări de pe un stabilopod în mare. Înţepă apa cu vârfurile picioarelor şi începu să alunece spre adânc. În scufundarea sa, dădu afară tot aerul din plămâni şi coborî spre fundul apei într-o poziţie de crucificat. Ţinea ochii închişi şi în scurt timp simţi presiunea apei în urechi şi sinusuri. Atinse cu tălpile stratul gros de cochilii de scoici de pe fundul apei şi săpă uşor cu călcâiele în ele, scormonind, apăsând, folosindu-şi trupul ca pe un tirbuşon. În timp ce-şi înfileta gleznele în stratul de scoici, hula îi legăna corpul şi mâinile blege ce dansau ca două alge în bătaia curentului. Din când în când, câte o bulă minusculă de aer – strălucitoare ca o bobiţă de mercur – îi ieşea pe la colţul gurii şi se ridica în viteză. Tânărul deschise ochii şi privi înspre suprafaţă, acolo unde luna se concentra într-o pată de lumină pe valuri. Când simţi spasme în plămâni, îşi flexă genunchii şi se propulsă cu viteză în sus, speriind guvizii ce-i dădeau târcoale. Ieşi la suprafaţă şi trase puternic aer în piept. Rămase un timp în acelaşi loc, lângă capătul digului, călcând apa şi dând din mâini pentru a se menţine la suprafaţă.

După ce privi câteva secunde plaja semicirculară mărginită de dealul argilos al falezei, se scufundă şi înotă pe sub apă. Ajuns din nou pe fundul mării, îşi înfipse degetele în nisipul amestecat cu scoici şi se trase, propulsându-şi astfel corpul înainte. De fiecare dată când viteza corpului său – paralel acum cu fundul mării – scădea, cealaltă mână se agăţa de alte pietre sau se înfigea în nisip – făcând pârghie cu ce apuca de pe

fundul apei – şi-l împingea cu viteză înainte. Scoicile crescute pe pietrele ce ieşeau din nisip şi de care îşi lovea trupul îi zgâriară la început pielea, pentru ca mai apoi să i-o despice de-a dreptul, tăindu-l pe piept, burtă şi picioare, cu fineţea unor bisturie chirurgicale care lăsau în urmă fire lungi de sânge ce se disipau prin apă în lumina lunii.

Fără să se oprească, revenea periodic la suprafaţă, inspira şi apoi se scufunda din nou, trăgându-şi corpul prin tăişul sutelor, miilor de cochilii de scoici ascuţite de pe fundul apei, ce-i deschideau în carne răni din dreptul sprâncenelor până pe genunchi şi tibii. Un banc de meduze fu spart şi apoi se regrupă în dâra de sânge din urma tânărului ce brăzda adâncul golfuleţului asemenea unei torpile.

Cu buzele făcute franjuri şi cu sângele scurgându-i-se pe bărbie şi gât, ajunse în cele din urmă la apă mică şi se ridică în picioare. Ieşi pe plajă, iar valurile mării îi mai culeseră, câteva secunde, râurile subţiri de sânge ce i se prelingeau de pe glezne pe nisipul umed.

Străbătu plaja şi ajunse în faţa peretelui de argilă. Urmele roşii ale paşilor săi rămaseră mărturie pe cărarea ce şerpuia în sus, pe dealul falezei, şi pe care tânărul o urca acum gâfâind, pieptiş, iar când mâinile sale – cu tăieturi adânci în palme – se prindeau de tulpini groase de mărăcini înalţi – în căutare de sprijin – sau se agăţau de tufe nemişcate de vânt, castraveţii sălbatici, copţi pe sub frunze, plesneau cu zgomot şi-l împroşcau cu seminţe umede.

Ajunse în cele din urmă sus, pe platoul falezei, unde praful fin ridicat de paşii săi îi intră în şanţurile săpate în carnea vie, în care acum i se scurgeau râuri de transpiraţie sărată. Trecu şchiopătând prin şantierul cu blocurile neterminate, ca un rând de măsele stricate înfipte în gingia falezei de argilă, în jurul cărora străjuiau excavatoare ale căror cuve căscau ameninţător spre lună, ieşi apoi printre maşinile din parcarea amenajată pe terenul viran dintre blocuri şi se pomeni în faţa cazematei.

Scaunele din fier forjat erau întoarse pe mese cu picioarele în sus, iar înăuntrul barului amenajat în buncăr – a cărui uşă era larg deschisă – nu părea să mai fie nimeni. Ajuns lângă o masă, tânărul puse talpa piciorului pe ea, se prinse cu mâinile de pergola din lemn de deasupra şi se trase cu greu în sus. De pe pergolă ajunse imediat pe terasă şi apoi escaladă turela cilindrică a cazematei, în al cărei beton se deschideau fante de tragere pentru mitraliere. Sus, în cercul terasei turelei, se lăsă pe vine, extenuat, şi scoase de sub micul rug construit din scânduri şi papură uscată – ce părea pregătit din timp – o brichetă cu care aprinse focul. În timp ce flacăra trosnea între tulpinile uscate de papură, tânărul îngenunche.

Cu spatele la focul ce creştea în înălţime, începu să-şi mişte rapid mâna dreaptă în zona inghinală. Cu mâna stângă se sprijinea de parapetul din beton al terasei circulare. Când flacăra din spatele său se înălţă şi înroşi faţadele blocurilor din jur, tânărul îşi văzu umbra, crescută acum mare, pe întregul bloc cu patru etaje din faţa cazematei. Deodată, umbra începu să-i tremure încordată în spasme scurte şi tânărul îşi lăsă capul pe spate, cu ochi strâns închişi. Mişcarea mâinii i se domoli încet-încet, până când se opri.

Cu capul lăsat pe spate şi fără să privească în jos, îşi înmuie buricele în lichidul vâscos şi cald ce ţâşnise din el şi-şi ridică apoi mâinile cu degetele răsfirate în sus. Umbrele degetelor sale îmbălate pulsau acum pe tencuiala drişcuită a blocului din faţă, încremenite, asemenea mâinilor unui dirijor gata să dea startul unei simfonii. Şi umbrele începură să se mişte: mai întâi falangele, ca nişte vietăţi abia trezite din somn, se îndoiră uşor şi mişunară pe faţada blocului de vizavi, la început timid, apoi din ce în ce mai agresiv, ca nişte imense anaconde în căutarea prăzii, intrând prin ferestre, strecurându-se prin camere înăbuşite de căldura nopţii de vară, coborând prin paturi cu aşternuturi umede, urcându-se pe femei adormite care tresăriră în somn şi-şi desfăcură picioarele când umbra degetelor

tânărului se alungi de pe tavane, se scurse pe pereţi, le alunecă pe gât, pe sânii transpiraţi şi li se pierdu între coapsele fierbinţi.

Apoi umbrele ieşeau de pe geamurile blocurilor, se retrăgeau pe pervazuri, coborau pe faţadele pline de pete de igrasie, scurgându-se precum tentaculele ameninţătoare ale unei gigantice caracatiţe, tăiau caldarâmul şi se opreau iarăşi şi iarăşi în mica baltă cleioasă dintre genunchii însângeraţi ai tânărului, care, respirând din ce în ce mai greu, cu degetele proaspăt înmuiate şi grele de gelul translucid, le arunca din nou pe pereţii scorojiţi, strecurându-le printre draperii de pluş prăfuite, pe sub jaluzele nerulate până la capăt şi roase de molii, prin geamuri întredeschise, scurgându-se de pe tavane sau suind de pe pardoseli în alte şi alte paturi, oprindu-se între picioarele altei şi altei femei, care în acel moment suspina în somn şi-şi arcuia spatele între aşternuturile şifonate.

Odată cu slăbirea în intensitate a focului, umbrele mâinilor sale îşi scurtară lungimea încet-încet şi se retraseră de pe zidurile din jur precum cornițele unui melc, din ce în ce mai mici, din ce în ce mai subţiri, până când flacăra mocnită din spatele lui dispăru şi stinse roşeaţa pereţilor, ascunzând din nou blocurile în noapte.

Când, mărturie a focului de mai înainte, mai rămase doar un fir subţire de fum ce se ridica vertical înspre cerul fără stele, mâinile obosite îi alunecară pe lângă corp şi căzu din genunchi pe o parte, apoi se rostogoli pe spate. Extenuat, respirând din ce în ce mai greu, cu râuri de sânge şi transpiraţie adunându-i-se într-o baltă ce-i răci spatele fierbinte, mai avu puterea doar să-şi întoarcă privirea înspre mare. Cu ochii la fulgerele îndepărtate din larg şi cu primii stropi de ploaie lovindu-i pielea plină de tăieturi, tânărul îşi numără ultimele două bătăi ale inimii: „unu, doi…“.

*

— Gata, Olube. S-a închis cercu'. Acu' e rându' tău.

— Borhot! Mai adu un rând la băieţii!

— Acum vin… Cinci beri?

— Cinci. Reci congel!

— Dă şi tu o ţigară.

— Ia de la Marinuş. Nu-l vezi că-i mort? Nici nu-şi dă seama. Iar s-a făcut praf.

— Marinuş! Marinuş!

— N-aude, bă… lasă-l în pace. Cine-l duce azi acasă? Îmi bag picioarele. Io l-am dus şi ieri, şi alaltăieri.

— Lasă-l, mă, aici, vorbim cu Borhot să-l lase să doarmă pe scaun. Şi aşa nu bagă mesele înăuntru după ce închide. E vară. E cald. Mai ia şi el aer. Numa' să arunce o mână de sare pe el, să nu se strice până dimineaţă.

— Borhot!

— Ău!

— 'Ai încoa' la fratele tău Olube. Să moară Roxana dacă nu-l laşi şi tu pe Marinuş să doarmă aici. Ia uite-l cum e.

— Păi, bă, nebunule, l-aş lăsa… da' am treabă cu *ştii tu cine*.

— Să mori tu c-ai îmbârligat-o pe Delia.

— Taci, mă, mai încet. Păi, tu ce crezi? Că rămân blocat în labă ca voi? În seara asta-i Delia, acu' două seri am cocardit-o pe Bunoaca… mâine-poimâine o pârâi şi pe sor-ta.

— 'Te-n gură de futălău.

— Au! Nu mai da, bă, aşa tare! Animalule! Mi-ai paradit umăru'. Şi-aşa am febră musculară de la cât am frecat sus pe turelă.

— Pân' la urmă cin' l-a găsit?

— Cică l-a văzut o femeie de la balcon în dimineaţa aia. Ciuguleau pescăruşii din el. Păi, pă lângă sânge, am frecat o groază şi după găinaţu' de pescăruş. Cel mai al dracu' e găinaţu' de pescăruş. Zici că-i prenadez. A trebuit să-l râcâi cu şpaclu'. D-aia mă doare umăru'.

— Deci nu tu l-ai găsit, Borhot?

— Nu, fratele meu: n-auzi că o femeie dintr-un bloc de p-aci l-a văzut de dimineaţă? Ea a chemat poliţia. Io am ajuns târziu, după zece. Ştiţi că deschid abia după zece. Ajung aici: plin de poliţie, salvarea, alea, alea.

— Şi Liţoi? Îl luaseră deja?

— Îl luaseră. Vorbeau ăştia pân' jur, că cine i-a dat omoru' a fost sadic, tăticule. L-a tăiat pă faţă, pă piept, pă picioare, pă peste tot. Franjuri l-a făcut! Plus că au mai rupt şi pescăruşii din el. Mai bine că n-am văzut când l-au luat. Io doar am curăţat. P-ormă am dat declaraţie. Le-am zis că-i baru' meu, la cât închid, la cât deschid, cine a băut în seara aia, cine a plecat ultimu', dacă-l ştiam pe Liţoi: cum drecu' să nu-l ştiu? Îl ştie tot cartieru'! – le-am zis. Pă urmă, că cică-mi închid baru' două zile, că e perimetru' crimei, că tre' să vină echipa de la criminalistică. Na. Ce era să le zic? Închideţi, că nu pierdeţi voi bani, 'tu-vă-n gură de gabori. Aţi văzut şi voi: două zile a fluturat panglica roşie în jurul cazematei. Abia azi am tăiat-o şi mi-au dat undă verde că pot să deschid din nou. Aşa că, băieţi, ajutaţi-l pe bietul Borhot să-şi astupe gaura de două zile şi beţi şi voi ca porcii în seara asta, vă roagă fratele vostru! Hai că mă duc la bar, şi dacă sunteţi cum trebuie, vă zice tăticu' şi pe cine am cocardit acu' două seri…

— Păi, ne-ai zis, târtane, c-ai spart-o pe Bunoaca.

— Las-o pe Bunoaca. După ea a urmat alta. Surpriză mare. În aceeaşi seară. Stai că mă întorc şi vă zic cine m-a controlat de greutate la furtun.

— Mare bagabont e Borhot ăsta. Fute tot.

— Lasă-l. Dă-l drecu' pe Borhot, că mai şi-nfloreşte. Să revenim: cine să-l fi omorât pă Liţoi?

— Nu ştiu, bă. Pumni şi-a luat angro de la mulţi din cartier… da' să bage cuţitu-n el şi să-l taie peste tot, chiar nu-mi vine nimeni în minte. Vreun nebun. Sau tot un drogat ca el. Da, vedeţi voi, de când am auzit, de-acu' două zile adică, umblu cu ăsta-n buzunar.

— Ia uite ce şiş şi-a tras Olube!

— L-am ascuţit la polizor, cârnaţilor. Pot să mă şi rad cu el.

— Nu mai râdeţi, bă, giolgăilor, că şi io mă cam uit peste umăr seara, înainte să intru în bloc. Şi nici tu nu te mai căca pe tine, Belgine, că de când cu Liţoi nu te mai prindem seara prin cartier. Intri de pe zi în casă.

— Ce faci, bă, Olube, te-ai tâmpit? Ia uite-l: varsă bere în scrumieră.

— Taci, bă! Dumnezeu să-l ierte… aşa aurolac cum era. Da' de câte ori nu ne-a făcut să râdem?

— Lasă, bă, Olube, c-a făcut şi multe prostii…

— A făcut. Nu zic nu.

— Mai ţineţi minte când l-a muşcat de buze pe Coco? De-a rămas cu ele-n gură?

— Chiar, bă! Mai are fetiţe Coco?

— Ne… Le-a dus la un salon din ăsta de masaj erotic.

— Bă, eşti nebun? Io nu ştiam că Liţoi i-a rupt buzele lu' Coco.

— Nici io.

— Belgine, tu ştii?

— Parcă ştiu ceva, ceva…

— Se-ndrăgostise Liţoi de o bagaboantă de-a lui Coco. Adică aşa cred. Şi-i scria numele cu cretă pe şosea, sub balcon. Începuse să şi vorbească cu Liţoi: ea de la balcon, el de dedesubt. Ca-n film. Nu ştiu clar care a fost faza: ori începuse fata să nu mai producă, ori nu ştiu, cert e că iese într-o seară Coco din bloc, doar în halat şi cu o bâtă de baseball în mână. Liţoi îl vede şi se retrage mai încoa', înspre cazemată. Şi ce face Coco? Scoate cucu' şi se pişă pe asfalt, peste numele curvei, cum naibii o chema…

— Stela, bă, nebunule, nevasta lu' Borhot… nu ştii că Stela a fost fetiţă la Coco?

— Da, bă… aşa e. Uitasem. A trecut ceva vreme de atunci… Mă rog. Şi să vezi fază: aruncă Liţoi punga de aurolac şi o ia la fugă, urlând, înspre Coco. Nici n-a avut timp ăla să dea cu bâta. A sărit Liţoi şi s-a prins pe el ca de stâlp. Ca Blanca de la *Street Fighter*. Se încolăcise pe el, cu mâinile şi cu picioarele. Coco drept, în picioare, imobilizat. Şi-l muşcă de

faţă, janilor! Îl muşcă de muie! Şi începe Coco să urle, da' cu gura-nchisă! Că Liţoi îi prinsese botu' cu dinţii şi nu-i mai dădea drumu' la buze. Crocodil! Coco începe să se zvârcolească cu Liţoi strâns în jurul lui. P-ormă îşi dă drumu' de pe el. Coco cade jos – era plin de sânge pe faţă – şi Liţoi o ia la fugă înspre şantier. Cu buzele lu' Coco în gură. Le-a scuipat pe jos, între boscheţi. După aia a intrat într-un buncăr şi nu l-a mai văzut nimeni câteva zile. Coco a rămas ghemuit pe şosea, căzut fix în pişatu' lui. Fără buze.

— Păi, de atunci s-a cam cărăbănit Coco din cartier. S-a mutat pe valea portului şi a cărat şi curvele după el. A umplut două taxiuri de curve.

— Avea forţă, nebunu'. Aşa drogat cum era tot timpu'. Bă, Olube, că tu mergi la peşte cu ta-su, când l-a dat afară din casă?

— Nu prea vorbeşte nea Baban de Liţoi. Io când mă-ntâlnesc cu el la gropan îl mai întreb: ia zi bre? Îl mai primeşti pe fi-tu în casă? Sau îl laşi să se boschetărască prin canale până la capăt?

— Şi ce-ţi zice?

— Ce să zică… nu-l primeşte şi gata!

— Acu' câţi ani l-a dat afară din casă?

— Păi… era Liţoi la liceu, parcă.

— I-auzi, Belgine: Liţoiu' avea mai multă şcoală ca tine, fir-ai al drecu' de prost!… Stai, mă, nebunule… nu da… au! Nu mai da!

— Ţi-am zis că-ţi dau moldaminu' dacă nu te potoleşti, Marinuşe! Te-ai îmbătat şi eşti prost iar. Culcă-te la loc. Executarea! Zi, Olube, mai departe…

— Aşa. Da, bă. Era la liceu. Nu ştiu ce drecu' a făcut de l-a dat nea Baban afară din casă. Şi nu l-a mai primit niciodată. Doar ştiţi: de zece ani bântuie cazematele şi canalizările de prin jur. Păi de-aia nu-l prindeau jandarmii când veneau să-l salte: intra Liţoiu' pe aici, ieşea pe dincolo, intra pe la cazemată, ieşea prin buncăru' din şantier, şi tot aşa…

— Bine, bă, Olube… hai, zi a mia oară faza aia de o crezi doar tu.

— Gata, nu mai zic nimic.

— Ho, bă! Ce te superi aşa? Numa' că nu se poate să fie aşa cum zici tu. Ţi s-a părut şi gata. Erai şi beat, că băusei cu mine, nu mai ţii minte?

— Ce, bă? Ce tot zici acolo, Belgine, de l-ai supărat pe Olube?

— Se supără degeaba, animalu'… Venise poliţia după Liţoi. Alerga la curu' gol prin cartier şi speria femeile. Şi Olube era aici la cazemată, cu mine. Băusem deja periculos. Io mă duc să mă piş. Când mă-ntorc de la baie, Olube cu o muie de sandilău. Îl întreb: Olube, ce mă-ta-n cur ai păţit? Şi ce-mi zice şauru': că se uita la poliţişti cum îl fugăreau pe Liţoi, şi Liţoi a intrat în buncăru' ăla de la scara C. Se vede şi de aici. Chiar la masa asta stăteam. Cât să fie până acolo? Vreo două sute de metri. Şi cică Liţoi a intrat în buncăr şi în secunda doi a ieşit din cazemată aici la masă, lângă Olube. Poliţia se chinuia încă să intre în buncăru' de acolo şi Liţoi apăruse deja lângă Olube. Atunci i-am zis: Olube, tre' să bem măcar la două zile, că deja ai luat-o Brăila. El că nu şi nu, că nu era aşa beat, că Liţoi a intrat pe acolo şi a ieşit p-acilea într-o secundă, ca hopa-mitică.

— Râdeţi ca proştii. Io nu mai zic nimic. Am văzut ce-am văzut. Poate eram beat. Nu ştiu. Da' că Liţoi ştie, pardon, *ştia*, cum să ajungă din tunelurile dintre buncăre în mare, aicea aţi văzut cu toţii.

— Aicea da, recunosc şi io că l-am văzut cum intra prin cazemate, apoi dădeam toţi fuga pe malul falezei şi-l vedeam cum iese din mare în mijlocul golfuleţului. Ieşea direct în plută, pe spate. La cucu' gol.

— Astea comunică toate cu marea. Păi de câte ori n-a ieşit Liţoiu cu chefal din buncăre?

— Adevărat!

— Şi când se apuca să cânte prin tuneluri, mai ţineţi minte cum îl auzeam prin scurgerile de la chiuvetă? Sau dacă erai pă veceu, în baie, îi auzeai fluieratu' prin sifonu' de pardoseală sau prin gura căzii.

— Da, bă, nebunilor! Aşa e. Mie mi-a rămas în cap o toamnă întreagă ce melodie fluiera el p-acolo pă jos. Începuse s-o îngâne şi maică-mea, şi

tata.

— Hai că vine Borhot încoa'.

— Ia zi, Borhot, ca să-ndulcim seara, că ăştia nu mă crede.

— Ia zi, Olube.

— E adevărat că Liţoi ieşea cu chefal din cazemate?

— Aşa e. Păi, nu i-am cumpărat şi io doi chefălaşi? I-am dat o bere pă fiecare. Ditamai peştanii! Încă mai respirau şi după ce i-am curăţat de maţe. Altceva?

— A două întrebare, pentru bagabonţii ăştia necredincioşi: este că Bunoaca are cea mai strâmtă fofoloancă, de aici şi până-n Bulgaria?

— Bă, băieţi… să moară cinci vecini, veniţi mai aproape că ne-aude lumea: Bunoaca ca Bunoaca. Da' s-o vedeţi pă Turcoaica. Bă, şerpilor, mă ştiţi, nu mint. M-am plimbat din pizdă-n pizdă de cum mi-au dat flocii. Olube, Belgine, doar mă ştiţi că-s bolnav de crăpătură. Bă! Da' piesă ca Turcoaica nu există pă lumea asta.

— Ce, mă? Eşti nebun? Ce-i cu vrăjeala asta?

— Bă! Uite: mă-nchin. Staţi să vă zic cum a fost. Răsalaltăseară pleca ultimu' de aici nea Baban. Bărba-su. Cu minciocu' ăla plin de guvizi stricaţi, de mi-a lăsat iar bale printre mese. E! M-apuc să şterg cu mopu' şi, când dau să intru în bar, cine mă trage de pulă? Bu-noa-ca. Mi s-a sculat instant. Stătea ascunsă după uşă. Pac, mi-a luat limba-n gură, să vezi ce figuri pă ea. Meserie. Dau s-o dezbrac, da' de unde? Că era deja goală, mânca-v-aş puţele voastre blege. Se dezbrăcase acolo, în întuneric. Am scos iataganu', am ridicat-o pe măsuţa aia de tablă şi dă-i, tăticule! A pârâit ca pepenele roşu. Aici nu minte Olube: strâmtă rău! Primu' număr n-a durat un minut. Păi, ce să-i faci, Belgine? Ce te uiţi aşa la mine? Când femeia ştie meserie te face şi-ntr-un minut. Noroc că fratele vostru are rezerve ca-n Kuweit. I-am pus mâna-n gât şi m-a strâns între picioare de mi-a lăsat urme. Am băgat iataganu' la loc şi dă-i, frate! Mă mir cum de n-aţi auzit-o. Schelălăia, bă! Mi-era că trezeşte tot cartieru'. M-am oprit io,

că altfel murea de plăcere, vă zice băiatu': mu-rea de plă-ce-re. Şi mă trezeam, drecu', cu poliţia pe aici, mai devreme: cum aţi procedat, domnule Borhot? Am futut-o până a murit. De plăcere. Aşa le-aş fi zis.

— Aşa. Şi zi cu Turcoaica. Staţi să vedeţi minciună la Borhot, băieţi.

— Ce-ai, bă, giolgăule? Ţi s-a pus pata pe mine? Io nu mint. Fiţi antenă. Pleacă Bunoaca. Pe şapte cărări. Ziceai că-i beată. Efectul Borhot. Şi rămân aşa… la pula goală în bar. Cu lumina stinsă. Stăteam pe scaun, mi-am aprins o ţigară şi îmi făceam vânt la coaie cu un ziar. Îmi aprind şi a doua ţigară. Şi să vezi minune. Mi se scoală iar cardanu'. Da' cum? Pe partea dreaptă, acolo unde se auzeau paşi afară. Bă, nebunilor: şi cum dădeau târcoale paşii ăia de afară în jurul barului, în direcţia aia mi se îndrepta şi măciuca. De parcă avea magnet la paşi. Înţelegeţi? Apoi am văzut-o cum a trecut prin faţa uşii. N-am recunoscut-o din prima. I-am auzit paşii prin stânga, apoi prin spatele barului. Bă! Şi ştiuletele adulmeca după ea! Nu mint, Olube! Nu mint! De ce să mint? Mi se rotea carbaxinu' după paşii ei, până s-a înţepenit cu belitura înspre uşă, de ziceai că-i busolă. Mă uit mai atent: Turcoaica, mă-sa lu' Liţoi, nevasta lu' nea Baban! Ne uitam şi io, şi şarpele cu un ochi la ea.

— Bă, Borhot… mai minte omu', da' mai bea şi-o cană de apă.

— Nu mint, bă, coclitule! Şi vine Turcoaica înspre mine şi mă-ncalecă. Şaurilor: m-a futut ca la Rovine. Îmi zicea ceva la ureche, da' n-am înţeles ce. Când mi-a băgat limba-n ureche, mi-am dat drumu'. Parcă m-a curentat. Când mi-a înfipt un sfârc în gură, mi-am dat din nou drumu'. Parcă lingeam borne de baterie. Când mi-a supt limba, iar. Şi tot aşa janilor… şi nu se oprea. M-a făcut varză! Am leşinat. Nici nu ştiu când a plecat…

— Păi, a plecat de mult, 'te-n gură de mincinos. A plecat dintre noi de vreo trei luni!

— Ce zici tu acolo, Olube?

— Hai, bă, Borhot… mai lasă-ne cu minciunile astea. Păi, Turcoaica s-a înecat la dig acu' trei luni. Ce drecu' ne-mbârligi de-a-mboulea acilea? Nu ştii c-au căutat-o cu scafandrii? N-ai văzut ce barbă de doliu şi-a lăsat nea Baban?

— Ce, mă?

— Belgine, trezeşte-l pe Marinuş, hai să mă ajuţi să-l duc acasă. E târziu. Mâine am vorbit cu nea Baban să dăm împreună la chefal din gropan. N-am chef să mă doară capu'.

— Marinuş! Marinuş… Ete al drecu': beat mort, da' i s-a sculat ciomagu'!

*

Olube coborî după-amiază pe plajă şi o luă la dreapta, înspre fâşia îngustă de nisip. Într-o mână ţinea o sacoşă de rafie, din care ieşeau vârfurile a două lansete rabatate. În cealaltă ţinea, de sub dop, un bidon de bere aburit. Merse de-a lungul plajei golfuleţului până ajunse pe nisipul umbrit de dealul falezei, unde nu era niciun cearşaf întins pe jos. Se opri în dreptul unei grote săpate în peretele vertical de argilă, în interiorul căreia dormea ghemuit un bărbat slab, cu barba şi părul cărunte. Bărbatul avea pe el doar un slip, iar pielea arsă de soare îi era cojită, ca un guler larg, în jurul gâtului. În dreptul său, la câţiva paşi de gura grotei, era ancorată – într-un reazem înfipt în nisip – o lansetă. Firul ei întins înţepa apa şi se pierdea în mare la câţiva metri de mal. Olube se lăsă pe vine şi puse pe nisip sacoşa de rafie şi bidonul de bere, apoi se apropie de vârful lansetei din reazem şi dădu un bobârnac clopoţelului metalic montat pe fir. Clinchetul clopoţelului îl trezi pe bărbatul cărunt, care sări ca ars, dădu cu capul în bolta joasă a grotei şi se repezi chiaun, în patru labe, să apuce mânerul lansetei. Când îl văzu pe tânărul din faţa sa – care începuse să

râdă – se relaxă, se îndreptă de spate şi îi spuse sprijinindu-şi fundul pe călcâie:

— Fir-ai al drecu', Olube! M-ai luat din vis.

— Să trăieşti, nea Babane, ce credeai? C-ai luat chefalu' ăl mare? zise râzând Olube şi se aşeză turceşte pe nisip.

Apoi întinse o mână şi începu să-i scuture bobiţele galbene de argilă uscată prinse ca mătreaţa în părul cărunt:

— Stai, bre', aşa, că te-ai umplut de pământ când ai sărit şi-ai dat cu capu'…

Nea Baban se lăsă scuturat de degetele mari ale lui Olube, care, după ce-l termină de pigulit, îşi scutură palmele şi culese din nisip bidonul de bere. Desfiletă dopul şi luă un gât zdravăn. Plescăi nemulţumit şi-i întinse bidonul şi lui nea Baban:

— Ia, bre! Vrei? Încă nu s-a dezgheţat ca lumea, abia l-am scos de la congelator. E plin de ace de gheaţă.

Bătrânul făcu semn cu mâna că nu vrea, apoi îşi puse palma cozoroc, deasupra frunţii, şi privi în larg. Umbra dealului falezei le cobora din spate şi se oprea pe nisipul umed şi vânăt, mângâiat de valuri mici. Doar vârful lansetei mai prindea ceva din soarele pe cale să apună în spatele falezei.

— Olube, tată, io zic să-ţi montezi rapid lanseta, că e groasă! zise nea Baban cu privirea aţintită pe mare.

Olube repetă gestul lui nea Baban – punându-şi deasupra frunţii palma făcută cozoroc – şi privi în larg. Făcu deodată ochii mari, apoi se repezi, băgă mâna în sacoşa de rafie şi scoase o lansetă pe care o întinse în viteză. Scormoni într-o cutie de nes plină cu noroi şi scoase de acolo două râme-de-mare pe care le înfipse rapid în cârlige. Lăsă greutatea plumbului pe spate, deblocă mulineta şi aruncă cu forţă în larg. După ce plumbul sparse luciul apei şi nailonul se încreţi, Olube se lăsă pe vine şi începu să mulineze uşor, până ce firul se întinse perfect. Înfipse un reazem în nisip

şi-şi propti lanseta în el. Rămase câteva clipe pe vine, privind atent vârful băţului, apoi se aşeză pe nisip, lângă nea Baban.

— Doamne ajută să-i mâne încoa', zise Olube şi-şi făcu o cruce scurtă.

— Dacă-i încolţesc aici, în golfuleţ, îi luăm şi la japcă, fără momeală, zise nea Baban şi începu să-şi molfăie un nod de carne crescut în interiorul buzei de jos, apoi continuă: e familie de delfini! Ăştia când intră şi încolţesc bancu' de chefali, îi zăpăcesc. De aia şi zic: îi luăm la japcă. După ce-i ameţesc delfinii, o să ni se agaţe singuri în cârlige. Stai să vezi, Olube. O să punem chefal şi la marinat, pentru la iarnă. Presimt!

Soarele ajunsese în spatele dealului, care-şi prelungea acum şi mai mult umbra, până la mica barieră de pietre de calcar – aflată la câţiva metri de mal – a căror adunătură forma un dig natural, de care valurile din larg se spărgeau. După ele, până la plajă, apa era limpede şi fără niciun val, ca în lac. Doar algele lungi, prinse printre pietrele din mica lagună, aminteau – prin sincronul onduleurilor lor reglat de curentul marin – că acel ochi de apă făcea parte dintr-o mare agitată. Nailonul firelor celor două lansete înţepa şi se pierdea în adâncul apei verzui abia după bariera pietrelor de calcar.

— Vine şi ploaia odată cu delfinii, zise nea Baban arătând din cap albastrul întunecat de pe mare.

— Mai are, mai are… zise Olube în timp ce-şi frecţiona obrazul neras de un umăr, apoi continuă cu ochii pe mare şi fără să-şi întoarcă privirea înspre nea Baban: auzi bre… ştiu că lu' matale nu-ţi prea place să vorbeşti despre asta. Da' acum, că s-a întâmplat ce s-a întâmplat acu' câteva zile, nu-mi zici şi mie?

— Ce să-ţi zic, Olube? *Ce* mă tot întrebi de ani de zile? Păi, nu ţi-am mai zis?

— Tot nu mi-ai zis, bre.

— Păi, pentru că nu-i nimic de zis, Olube. Am jurat să nu zic la nimeni vreodată.

— Hai, bre… că săracu-i mort acuma. Ce mai contează? Apropo… cine l-a îngropat?

— Primăria.

— Şi matale… nimic?

— Nimic, Olube. Absolut nimic. Nu mă mai întreba. N-am mai vrut să-l văd de *atunci*. L-am dat afară şi nu l-am mai văzut.

— Da' nu-ţi pare rău? Era băiatu' lu' matale pân' la urmă…

— Bine c-au luat ăştia plasele acum, pă seară, că altfel beleam cariciu' de chefal şi se opreau delfinii în plase, spuse nea Baban şi trase un scuipat lipicios pe nisip. Ăştia cu plasele lor… numa' nenorociţi! continuă el şi-şi îndreptă spatele până îi pârâiră vertebrele.

Apoi îşi scoase o ţigară din pachetul prins la elasticul slipului. Şi-l dezlipi, iar pielea îi păstră forma rectangulară. După ce-şi aprinse ţigara, aruncă bricheta în gropan şi începu să amestece uşor, cu două degete, prin nisipul umed din cutia de nes de lângă el. Scoase încet o râmă-de-mare, pe care şi-o răsuci în jurul unui deget. După ce încolăci râma pe degetul mic, îi făcu un nod şi spuse ca pentru el:

— Pe mă-sa, în schimb… ar fi trebuit io s-o dau afară înaintea lui.

— Hai, bre… nu mai vorbi morţii de rău… că doar văd că-i porţi doliu.

— Barba asta?… începu nea Baban să râdă prinzându-şi barba căruntă cu o mână, barba asta am lăsat-o şi io aşa… de ochii lumii.

— Hai, bre… matale ai băut ceva înainte? Că nu văd niciun bidon prin jur. Ce te-a apucat? Păi când au căutat-o cu scafandrii pe sub dig plângeai de ţi-au făcut ăia de la SMURD injecţii.

— De fericire, Olube, tată! De fericire! zise nea Baban şi începu să râdă şi mai tare.

Olube îşi împreunase genunchii cu mâinile şi-l privea năuc pe nea Baban, care se îneca de râs, cu capul lăsat pe spate. Din când în când se oprea şi lingea râma-de-mare încolăcită pe degetul său, apoi izbucnea iarăşi în râs, până când se înecă într-o tuse tabagică. După ce-şi veni în fire, nea Baban începu:

— Dacă ai şti tu, Olube! Dacă ar şti lumea cu cine am trăit io în casă…

— Da' ce ţi-a făcut, nea Babane? zise Olube.

— În afară că s-a frecat cu toţi bărbaţii din cartier… mai nimic, zise nea Baban şi privi spre vârful lansetei, unde se aşezase o albină. S-a frecat cu toţi, Olube, tată, unu' n-a rămas.

— Hai, bre, nea Babane, dă-o-n smahonz de treabă! Adică… să mă ierţi matale, arăta bine, săraca Turcoaica, şi acum la bătrâneţe. Da' părea femeie serioasă, nu cum zici mata'…

— Olube, băiatul meu, hai să-ţi zică Babanu' o poveste. Şi dacă nu-i adevărată, să nu mai avem parte de chefal nici pă lumea ailaltă.

— Ia zi, bre.

— Câţi ani ai tu, Olube? Două'ş'cinci? Două'ş'şapte?

— Două'ş'cinci, bre.

— Două'ş'cinci. Prea bine. Hai să te întreb altceva acum: de câţi ani n-ai mai auzit tu voci de copii prin cartier pe la noi? Hai zi! Ce te uiţi aşa la mine? Te-ai prins, nu? De când erai mic! Şi ştii de ce? Pentru că *alţii* nu s-au mai născut după voi, decât dacă veneau familii de altundeva. A avut grijă Ania a mea de asta. Şi ştii cum? Le-a luat bărbăţia la toţi bărbaţii din cartier.

— Ce zici tu acolo, nea Babane? Că nu-i adevărat: păi, e ăla micu' a lu' vameşu', mai sunt ăia de la blocul nou, e Marinuş, e Belgin…

— Da, bă, târtane. Sunt ăştia nou-veniţi. Între timp. Adică după ce s-a născut Cristian. Ascultă tu la mine! În blocurile dimprejuru' la cazemată, astea mai vechi, ale noastre, meze-urile, e plin de puţe blege. Restu' s-au

construit după. Nu mă interesează restu', zise nea Baban din ce în ce mai nervos.

Olube făcuse ochii mari, cocoşat, cu braţele strânse în jurul genunchilor şi cu faţa lipită de coapsele pline de păr creţ. Soarele abia apusese şi în larg se vedeau fulgere subţiri. După ce-şi linse din nou râma făcută inel pe deget, nea Baban continuă:

— Păi… câţi ani avea Cristian?

— De-o seamă cu mine. Ba nu! Io eram cu un an mai mare decât el.

— Exact ce-ţi ziceam. După ce l-a născut, altu' n-a mai fost. Niciun copil prin blocurile de lângă cazemată. Ai noroc că eşti mai mare, Olube, că altfel nu mai erai deloc. Acu' două'ş'cinci de ani eram şi io în vână, ca tine: numa' fibră. Plesneam sezonistele de nu ştiau ce-i aia. Chiar şi străine: blonde, suedeze, toate naţiile. Tot ce trebuia să fac era să cobor aici pe plajă. Îmi puneam frumos lansetele pe mal şi io mă dădeam înspre peretele ăsta de argilă din spate, să simt răcoare în spinare. Atunci era lume puţină, nu ca acum. Puteai să fuţi ziua la prânz, aici pe plajă, şi nu te vedea nimeni, că erau cearşafurile departe unul de altul. Da' te ustura soarele! Mă coceam şi frigeam ca scoicile pe plajă. Niciun pic de umbră, Olube, tată! Aşa că am coborât într-o zi cu cazmaua şi am început să sap la gropan.

— Deci matale ai săpat gropanul? Că ăştia din cartier zice tot felul de poveşti.

— Io l-am săpat, Olube. Şi după ce l-am săpat, am înfipt cazmaua în nisip, am pus râme-de-mare în ace şi am aruncat în larg. Apoi m-am băgat la umbră în gropan. Şi cum stăteam aşa pe spate picior peste picior şi zgârmam cu unghia de la picior în pământ, deodată îmi sare lanseta din reazem. Sar şi io din gropan ca nebunu' după ea, intru în mare şi mă arunc în apă. Înot pe la fund, trec pe lângă lansetă şi urmez firu'. Înot ce înot şi dau de ac: înfipt într-un picior de femeie. Ies la suprafaţă, o văd, îi zic să stea liniştită că s-a agăţat în ace, apoi mă bag din nou la fund şi-i scot acu'

din pulpă. Îi curge puţin sânge, ies din nou la suprafaţă cu acu' în mână şi i-l arăt: te-ai prins în ace, duduie. Ea plângea şi bătea apa cu picioarele. Ştia să înoate. Io cu acu' în mână, ca să nu se mai agaţe, îi fac semn să înotăm înspre mal. Ea, după mine. Ieşim la mal şi o duc direct în gropan. Aveam un prosop întins acolo pe jos. Ne aşezăm înăuntru. Că de unde eşti, ea, că-i dintr-un sat de pe Dunăre, că ta-su-i pescar de apă dulce, că mă-sa-i lipoveancă, c-a venit şi ea la mare, abia înţelegeam. Vorbea stricat rău. Combina cuvinte. Turcă cu rusă, româneşte, machedoneşte şi o limbă pe care o ştia numai ea. Tot timpu' făcea aşa. Mai ales când avea draci. Nu-nţelegeam nimic şi gata. Din vorbă-n vorbă, mă uit la ţâţe, apoi ea tace, se linge pe buze şi zbang: mi se repede-n caras. Deodată! M-a-ncălecat aici în gropan, de ziceai că nu mai văzuse carbaxin. Şi cred că nu mai văzuse! Olube, tată, a tremurat toată faleza în ziua aia! Săreau lăcustele din iarbă. Abia am reuşit s-o potolesc şi s-o scot din gropan, că nu se mai putea respira: se ridicase un nor de praf de l-au văzut şi pescarii de pe dig. Fumega gropanu' ca ţeava de eşapament. Parcă i-am dat şi una la ureche. Aşa ţin minte. Ca s-o potolesc niţel. Am aruncat-o de pe mine şi am tras-o afară pe plajă cu forţa. Io murdar, ea murdară şi plină de pământ, am urcat sus pe faleză – aşa dezbrăcaţi şi îngălbeniţi de argilă – şi am dus-o la mine-n apartament. Noroc că era amiază, vara, şi toată lumea dormea. Nu ne-a văzut nimeni. Olube, până seara târziu ne-am îmbârligat ca şerpii, de-am murdărit cearşafurile şi-am rupt arcurile la saltea. Curgeau zoaiele de noroi de pe noi şi se făcuse patu' ca troaca de porci. Când ne-am oprit, târziu în noapte, băltea în pat o apă tulbure, călduţă, şi se aburiseră geamurile. E! Şi-aşa am ţinut-o anu' ăla. Primu' an. De slăbisem douăj' de kile şi-am ajuns să arunc jos pe covor o plapumă, şi acolo să dormim, că nu mai aveam bani să schimb saltelele. O dată am dezlipit cearşafu' cu tot cu pânza de pe saltea. Ca leucoplastu'. Şi tot aşa până când mi-am dat io seama de şmecherie: cum plecam de acasă, ba la muncă, ba la pescuit, când eram singur adică… nici gând să mi se mai

întărească măciuca. Mă uitam după fete goale pe plajă… şi nimic. Am încercat s-o iau la mână: tot nimic. E! Cum urcam dealu' şi deschideam uşa, trosc: cardanu' se făcea beton armat. Numa' pe lângă Ania prindea viaţă. Cum mă-ndepărtam de ea, cum atârna fleaşcă. M-a prins! M-a prins, Olube. Şi n-am putut s-o mai las. Eram bărbat numai pe lângă ea. Şi ea ştia! A ştiut din prima! Acum îs bătrân, nu mai îmi arde mie… da' în ultimii două'ş'cinci de ani n-am putut să călăresc altă femeie nici să mă baţi cu biciu'. N-am avut cum. Nici la ea în sat când am fost. Şi era acolo plin. Ţi-am mai povestit io. Şi alea umblau dezbrăcate pe lângă baltă. Hai că-i mână încoa, vin spre mal! Vezi spinările de delfin?

Olube îşi întoarse într-un târziu privirea pe mare. În larg, fulgerele se îngroşaseră şi delfinii dispăreau şi apăreau în apă din ce în ce mai aproape de mal. În faţa lor, încolţiţi, chefalii tot săreau buimăciţi la suprafaţă. Solzii lor sclipeau pentru o clipă şi marea părea că aduce înspre mal un nor de licurici. Nea Baban îşi molfăia nodul de carne de pe buză până când un firicel de sânge i se prelinse pe barbă şi-i alunecă pe gât. Olube întoarse capul de la mare, privi degetul bătrânului, pe care râma stătea strânsă, şi-l întrebă:

— Şi cum e cu copiii, bre, că n-am prea înţeles jmenu'?

— Păi, cum să fie: simplu. Nu mai sunt. Şi lumea ştie, lumea ştie, Olube. Da' nu vrea să zică. Adică… cel puţin bărbaţii ştiu. Poate şi unele femei. Da' bărbaţii ştiu sigur. I-a ademenit cam pe toţi: p-acasă pe la ei, când erau nevestele plecate, p-acasă pe la mine – când eram io plecat –, p-aici prin gropan, pă peste tot! P-atunci nu erau decât astea patru blocuri cu patru etaje din juru' barului: meze-urile. Cazemata nici nu era bar atunci. Dormeau câinii prin ea. P-ormă s-au construit feze-urile. De-aia îţi ziceam: că cine s-a mutat *p-ormă*, în blocurile noi, a scăpat de blegitură. Adică nu i-a atins, c-au venit târziu, după ce s-a potolit setea-n ea. Am bătut-o de-a luat-o mama dracu'. Câte lansete n-am rupt pe spinarea ei! Da' nu se potolea. Şi mie nu mi se scula decât pe lângă ea. Ce era să fac?

Am ţinut-o. Aşa bagaboantă cum era. Până l-a născut pe Cristian. Abia atunci s-a potolit şi n-a mai sărit din măciucă-n măciucă. D-aia o ştii tu de femeie cuminte. Ai prins-o abia *după*. După ce s-a crăcănat prin toate meze-urile, a rămas borţoasă. La cât a primit, nici nu-mi fac gândul că a fost al meu. Cine ştie cine-o fi ta-su, de fapt? Da' l-am recunoscut. Mi-a purtat şi numele: Liţoi. Şi l-am crescut. Păi, cât chefal n-am adus în casă pentru el şi mă-sa? Le mâncau şi capetele. Să vezi ce urât făceau iarna, când nu mergeam la peşte! Se învăţaseră numa' la chefal şi laban proaspăt. Când mai trânteam pe masă câte o rândunică-de-mare… se repezeau în ea şi-o mâncau şi crudă. Li se zbătea peştele-n gură încă viu. Ea îşi făcea cercei din aripioarele colorate. Ai prins şi tu rândunică. Şi când nu le aduceam, făceau ca toţi dracii şi ţipau în limba ei. Îl învăţase şi pe el. Nu ştii tu, da' când erai mic, multe familii s-au destrămat. Păi, cum? Cine se-nfigea în *ea* nu mai avea putere şi pentru nevasta de acasă. Ce am păţit io au păţit toţi. Numa' că la ei mai rău. Că după ce a născut, de bine, de rău, mie îmi mai dădea bijboancă. D-aia am şi ţinut-o. Da' numa' mie. N-a mai intrat alt bărbat în ea. A închis prăvălia, turcoaica mea. Aşa că era în cartier plin de puţe blege. Şi încă este la ăştia bătrânii. Femeile? Ce să facă săracele? Băgau divorţ. Când îşi controlau noaptea bărbaţii şi vedeau că-s blegi… plecau. Altele au rămas doar aşa… din milă. Păi, Olube, tată, îi vezi tu, mătăluţă, pe ăia de pe dig? Pescarii de guvizi? Numa' pe vreo cinci dintre ei i-am prins io călărind-o pe Ania în gropan. Niciunu' nu mai are nevastă. I-au părăsit. La cazemată, seara, jumate din ăia care beau acolo au jeleul moale. Pescarii. Se ştiu între ei din ochi. Toţi de la meze-uri. Eu îi ştiu pe toţi. Câteodată mă pufneşte râsu' de se uită chiorâş toată cazemata la mine. Şi-au dat seama că i-am ginit. Şi uite aşa… nema copii. Aţi crescut voi mari. Şi-n urma voastră nu s-a mai născut nimeni. Ţi-am zis: doar când se mută cineva nou… sunt câţiva copii, nu zic nu. Grosu' sunt de la blocurile înalte construite abia după. Da' nu-i niciunu' ieşit din familii de-acu' două'ş'cinci de ani care stau în meze-uri. Toţi vecinii de la

patru etaje ori au copii de două'ş'cinci de ani – ca tine –, ori nu au deloc. Înţelegi? zise nea Baban şi începu să râdă isteric.

După ce-şi înecă râsul în tusea tabagică, nea Baban îşi linse din nou râma de pe deget. De fiecare dată când limba lui atingea râma, viermele de apă sărată tresărea şi se încolăcea şi mai strâns în jurul degetului său. Începu să picure. Lansetele, care până atunci răsăreau din digul de vizavi precum acele unui arici, dispărură, împreună cu pescarii ce străbăteau acum nisipul plajei din golfuleţ, grăbiţi de ploaia ce ameninţa cu tunete puternice. Un pleoscăit puternic de apă îi făcu să tresară pe Olube şi nea Baban. Un delfin sărise peste digul din pietre de calcar şi vâna acum bancul de chefali, prinşi cu zecile în mica lagună din faţa gropanului. Delfinul făcea zigzaguri şi schimbări bruşte de direcţie, răsucindu-şi corpul fusiform când pe o parte, când pe alta, râmând în nisipul de pe fundul apei şi zăpăcind chefalii, care săreau din apă direct pe plajă. Olube şi nea Baban se repeziră pe nisip şi începură să culeagă chefalii de pe plajă şi să-i arunce în gropan. Ploaia torenţială se aduna în şuvoaie repezi, de apă tulbure, care curgeau acum în torenţii umflaţi de pe dealul falezei. În faţa gurii căscate a gropanului începu să curgă o cascadă subţire de apă galben-murdară, ca o perdea. Nea Baban şi Olube alergau chiauni de-a lungul plajei, tot adunând chefalii – care li se zbăteau plini de nisip în mâini – şi aruncându-i în gropan ca pe nişte mingi de rugby. Când ploaia îşi intensifică rafalele, nea Baban îi strigă lui Olube:

— Dă fuga sus în şantier şi ia nişte saci din ăia de rafie. Ca să avem în ce-i căra de aici!

— Şi matale? îi strigă Olube.

— Io mă bag în gropan şi aştept să se potolească ploaia, hai, fugi!

Olube o luă la fugă, ud leoarcă, înspre cărarea de pe dealul falezei. Râurile de noroi curgeau din amonte şi-i alunecau pe lângă gleznele goale. Sub tălpi simţea argila cleioasă şi rece care îi ieşea la fiecare pas printre degetele de la picioare. Când ajunse sus, pe platoul falezei, ploaia se

potoli. După ce înşfăcă câţiva saci de rafie din groapa de gunoi a şantierului, o luă la fugă în jos, pe cărarea alunecoasă pe care abia o urcase, şi ajunse din nou pe plajă. Se uită la cer. Ploaia trecuse la fel de rapid cum începuse. Ajunse în faţa lagunei şi se aplecă să adune chefalii neculeşi, care încă se mai zbăteau pe plajă.

— Haide, nea Babane, păi ce facem?… Risipă? Hai! Ieşi la adunat! strigă Olube cu privirea în nisip, în timp ce abia cuprinse cu palma un chefal argintiu.

Când văzu că nu-i răspunde nimeni, Olube îşi îndreptă spatele, se întoarse şi privi înspre peretele de argilă. Sacul de rafie, greu de chefalii ce se zvârcoleau, îi căzu din mână pe nisip. Gropanul se surpase, iar din peretele vertical al falezei atârna acum, fără viaţă, o mână de om. Pe degetul mic al mâinii, o râmă-de-mare se încolăcise strâns.

*

Borhot intră în bar, luă trei beri din frigider şi le trânti pe prima masă de pe terasă, acolo unde trei tineri fără tricouri fumau ţigări din acelaşi pachet. Cei trei transpirau abundent. Sudoarea le aluneca în dungi subţiri pe coaste şi se strângea în două pete stânga-dreapta pe elasticul pantalonilor scurţi. Ţânţarii îi tot ciupeau şi tinerii îşi dădeau palme zgomotoase unul altuia, încercând să omoare insectele. În afară de zgomotul palmei celui ce omora ţânţarul şi ţipătul urmat de înjurătura celui pe pielea căruia insecta fusese strivită, nu se mai auzea nimic. La mesele din spatele barului, luminate de un bec chior, îşi beau berile în linişte pescarii de guvizi. Nu-şi vorbeau şi nici nu se uitau unul la altul. Fumau, iar vârfurile roşii ale ţigărilor se aprindeau şi se stingeau unul după altul, luminându-le pentru câteva clipe mustăţile cărunte şi obrajii neraşi. Dinspre mesele lor venea un miros puternic de scoici moarte şi peşte stricat. Ascunşi în clarobscurul pergolei de lemn, pescarii păreau

nişte statui cărora cineva le înfipsese câte o ţigară aprinsă între buzele tari, de ipsos. Când îşi duceau sticlele la gură şi înghiţeau berea, mecanica gestului repetitiv – şi lipsit parcă de elasticitatea vieţii – îi făcea să pară nişte complicate mecanisme groaie, manevrate prin sfori de un sistem de scripeţi montat sus, pe cazemată. Apoi, câte o astfel de statuie cu formă umană părea să prindă viaţă, se ridica de la masă, punea banii sub scrumiera plină de mucuri şi pleca, clătinându-se greoi printre mese şi nesalutând pe nimeni. În urma minciocurilor, pe care şi le târau agale, rămâneau dâre lungi şi lipicioase de bale de guvizi. Astfel de urme cleioase şerpuiau pătând asfaltul şi bordurile din cartier seară de seară, dezvăluind traseele tuturor pescarilor ce se pierdeau în întunericul scărilor de bloc ale meze-urilor, unde uşi ruginite şi mereu întredeschise de pietre proptite în pragurile metalice se închideau apoi cu zgomot în urma lor.

După ce şi ultimul pescar plecă în linişte de pe terasă târând cu el mirosul de scoică putredă, Borhot se opri în faţa celor trei tineri şi le spuse ferm, privind înspre berile de pe masă:

— Gata. Astea sunt ultimele. Închid.

Apoi dispăru în bar şi stinse lumina de pe terasă. Cei trei tineri se pomeniră dintr-odată în întuneric şi începură să înjure. Îşi scurseră berile, proptiră banii sub scrumieră şi plecară cu tricourile aruncate peste umerii transpiraţi şi pişcaţi de ţânţari. Din când în când, câte unul întorcea capul înspre barul *Cazemata*:

— Ce drecu' o fi cu Borhot?

— Nu ştiu, bă. Are supărare în el.

— De-o lună-i aşa. Nu?

— Cam aşa. Păi, nu ne minţea el acu' o lună c-a-nfiletat-o pe Turcoaica? Era plin de caterincă. Acu' nu mai zice nimica. Ne mai dă şi afară, futu-l în guriţă de bulangiu.

— Exact, fix acu' o lună. Păi a doua zi după aia, nu l-a spălat cu furtunu' pe nea Baban?

— De-atunci e aşa.

— Cam de atunci.

— Tu erai, Belgine, când l-a adus Olube pe nea Baban?

— *El* nu voia, eram la o masă mai din spate. *El*, adică Borhot. Vă zic io, c-am văzut bine: Olube l-a adus pe nea Baban mort, plin de noroi. Îl ţinea pe braţe. Şi l-a pus pe treptele de la bar. Borhot a strigat că cică să-l ducă în stradă, să nu-i murdărească pe lângă bar. *Atunci* era Olube să se repeadă în el. Doar s-a uitat Olube urât, şi Borhot a montat imediat furtunu'. Până a venit Salvarea, el a ţinut jetu' pe mort.

— Cine?

— Cum cine? Borhot. Şi-n timpu' ăsta, Olube îl dezbrăca şi-l curăţa pe nea Baban. Să vezi cât noroi se strânsese în faţă la bar! Valuri-valuri. Au ieşit femei, vecini pe la geamuri.

— Gata. S-au dus toţi din familia aia. Blestem, tăticule, blestem!

Cei trei cotiră pe lângă colţul unui buncăr îmbrăcat în iederă şi se pierdură pe o străduţă lăturalnică.

Borhot rămase singur pe terasa cazematei. După ce trase bancnotele de sub scrumierele de pe mese, intră în cazemată, deschise casa şi scoase toţi banii. Potrivi bancnotele într-un mic teanc şi le rulă pe latura scurtă într-un cilindru pe care îl strânse cu un elastic portocaliu. Îşi vârî cilindrul de bani – greu ca o baterie – în buzunarul pantalonului, ieşi din cazemată, trase în urma lui uşa din fontă şi îi puse lacătul.

Coborî treptele barului şi o luă printre blocurile cu patru etaje. Din faţadele blocurilor muncitoreşti răsunau sforăituri de bărbaţi ce-şi încropiseră paturile de vară afară, pe balcoanele mărginite de parapeţi şubrezi, îmbinaţi din plăci prefabricate, în a căror tencuială scorojită briza adusese seminţe de buruieni ce răsăreau în smocuri direct din betonul cariat şi plin de nisip. În jurul becurilor montate sus, în capătul stâlpilor de iluminat stradal, roiau fluturi de noapte şi musculiţe a căror agitaţie nocturnă arunca umbre spectrale jos, pe asfaltul mirosind a benzină şi încă

înmuiat de soarele de peste zi. De fiecare dată când Borhot trecea pe sub stâlpii înalţi, lumina venită de sus îi dezvăluia doar vârful nasului, bărbia şi puţin din pometii lucioşi, proaspăt raşi. Arcadele îi lăsau umbre adânci, până deasupra obrajilor, iar în ochi nu i se reflecta nicio sclipire. Silueta bărbatului se pierdu din nou în întunericul dintre stâlpi, apărând şi dispărând între cercurile de lumină agitată de fluturii de noapte, se strecură printre garajele acoperite cu plăci de azbociment, trecu de bucla liniei de tramvai, străbătu cartierul de case – rămăşiţă a primilor pescari aciuaţi în acea parte a oraşului –, până când în faţă îi apăru valea portului.

Intră în ţesutul oraşului vechi, cu străduţele întortocheate care brăzdau neregulat mica peninsulă ce se prelungea câteva sute de metri în mare. Din ruinele clădirilor dărăpănate ieşea un miros de igrasie însoţit de o răcoare de cavou ce-i răci transpiraţia de pe spate. Paşii săi urcau şi coborau borduri, afundându-se tot mai mult în păienjenişul străzilor cartierului din peninsulă, cu fronturile caselor înşiruite întrerupte din când în când de câte o clădire prăbuşită în ea însăşi.

Eclectismul clădirilor emana un sentiment straniu, de oraş părăsit, ce se citea în fiecare frunză de abacă retezată, în nasurile lipsă ale îngerilor de ipsos ce susţineau bovindouri dărăpănate sau în pilaştrii şubrezi cu tencuiala jupuită până la carnea roşie a cărămizilor.

Bărbatul trecea tăcut, cu capul în pământ, fără să privească prin ferestrele cu pervazuri late şi pline de găinaţ de pescăruş, în încăperile unde marinarii adormiseră de mult în faţa televizoarelor rămase pornite, şi cotea pe străzi în mijlocul cărora erau săpate şanţuri adânci, din care ieşeau ţevi de canalizare ca nişte artere retezate în corpul cartierului. Mirosul de Mâna-Maicii-Domnului se amesteca cu cel acru de coji de pepene putrezite în tomberoanele ce dădeau pe dinafară şi-n jurul cărora străluceau ochi de pisici sperioase.

Ajunse lângă moscheea musulmană, în a cărei cupolă se reflecta luna, iar semiluna din vârful minaretului suplu părea o imensă rădaşcă cu

mandibulele înfipte în cerul plin de stele. Lăsă moscheea în urmă, trecu de bazilica romano-catolică şi se pomeni în faţa unei clădiri înalte, a cărei intrare boltită era străjuită de două coloane monumentale, din vârful cărora îl priveau ameninţător sculpturile a doi lei.

Borhot urcă treptele de marmură îngălbenită de vreme, apăsă mânerul masiv, deschise uşa greoaie şi intră. În antreul clădirii îl întâmpină, desculţă, o tânără complet dezbrăcată, care îi zâmbi. Îi luă mâna într-a ei şi îl conduse într-un salon, unde bărbatul se aşeză pe o canapea barocă, cu tapiţeria ruptă la îmbinări. Fără să spună un cuvânt, fata ieşi din salon şi în scurt timp i se auziră bătăile discrete într-o uşă din clădire. După câteva şoapte, uşa fu trântită şi în salon îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi foarte slab. Păşea desculţ şi era la fel de dezbrăcat ca tânăra de mai devreme. Sexul vineţiu i se bălăngănea flasc la fiecare pas, iar între degete ţinea un portţigaret lung şi subţire, din argint. La capătul opus suportului pentru ţigară avea ataşată o membrană elastică din latex transparent. Bărbatul se aşeză pe fotoliul din faţa lui Borhot, îşi aranjă sexul pe o parte şi îşi încrucişă picioarele, rezemându-şi spatele de speteaza fotoliului. Lumina slabă, venită de la veioza de pe măsuţa dintre cei doi, îi dezvălui lui Borhot o figură grotescă: bărbatul, cu nişte ochi de un albastru diluat, nu avea buze. În locul lor, pielea feţei osoase se plia înăuntrul gurii în cicatrici roze, ce dezvăluiau gingiile în care dinţii galbeni ca fildeşul păreau că abia se mai ţineau. Trăsăturile nu reuşeau să-i trădeze o vârstă anume: privirea fixă peste care nu băteau pleoape, ochii – fără viaţă – din colţul cărora plecau două riduri subţiri până la urechi, pielea fină şi fără niciun fir de păr de pe piept, braţe şi picioare îl făceau să aducă mai mult cu o statuie de ceară. După ce îl privi îndelung pe Borhot, bărbatul fără buze schiţă ceea ce probabil era un zâmbet şi îşi vârî portţigaretul între dinţi. Cu cealaltă mână întinse membrana de latex – ataşată la portţigaret – până când îşi acoperi toată gura şi, odată marginile etanşeizate de presiunea degetelor, trase puternic până când vârful ţigării se înroşi. Prin

balonul transparent, Borhot văzu cum fumul dispare în întunericul gurii roşii, fără să mai iasă însă nici măcar pe nări. Bărbatul din faţa sa trăgea din ţigară la intervale regulate, iar fumul rămânea în el, fără să fie dat afară. După ce în vârful portţigaretului nu mai rămase decât un chiştoc al cărui mic jar abia mai fumega, bărbatul fără buze îşi dezlipi membrana din jurul gurii şi spuse cu o voce de bariton:

— Nu ne-am mai văzut de ani buni. Ştiu de ce ai venit. Am aşteptat ziua asta de când…

— Coco, fratele meu, îl întrerupse umil Borhot, ce-a fost a fost. Sper că nu-mi porţi duşmănie…

— Opreşte-te…

— O iubeam, încă o iubesc… aşa bagabont cum sunt. Tot la ea mă-ntorc de fiecare dată…

— Opreşte-te, Borhot! Tu crezi că de Stela îmi pasă mie? Din cauza ei arăt cum arăt azi. E a ta. Mi-ai luat-o cum mi-ai luat-o… da' e a ta! A vrut să vină la tine şi a venit. Io nu am ţinut-o. Da' eşti sigur că e numai a ta? Io n-o ţin cu forţa pe niciuna. Păi, dacă ar fi să ţin cont câţi marinari îmi slăbesc recolta, aş ajunge la balamuc. În fiecare săptămână îmi pleacă alta cu câte un căpitan de vas, care se dovedeşte apoi a fi un biet maşinist. Nu, Borhot! Nu de-asta ai venit. Da' pentru *ce* ai venit… ai venit degeaba! Ai să vezi. Chit că mi-ai adus o groază de mălai.

— Cum?

— Ştiu tot. Am văzut ziua asta în ochii lui, atunci când mi-a rupt buzele.

Coco se aplecă spre Borhot şi îi spuse în şoaptă, printre dinţii clănţănind:

— Ai venit la mine să vezi dacă mai eşti bărbat.

Borhot făcu ochii mari şi se lăsă pe spate pe canapea.

— De unde ştii? întrebă el.

— Ţi-am zis. Am văzut tot. Atunci când a sărit pe mine. Îmi timp ce-mi simţeam buzele mestecate, te-am văzut în ochii lui cum te văd în faţa mea acum. După cum am văzut şi că o să-mi dai un şomoiog de bani legaţi cu un cauciuc portocaliu pe care îi ai în buzunarul pantalonilor şi apoi vei pleca de aici mai nefericit decât ai intrat. După cum iar mai ştiu că de o lună de zile ai tot îmbârligat femei şi nu ai putut să le faci nimic. Ajungi acasă târziu într-adins, ca să nu o găseşti cumva pe Stela trează şi cu dorinţă de dragoste. Te temi să nu-şi dea seama că lângă ea nu mai doarme bărbatul care erai. Aşa e? Am dreptate? Hai, dă-mi banii acum. Eu mă retrag şi le trimit jos pe fete.

Cu privirea uimită, Borhot scoase sulul de bancnote din buzunar şi i-l întinse. Bărbatul de pe fotoliu întinse mâna cu degete lungi, pline de inele masive, şi primi banii în palmă. După ce le cântări greutatea, spuse printre dinţii încleştaţi:

— Oho… da' ai aici cât pentru tot haremu'.

Apoi dezlipi membrana de latex de pe portţigaretul pe care acum îl întoarse pe o parte şi-i potrivi un orificiu – proaspăt dezvăluit – fix în strungăreaţa dinţilor de jos. Începu să sufle, iar şuieratul aerului expirat prin strungăreaţă fu captat de portţigaretul de argint, devenit acum un instrument de suflat ce scoase un sunet prelung şi trist, ca o sirenă de vapor. Pe scara elicoidală din lateralul încăperii începură să coboare tinere complet dezbrăcate. Păşeau pe trepte una în faţa celeilalte. Pletele fiecăreia atingeau sânii celei din spate, aflată cu o treaptă mai sus. Odată ajunse jos, încercuiră canapeaua de pe care Borhot le privea înmărmurit şi camera se umplu dintr-odată de un parfum amar, de lavandă. Pulpa unei fete îi atinse din spate pectoralii, cuprinzându-i ca un şarpe pieptul păros, pentru ca mai apoi laba piciorului să-i coboare iscoditor spre catarama pantalonilor. Buzele altei fete începură să-i sugă lobul urechii, iar în momentul în care alte două îngenuncheară între picioarele sale şi începură

să-l dezbrace de pantaloni, bărbatul fără buze se ridică şi se pierdu în întunericul holului de unde apăruse mai devreme.

După un timp, fata ce-i deschisese uşa oaspetelui intră în camera unde bărbatul fără buze se balansa într-un şezlong aşezat în faţa unei ferestre larg deschise, prin care se zăreau marea şi luna. Se apropie de şezlong până când lumina lunii îi străluci în sfârcurile tari şi umede şi spuse:

— Acum a plecat.

— N-a putut să facă nimic, nu?

— Nimic. Am încercat toate. Şi el a încercat. Ne-a supt sfârcurile, ne-a sărutat peste tot. Şi noi pe el. Şi el pe noi. Nimic. Părea un animal de pradă fără dinţi. Tot timpul a avut lacrimi în ochi. De ciudă.

— Aţi văzut ce ditamai şarpele are? Pe vremuri, Borhot făcea ravagii… I se spunea Borhot-Sparge-Tot…

— Degeaba. Acum şarpele ăla e mort. Poate să şi-l taie şi să-l poarte brăţară. Ca amintire.

Borhot ieşi din casa de pe ale cărei coloane leii de piatră îl priveau la fel de ameninţător ca atunci când intrase şi se pierdu în apendicele unei străzi înguste, care-l evacuă în piaţa mare, acolo unde statuia poetului Ovidius trona în mijlocul pavimentului străpuns de buldoexcavatoarele parcate pe buza falezei. Străbătu piaţa în diagonală, trecu de biserica greco-catolică – pe treptele căreia dormeau, beţi, doi marinari cu tricourile pătate de sânge –, strivi sub tălpi dudele căzute din duzii pitici de pe promenada falezei şi reintră în cartierul cu case de pescari, unde bolţile de viţă-de-vie se legau, prelungindu-se de la o curte la alta, ca liantul dintre cărămizile unei clădiri. Odată ajuns în cartierul de pe dealul falezei, Borhot intră în scara blocului din faţa cazematei. Urcă treptele până la etajul 3 şi se opri în faţa unei uşi pe care o deschise cu cheia. Intră în apartamentul decomandat şi se opri să privească pentru o clipă fotografia prinsă cu magnet pe frigiderul ce huruia lipit de peretele îngust al holului.

Fotografia, ce-l înfăţişa pe el alături de o tânără blondă rujată excesiv, era decupată în formă de inimioară stilizată. Străbătu holul îngust şi intră în sufragerie. Se aşeză pe canapeaua din pluş, îşi puse coatele pe genunchi şi-şi sprijini bărbia în pumni. Pe măsuţa din faţa sa, lângă telecomandă, observă un mic cilindru din plastic ce îi captă atenţia. Ridică obiectul – a cărui formă aducea cu aceea a unui termometru – până în dreptul ochilor şi-l privi nedumerit. Tot lângă telecomandă era aruncată o hârtiuţă pliată, al cărei text tipărit cu litere mici reuşi să-l citească cu greu:

Mod de utilizare

Casetă

1. *Se colectează urină într-un recipient uscat şi curat. Testul trebuie făcut imediat;*
2. *Se scoate testul din folia de ambalaj chiar înainte de efectuarea testării;*
3. *Se foloseşte pipeta pentru a lua urină din recipient şi a picura în poziţie verticală trei picături în zona marcată cu S de pe casetă;*
4. *Pe măsură ce testul începe să lucreze se poate observa o bandă roşu deschis mişcându-se pe fereastra marcată cu C şi T;*
5. *Rezultatul testului poate fi interpretat după 5 minute, dar nu mai târziu de 10.*

După ce termină de citit modul de utilizare, privi din nou mica ustensilă medicală dintre degete, pe care apăreau două dungi roşii, atât în dreptul literei C, cât şi în dreptul literei T. Apoi îşi mută privirea din nou pe prospect şi continuă să citească:

Interpretarea rezultatelor

Casetă

Rezultatele se citesc după 5 minute, dar nu mai târziu de 10 minute.

NEGATIV (neînsărcinată):
Linia de control C este vizibilă, dar în dreptul lui T nu apare nicio linie.
POZITIV (însărcinată):
Atât linia de control C, cât şi linia de test T sunt vizibile. Este posibil ca intensitatea liniei-test să fie mai mică decât cea a liniei de control; acest lucru însă nu are influenţă asupra rezultatului, testul este pozitiv.
INVALIDAT:
Linia de control C nu este vizibilă după 5 minute. Testul a eşuat sau procedura nu a fost corectă. Se verifică procedura şi apoi se efectuează testul din nou, folosind un test nou.

După câteva minute – timp în care tot citi şi reciti prospectul privind concomitent mica ustensilă medicală –, Borhot se ridică în picioare, îşi băgă într-un buzunar testul de sarcină şi se apropie în linişte de uşa întredeschisă a dormitorului, unde o tânără femeie dormea între cearşafurile şifonate. O privi din prag un timp, apoi se întoarse pe călcâie, deschise uşa apartamentului şi ieşi. Cu greieri şi cicori ascunse în bălăriile nemişcate de vânt, umplând fundalul sonor al nopţii fierbinţi, Borhot ajunse pe dealul falezei şi privi jos, înspre golfuleţ, acolo unde digul se oprea în mijlocul apei strălucitoare. Începu să coboare cărarea falezei şi în drum se intersectă cu bărbaţi ale căror feţe ascunse de umbrele nopţii nu reuşi să le desluşească. Bărbaţii îl depăşeau unul după altul, trecând în linişte pe lângă el, fără să-l privească măcar. În urcuşul lor dădeau deoparte tufele înalte de castraveţi sălbatici ce invadaseră poteca îngustă. De fiecare dată când un bărbat trecea pe lângă el, Borhot îi simţea mirosul puternic de alge şi scoici putrede. Când ajunse pe plajă şi fu depăşit şi de ultimul bărbat din procesiunea ce urca acum în tăcere dealul falezei, Borhot se pomeni singur. Merse cu capul plecat de-a lungul plajei

semicirculare a golfuleţului şi se opri lângă dig, aşezându-se pe o piatră de calcar. Apa mării aluneca uşor pe nisipul umed, răvăşind cochiliile de scoici. Borhot scoase din buzunar testul de sarcină şi îl privi pentru ultima oară. După câteva secunde îl aruncă în apă şi începu să plângă.

Plânsul lui Borhot se amesteca cu ţipetele pescăruşilor, iar lumina lunii străluci în zecile de teste de sarcină legănate de apa mării şi împrăştiate în tot golfuleţul.

II

— Deci o auzi şi tu?

— Da, fată, de vreo trei seri.

— Cam după unşpe noaptea, nu?

— E! Nu m-am uitat la ceas. Da' oricum, după ce mă bag în pat.

— Azi-noapte a cântat încontinuu.

— Hai, fată… ăla-i cântat? Păi şi cu geamu-nchis şi cu dopuri în urechi tot o aud.

— Şi mie-mi strică nopţile. Numa' lu' ăla micu' al meu îi place.

— Cum cântă?

— Cum *ţipă*, că ai dreptate, ăla nu-i cântat.

— Hai, dă-o dracu'! Şi-al tău? Credeam că numa' al meu e dereglat.

— Şi-al tău ascultă la geam?

— Păi, cum să nu? Ieri-noapte intru la el în cameră şi-l găsesc cocoţat cu genunchii pe calorifer şi cu geamu' deschis.

— Doamne iartă-mă!… Şi-al meu la fel… Hai, zi tu, că zic şi io dup-aia.

— Aşa. Intru în cameră. Era după miezu' nopţii. El, la geam. Asculta atent. Îi zic: mamă, de ce nu dormi la ora asta, păi se poate? Hai! Jos de pe calorifer şi treci la culcare. Da' de unde! Ziceai că-i surd. El asculta bufniţa.

— Pe cazemată cre' că şi-a făcut cuibu'. Că şi al meu tot într-acolo trăgea cu urechea ieri-noapte. Aşa. Scuze. Te-am întrerupt. Zi.

— Şi dau să pun mâna pe el, da' de unde! Îşi încleştase mânuţele pe calorifer, de n-am putut să-l urnesc.

— Doamne iartă-mă, uite, mi se face pielea de găină – şi-al meu la fel. Zi.

— Îi pun mâna pe frunte: frigea. Aoleu, are temperatură, îmi zic. Iar a făcut otită.

— Dar-ar naiba-n digu' ăla! Şi al meu stă toată ziua pe sub stabilopozi. Le intră apă în urechi.

— Bufniţa cânta şi el nici nu mă băga în seamă. Parcă nu simţea că sunt lângă el. Hai, mamă, îl iau eu cu binişorul, hai în pat, că e târziu. Nu-ţi zic: am crezut că-i somnambul. Abia după ce l-am zdruncinat puţin şi-a revenit şi s-a băgat singur în pat.

— La al meu a fost şi mai şi. Adică exact cum ai spus tu, numa' că, după ce l-am dat jos de la geam şi l-am culcat, m-am dus şi io să mă culc… da' nu puteam de bufniţă. Mă ridic, mă duc la baie şi, când mă întorc spre camera mea, deschid uşor uşa să văd dacă doarme. Când colo, deschisese din nou geamu' şi se urcase pe calorifer. L-am luat de-acolo şi m-am culcat cu el în pat. Cu forţa. Numa' aşa a fost rost să adoarmă.

— Aoleu. Io nu l-am mai controlat. Te pomeneşti că tre' să chem pe cineva să sudeze gratii la geam. Poa' să-mi cadă copilu' de la geam! Ferească…

— Bate-n lemn. Poate chemăm mâine pe cineva să afume turela aia. Precis şi-a făcut cuibul acolo.

— Acolo e, sigur. Că dinspre cazemată vine croncănitu'. Da' ce să caute bufniţă aici, la mare? Astea stau la munte, prin pădure, nu?

— Nu ştiu. Io i-am zis că nu mai are voie pe-acolo. Da' parcă vorbesc la pereţi. Da, mamă, da… şi când ies la geam, tot pe cazemată îl văd. *Ăia* de la meze-uri sunt de vină. Îţi zic io. Numa' *ei* sunt capu' răutăţilor. *Ei* şi-au găsit loc de joacă primii prin cazemată. P-ormă i-au atras şi pe ceilalţi. Ce le-o plăcea în întunericu' şi-n igrasia aia?

— Aşa e. Parcă-s nebuni. Ce, nu i-am zis şi io? Vine în casă cu pânze de păianjen prin cap. Şi atunci ştiu unde a fost. Dacă mai miroase şi a peşte… e clar că s-a jucat cu *ei*. Nu te mai juca cu ei, mamă. N-ai văzut ce murdari sunt? Poate iei păduchi. Stai în faţa blocului. Da' parcă are ceară în urechi. Mai ales de când cu muncitorii ăia… îmi vine să-l bat de fiecare dată când îl văd pe acolo. Ştii ce zic…

— Io am vorbit şi cu poliţia, de atunci de când mişunau pe aici luna trecută: spuneţi, domnule, la cineva de la primărie să vină să strângă schelele, că se urcă copiii şi poa' să cadă de acolo… da' parcă am vorbit în vânt.

— Apropo… că nu mai sunt la curent, aud tot felul de poveşti, ba de la tanti Ani, ba de la doamna Grozea – i-au găsit până la urmă?

— I-au găsit pe dracu'. N-au găsit nimic. A venit poliţia, a închis şantierul, au cotrobăit prin cazemată câteva zile şi atât. P-ormă au plecat. Şi nici n-au chemat pe nimeni să strângă schelele.

— Poate cade vreun copil de acolo. Mor cu ei de gât!

— Aşa am zis şi io. Toate mămicile din cartier sunt supărate. Am făcut reclamaţie şi la primărie. Se urcă copiii pe cazemată, intră prin turelă înăuntru… şi-al meu vine cu păianjeni în cap. Ăla nu-i loc de joacă. Măcar de lăsau gardurile în pace… da' au strâns şi gardurile. Acu' poa' să intre oricine acolo.

— Cretini.

— Parcă ţi-am mai zis: după ce-ai plecat tu în concediu, într-o seară, plin de poliţie, girofaruri, salvarea – dispăruse primul muncitor. L-au căutat şi înăuntru, şi pe dinafară. Nimic. A doua săptămână, altu'. Aceeaşi comedie… dă-i, caută-l, iar poliţie, nema muncitor. P-ormă a montat firma de construcţii camere de filmat şi a îngrădit cazemata cu gard din ăla de sârmă împletită… nu ştiu cum îi zice…

— Da' ce voiau să facă?

— Cine, firma de construcţii?

— Da.

— Un bloc. Şi n-au avut aprobare să dărâme cazemata, da’ cică au avut aprobare să se folosească de ea. Adică să înalţe blocul direct peste ea. M-am interesat, fată, cum să nu! Păi, toată ziua huruiau excavatoarele pe aici. Abia-l mai culcam de prânz pe ăsta micu’. M-am dus jos – nu numai io, tot cartieru’ – şi i-am luat la rost: aveau autorizaţie, tot tacâmu’. Ne-au arătat proiectul: bloc cu zece etaje. Mai înalt ca al nostru. Cică rezidenţiale. Apartamente de lux. Cazemata era suportul, nu ştiu cum să-ţi explic… pe cazemată au început să monteze direct stâlpi de fier. Urmau să construiască blocul direct pe cazemată, că cică-i rezistentă, făcută de nemţi pe timpul războiului, are ditamai fundaţiile şi pereţii de beton gros.

— Aşa.

— Şi după nici o săptămână a dispărut un muncitor.

— Mi-ai mai zis.

— Aşa. Apoi al doilea, apoi au montat camerele de supraveghere şi au îngrădit… că de-aia îţi şi ziceam: barem de lăsau gardurile, ca să nu mai intre nimeni. Da’ de unde: într-o dimineaţă erau toate dezmembrate şi stivuite lângă cazemată. Exact pe ele se urcă sus copiii. Până când a dispărut şi-al treilea muncitor. E! Abia atunci a oprit firma construcţia, şi-a retras toată echipa şi au plecat fără să se mai uite în urmă. Pur şi simplu au părăsit şantieru’.

— Cum, fată? Şi au lăsat toate schelele alea, fără să le strângă? Păi, acolo-s bani!

— Exact! N-ai văzut că e şi un buldoexcavator – sau cum i-o fi zicând – înţepenit lângă cazemată? Aşa. Tot al lor e. Nici p-ăla nu l-au mai luat.

— Păi, şi muncitorii?

— Păi, nu ţi-am zis? Nici urmă de ei. A venit poliţia, au făcut poze… a fost ceva tevatură, aproape două săptămâni au mişunat pe aici. Cam ca acum zece ani, când l-au găsit pe băiatu’ lui nea Baban mort şi tăiat fâşii pe cazemată. Mai ţii minte?

— Cum naibii?! Abia mă mutasem aici. De îmi era frică să mai şi ies din casă.

— Stai să-ţi termin cu ăştialalţi… P-ormă şi-au strâns şi poliţaii catrafusele şi-au plecat. N-au găsit nici ei nimic. Decât trei muncitori lipsă.

— Mai bei o ceşcuţă? Îţi mai pun?

— Hai, mai pune-mi. Fără zahăr.

— Cine o fi ăsta blondu', tinerelu'? Îl ştii? Ai grijă la balustradă că frige.

— Ăla? Îl ştiu din vedere. S-a mutat de curând la meze-uri.

— N-are serviciu?

— Ba cică are. Ceva cu calculatoare. Lucrează de acasă. Inginer. D-aia mă şi miră: om cu şcoală, curăţel, să se mute în dărăpănăturile alea de meze-uri. Da' ce te interesează?

— Păi, îl văd toată ziua pe geam: ba la pescuit, ba pe băncuţa de sub castani, toată ziua p-afară… ăsta când mai munceşte? Uite-l şi acum: ce are-n mână?

— O undiţă.

*

Tânărul blond ducea într-o mână o sacoşă murdară din pânză, iar în cealaltă ţinea o undiţă din bambus. Trecu de cazemată, coborî cărarea falezei, străbătu plaja şi urcă pe dig. Începu să sară de pe un stabilopod pe altul, în căutarea unui loc liber de dat la peşte. Trecuseră primele ore ale dimineţii şi soarele ardea, aşa că locurile umbrite erau deja ocupate de pescari. Ajunse în capătul digului şi coborî pe un stabilopod. În stânga şi în dreapta lui, stabilopozii erau plini de pescari care îşi întoarseră pentru o clipă privirile spre el. Le dădu ziua bună şi scoase din sacoşă un borcan pe fundul căruia bălteau într-o zeamă tulbure cărniţele alb-gălbui ale câtorva

midii fierte. Înfipse una în cârlig şi lăsă plumbul să alunece vertical spre fundul apei. Când greutatea atinse nisipul, tânărul ridică uşor băţul de bambus până când firul se tensionă.

După câteva ore, timp în care pescarii din jur scoteau din apă guvid după guvid, şi după câteva zeci de momeli scoase din ac, aruncate în mare şi înlocuite cu altele noi, tânărul făcu o ultimă montură cu carne de scoică albă, o lansă în apa verzuie, propti băţul sub un pietroi şi se întinse pe spate, sprijinindu-se de braţul fierbinte al stabilopodului. Îşi lăsă capul într-o parte şi privi ochiurile de lumină ce ştampilau din loc în loc elemenţii de beton. Tălpile triunghiulare ale unora erau atât de roase de vânt şi de valuri, încât cimentul se dizolvase, lăsând să iasă din carnea lui pietrele tăioase de calcar, de care pescarii îşi agăţau minciocurile sau juvelnicele. Unii stabilopozi erau netezi, cu suprafaţa fină ca o piele subţire şi bine întinsă peste un muşchi încordat. Alţii erau retezaţi de la mijloc şi dezvăluiau în măruntaiele lor bucăţi de calcar, pietre de râu şi mici concavităţi în care pescarii îşi depozitau midiile pentru momeală, deasupra cărora roiau încontinuu musculiţe de apă sărată. Din poziţia în care stătea, digul părea o pădure de arbuşti cu trunchiuri groase a căror aglomerare haotică nu ar fi permis niciunui om să o străbată. În fanta verticală şi subţire dintre două blocuri de calcar, văzu o pânză de păianjen în care erau prinse zeci de musculiţe. Păianjenul nu era niciunde. Întinse mâna şi îşi vârî degetul prin pânză, o rupse, iar musculiţele moarte şi uscate căzură în apa clipocindă de dedesubt.

— N-o să prinzi nimica acolo, se auzi o voce groasă din spatele său.

Tânărul se ridică în şezut şi-şi întoarse privirea. Pe talpa unui stabilopod stătea pe vine, privindu-l de sus, un bărbat. Nu avea tricou pe el, iar în dreptul buzunarelor blugilor unsuroşi avea prinse, cu ace de siguranţă, diferite monturi de pescuit ce atârnau ca nişte cercei jucăuşi. Bărbatul se ridică în picioare, îşi flexă genunchii şi dintr-un salt acrobatic

aterizǎ pe piatra de sub el. Dupǎ ce-i privi undiţa şi inspectǎ apa în care i se pierdea firul, îi zise:

— Aici nu trage niciodatǎ peştele. Dai degeaba.

— De ce sǎ nu tragǎ? zise tânǎrul blond ridicându-se în picioare.

— Nimeni nu prinde aici. Poţi sǎ dai şi din scoicǎ de aur.

— Am dat cu din astea, spuse tânǎrul şi-i întinse spre inspecţie borcanul cu momealǎ.

Bǎrbatul bǎgǎ mâna în borcan, scoase o cǎrniţǎ de midie, o mirosi, apoi şi-o aruncǎ în gurǎ. O mestecǎ încruntat un timp, apoi o înghiţi şi spuse:

— Astea-s bune pentru noi, nu pentru *ei*. Şi, vǎzând mirarea de pe faţa tânǎrului, reluǎ rânjind: pentru guvizi adicǎ. Dacǎ le-ai fiert, le-ai luat toatǎ dulceaţa. Bagǎ-te în apǎ şi scoate nişte midii de sub dig. Sǎ vezi p-ormǎ ce-ţi trage… da' nu aici. Aici nu trage nici la scoicǎ proaspǎtǎ.

— Asta am vǎzut… da' de ce nu trage?

Bǎrbatul se uitǎ circumspect, stânga-dreapta, la pescarii din jur, apoi îi şopti:

— E apǎ tulbure aici. E mâl dedesubt, şi-i arǎtǎ din cap apa de jos.

Dupǎ ce privi în jos, apoi şi în jur, tânǎrul îi spuse:

— Mie mi se pare la fel de limpede ca peste tot.

— E tulbure. Da' dacǎ tu zici cǎ-i limpede… treaba ta. Dǎ mǎcar cu scoicǎ proaspǎtǎ. Da' n-o sǎ prinzi. Ascultǎ la mine. N-o sǎ prinzi nici câinesc. Aici nu trage. Mutǎ-te, şi-i fǎcu semn înclinându-şi capul înspre un stabilopod apropiat de unde tocmai plecase un pescar.

Tânǎrul blond scoase bǎţul de bambus din apǎ, îşi luǎ sacoşa în cealaltǎ mânǎ şi, din douǎ-trei sǎrituri, ajunse în locul indicat de bǎrbatul în blugi, care se aşezǎ în apropiere. Bǎrbatul scoase dintr-un buzunar o rolǎ pe care era înfǎşurat un fir de nailon portocaliu ce se termina cu un ac de pescuit bine înfipt între spirele strânse. Desprinse acul şi scoase din celǎlalt buzunar douǎ midii din care picura apǎ. Le sparse între palme ca

pe nuci şi le smulse din cochilii doar carnea albă, pe care o înfipse apoi în cârlig. Restul miezului portocaliu îl aruncă în apă. Din colecţia de ace şi momeli cu forme de peştişori metalici ce-i atârnau zdrăngănind deasupra buzunarelor, desprinse un plumb tronconic pe care îl ataşă monturii de pe rolă şi pe care îl derulă încet, aproape vertical, între stabilopozi, până când carnea strălucitoare a midiei dispăru în apa verzuie. Peştele trase imediat şi bărbatul scoase din apă un hanus negru, pe care-l aruncă în juvelnicul murdar pe care şi-l agăţase de degetul mare al piciorului.

— Ascultă tu la Olube ce secret de meserie îţi zice acuma. Nu te costă decât cinci beri, zise bărbatul în blugi în timp ce-şi rearanja momeala în ac: la ăştia, ca şi la chefal, le place sângele lor. Încearcă cât poţi tu de mult să scoţi momeala din gura lui şi să dai în continuare tot cu ea.

Imediat după ce-i divulgă secretul, bărbatul trase din apă un hanus şi mai mare, pe care îl desprinse din ac şi-l aruncă rânjind în juvelnicul agăţat de degetul său.

— Hai! Ce mai stai? Doar nu vrei să mă bag io să-ţi adun scoici! îi strigă Olube cu gura până la urechi, în timp ce scotea acul din gura unui guvid maroniu.

Tânărul îşi dădu jos tricoul, îşi scoase dintr-un buzunar cheile şi telefonul mobil, le băgă într-o concavitate ca o mică scorbură săpată într-un stabilopod şi sări în apa mării. În alunecarea sa înspre adânc se făcu deodată linişte. Apa îi intră în urechi şi în scurt timp presiunea începu să-i apese pe sinusuri. Pipăi cu mâinile pe sub pietre şi simţi în palmă o mică arsură. Îşi retrase imediat mâna şi văzu cum dintre degete i se ridică un firicel de sânge, ca un fum roşu. Ieşi la suprafaţă şi îşi inspectă rana.

— Te-ai tăiat în scoici? îi strigă Olube de pe dig.

— M-am zgâriat puţin.

— N-are nimic. Şi io sunt plin, zise Olube şi-i arătă demonstrativ palma, în care tânărul din apă nu reuşi să distingă mare lucru.

Trase aer în piept, se scufundă din nou şi înotă înspre piatra sub care se zgâriase mai devreme. Băgă mâna sub ea, simţi scoicile tăioase şi smulse cu putere câteva. Cu midiile în pumn, ieşi la suprafaţă şi le puse pe un bloc de calcar uscat, apoi îl căută triumfător din ochi pe Olube, care însă privea atent la ceva ce se petrecea în apă. Pe dig nu se mai vedea niciun pescar. Săriseră toţi în mare şi înotau înspre un banc de stavrizi ce se deplasa paralel cu digul.

— Ohoho! Stavrizii! zise râzând Olube, stai să vezi acu' nebunia drecu'.

— Păi, nu-i sperie? îl întrebă tânărul din apă.

— Şi-au pus firele pă ei! O să-i zăpăcească! zise Olube cu ochii pe grupul de înotători ce avansau în larg.

Tânărul blond se desprinse de dig şi începu să înoate şi el înspre pescari. Când ajunse în apropierea lor, se opri, inspiră puternic, apoi se scufundă din nou până atinse fundul apei şi se prinse cu mâinile de un pietroi îngropat în nisip. Ascuns în spatele pietroiului, tânărul urmări cu privirea încremenită următoarea scenă: pescarii, al căror număr depăşea poate suta, se opriseră din înot şi pluteau acum răsfiraţi la suprafaţa apei, unii pe spate, alţii cu faţa în jos, în aşteptarea bancului de stavrizi cu care urmau să se intersecteze. Erau toţi goi şi aveau înfipte în pielea braţelor, pe pulpe, gambe, chiar şi pe spate zeci de ace de pescuit de care erau legate fire de nailon lungi de aproape trei metri, pe care erau montate alte ace la baza cărora erau prinşi fulgi galbeni ce alunecau îmbietor prin apă. Montură de ţaparină. Priviţi de jos în sus, pescarii păreau un banc de meduze ale căror tentacule mângâie uşor apa în aşteptarea prăzii. În scurt timp apărură stavrizii. Solzii mărunţi de pe corpurile fusiforme reflectau lumina soarelui în mii de sclipiri ce luară cu asalt smocurile gălbui din capătul acelor. Simţindu-i în preajma lor, pescarii parcă prinseră dintr-odată viaţă. Începură să-şi mişte uşor mâinile, picioarele, să-şi unduiască trupurile, până când ademeniră înspre ei întregul banc, ai cărui peşti se

opriseră vrăjiţi parcă în jurul tentaculelor, adulmecând şuviţele ce se unduiau printre ei. După câteva secunde de acalmie totală, timp în care solzii stavrizilor atingeau trupurile pescarilor şi se pierdeau înfăşuraţi în puful acelor agăţate în pielea lor, bărbaţii îşi începură vânătoarea: braţele se încordară, picioarele zvâcniră, trupurile se contorsionară şi firele pline de ace făcură zigzaguri rapide, agăţând în biciuirile lor scurte stavrizii, care, treziţi brusc, se înfigeau neputincioşi în cârlige. Odată înţepaţi în burtă, aripioare sau cozi, peştii rămâneau prinşi în ace ca muştele pe o bandă lipicioasă. Tânărul privea înmărmurit de pe fundul apei spectacolul de deasupra sa: un clocot de sclipiri de solzi biciuiţi de tentaculele de nailon. Pescarii făceau tumbe, îşi răsuceau trupul şi trăgeau prin zvâcniri scurte de firele înfipte în ei, mişcările lor dând impresia unui balet în imponderabilitate. În toată aglomerarea de trupuri contorsionate, firele nu se atingeau, nu se încurcau unele în altele, ca şi când fiecare pescar ar fi cunoscut la perfecţiune limitele zonei în care să se desfăşoare. Când tânărul simţi că nu mai poate rezista, reveni la suprafaţă şi o luă înot înspre dig. Se prinse cu braţele de blocul de calcar unde-şi pusese scoicile şi începu să respire sacadat.

— Oho, da’ ai stat ceva sub apă! zise Olube în timp ce-i urmărea pe pescarii ce ieşeau din mare.

După ce îşi reglă respiraţia, tânărul întoarse capul şi privi cum pe stabilopozi ieşeau din apă bărbaţii goi, în pielea cărora erau prinse şiraguri de peşti vii. Un bătrân cu pielea arsă de soare ieşi din adânc chiar lângă el, se ridică în mâini şi urcă pe un stabilopod. Avea înfiptă în spate o pelerină a cărei ţesătură vie din peşti o trase după el în sus, pe cele mai înalte pietre, unde începu să-şi scoată din piele, unul câte unul, cârligele pe firele cărora se zbăteau zecile de stavrizi. Un altul ieşise din apă cu două fire de nailon lungi înfipte în lobii urechilor, iar peştii prinşi în ace păreau cercei strălucitori din argint. Curând, digul se umplu de oameni înfăşuraţi

în mantii de peşti care, odată scoşi din ace, umplură minciocurile şi juvelnicele ce împodobeau acum digul.

— Oho! Ia uite-l pe Borhot! Campion ca de obicei! strigă deodată Olube la vederea unui bărbat ce abia putu să se urce pe dig sub greutatea peştilor ce-l acopereau aproape în întregime. Ras în cap, bărbatul era singurul dintre pescari care avea zeci de ace înfipte şi în scalp, pe care şi le dădu deoparte stânga-dreapta cu un gest firesc de aranjare a părului.

Soarele coborâse în spatele blocurilor de pe platou, iar ultimii oameni veniţi la plajă îşi strânseră cearşafurile şi începură să urce dealul falezei. După ce se îmbrăcară şi-şi tamponară rănile din piele cu bucăţi murdare de cârpe întărite şi pătate de sânge uscat, pescarii îşi aruncară pe umeri juvelnicele pline cu stavrizi şi dispărură şi ei pe plajă. Părăsiră digul unul după altul, străbătând plaja şi completând apoi procesiunea ce urca dealul. Tânărul blond îşi strânse sculele şi li se alătură în grabă. Ajuns pe nisip, păşea pe urmele pătate cu picături roşii ce se scurgeau de sub mânecile şi pantalonii pescarilor. În faţa sa, Olube urca cu paşi mari, fluierând o melodie orientală. Din când în când întindea mâna şi prindea în căuşul palmei, ca pe un sân, juvelnicul greu de peşte al pescarului din faţa sa, scoţând apoi câte un „ohoho“ admirativ.

Deodată, din sens opus, coborând în viteză cărarea şi făcând slalom printre pescari, apărură copiii. Băieţei şi fetiţe, toţi cam de aceeaşi vârstă şi înălţime, sparseră tăcerea procesiunii cu un cor de râsete şi ţipete subţiri. Fugeau bezmetici la vale, alergând unul după altul, trăgându-se de gulere, fustiţe şi tricouri, ocolind bărbaţii ce miroseau a peşte şi care se opriră o clipă pentru a le face loc să coboare printre ei. Mica ceată gălăgioasă ajunse jos, iar tânărul blond – ultimul din şirul indian înţepenit de câteva clipe – îi urmări cum aleargă de-a lungul plajei semicirculare a golfuleţului, apoi cum se suie pe stabilopozi şi împânzesc digul. Soarele roşu al înserării lumină dintr-odată feţele arse şi cu obraji neraşi ai pescarilor. Erau toţi bătrâni, iar în poteca înroşită de apus bălăriile

începeau să lase umbre lunguieţe ce li se urcau pe pantalonii rupţi şi murdari.

Ajunşi sus, pe faleză, pescarii se risipiră, pierzându-se în scările blocurilor din jurul cazematei. Tânărul blond intră şi el în scara unui bloc cu patru etaje, urcă până la trei, descuie o uşă metalică şi intră într-un apartament. După ce-şi aruncă undiţa şi plasa murdară pe holul îngust, se dezbrăcă de haine şi intră în baie. Făcu un duş, ieşi din baie, intră în sufragerie şi se aşeză la un birou minuscul de lângă fereastra larg deschisă. Pe birou, ridică ecranul unui laptop al cărui ventilator huruia zgomotos. Cu două clicuri de mouse, deschise singurul fişier Word de pe desktop, în care începu să scrie:

RAPORT DE ANCHETĂ NR. 1

Anul 2015, luna august, ziua 31, în municipiul Constanţa

Inspector de poliţie Adamescu Radu, din cadrul Poliţiei Municipiului Constanţa – Secţia 1 Poliţie. Studiind actele şi materialul probator administrat în dosarul de anchetă cu numărul 02/1529/K/030, referitor la dispariţiile muncitorilor de pe şantierul aflat la adresa str. Pescarilor nr. 34:

EXPUN URMĂTOARELE
Instalarea mea la adresa bloc Mz 16, sc. A, ap. 11, str. Pescarilor nr. 35, Constanţa, ca inspector sub acoperire, cu numele de Radu Munteanu, de profesie inginer IT, nu a trezit nicio suspiciune până la această dată din partea locatarilor. Menţionez că, de la începutul lunii în curs, odată cu instalarea mea în apartamentul de la adresa mai sus menţionată, nu am reuşit să stabilesc contacte care să mă ducă până în acest moment la o pistă în ceea ce priveşte dispariţiile muncitorilor.

Urmărindu-l pe principalul suspect din acest caz, numitul Ştefan Ilie zis „Borhot“, fostul administrator al societăţii comerciale S.C. BAR CAZEMATA S.R.L., având sediul până la data de 01.06.2015 la adresa şantierului mai sus menţionat, raportez că până în prezent nu am reuşit să realizez nicio conexiune între el şi dispariţiile muncitorilor. În urma filajului sub acoperire, menţionez că programul numitului Ştefan Ilie se rezumă la activităţi ce implică pescuitul pe digul de sub faleza cartierului. Pescuitul se desfăşoară între orele 6.00-19.00, restul timpului petrecându-şi-l în apartamentul său de la adresa bloc Mz 16, sc. A, ap. 12, str. Pescarilor nr. 35, împreună cu soţia sa, numita Stela Ilie, şi copilul lor, Mimi Ilie.

După ce accesă pictograma *save* a fişierului Word, inspectorul Adamescu se ridică de la masă şi se propti în dreptul ferestrei larg deschise, rezemându-şi coatele pe pervaz. Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în noapte. Privi clădirea cazematei, aşezată pe un terasament de pământ în mijlocul blocurilor-potcoavă care o împrejmuiau. Înălţată pe dealul artificial încercuit de o străduţă-bretea – în care se descărcau şi celelalte străzi –, cazemata îşi ridica turela cilindrică la acelaşi nivel cu aticurile clădirilor din jur. Faţadele blocurilor cu patru etaje aveau ferestre cu tâmplărie veche de pe care vopseaua se scrijelise şi se ondula în cojiţe, lăsând la vedere lemnul plin de cari al tocurilor. Rar se vedea câte un termopan. Pe pereţii celor patru blocuri din jurul cazematei, singurele netermoizolate, erau fâşii întregi de tencuială căzută, iar plăcile prefabricate ale faţadelor aveau între ele rosturi atât de mari, încât vrăbiile îşi făcuseră acolo cuiburi. Tabla ruginită de pe aticuri era sărită, desprinsă şi strâmbă, completând geometria fără niciun unghi drept a cutiilor de beton. Aleile pietonale ce duceau înspre scări erau flancate de gărduleţe şubrede din plasă de armare înaltă până la genunchi şi prinsă cu sârme ruginii de etriere înfipte în pământ din loc în loc. Gărduleţele delimitau

grădini de zarzavaturi ce se întindeau pe întreaga fâşie de pământ din faţa blocurilor. De-a lungul trotuarelor perimetrale, în soclu, se căscau mici guri de aerisire ale subsolului, prin care ieşea un miros de canal. În lateralele cazematei se ridicau blocurile cu şapte etaje, mai noi, toate cu tâmplărie de geam termopan şi faţadele refăcute. În dreapta, imediat după bucla liniei de tramvai, se vedeau acoperişurile de ţiglă ceramică, împânzite de viţă-de-vie, ale cartierului de case. În faţa lor, platoul plin de scaieţi al falezei şi apoi marea. Deodată, un ţipăt pătrunzător răsună în întreg cartierul. Apoi încă unul.

— A dracului bufniţă… iar a început, îşi zise cu voce tare inspectorul, după care aruncă ţigara şi închise geamul.

Înainte să tragă perdeaua şi să se bage în pat, mai privi o dată înspre turela cazematei, unde zări silueta gigantică a unei bufniţe stilizate. Desenul cu cretă colorată de pe peretele cilindric înfăţişa pasărea cu aripile strânse şi cu ochii îndreptaţi către geamul său.

*

— Fii antenă la Olube-aici ce-ţi zice: cele mai bune râme-de-mare pentru chefal se găsesc ori la Pescărie, ori în portu' Tomis. Acolo, numai dacă nu ţi-e scârbă să te bagi în benzină de vapoare. Da' la Pescărie e bine. Numai să ai grijă la intrare, că-s nişte bolovani din ăia care taie rău la picioare, are scoici grămadă şi o să-ţi curgă sânge mult timp dacă te tai. Şi când îţi vine apa până la gât, adică după ce-ai intrat, înţelegi, ai să începi să simţi ca nişte mâl din ăsta moale sub picioare. Acolo bagi cazmaua. Te bagi cu capu' la fund şi dai din picioare, că altfel scoţi din părţi râmă-de-mare. Dai din picioare cât poţi şi dacă nu mai ai aer, nu scoţi cazmaua. Ieşi numai tu. Cazmaua o laşi acolo, înfiptă-n mâl. Iei aer şi te bagi la loc. Zvâcneşti din picioare până intră şi lemnu-n mâl, apoi o laşi aşa. Mai ieşi o dată afară din apă, tragi aer, apoi intri la loc şi împingi

în ea. Nu o tragi ca târtanu', brusc, că se rupe. Împingi în ea şi mişti de coadă în sus şi-n jos de câteva ori şi abia atunci o scoţi afară. Numai să ai grijă să n-o bagi înapoi în apă, că iar: pula râme-de-mare! Îţi sprijini coada pe creştet şi mergi aşa cu ea înspre mal. Bă, Radule! Aşa ai zis că te cheamă, să ai grijă la mal, că acolo la Pescărie se adânceşte apa imediat. Imediat după bolovani. Da' o să-ţi dai tu seama de asta când intri. Pe urmă o răstorni încet, cât poţi tu de încet, pe nisip. Şi pe urmă o pipăi cu degetele până când simţi unde se rupe. Când ai simţit unde se rupe bucata de nisip, bagi deştu' mare acolo unde ai simţit că se rupe. Cât poţi tu de adânc îl bagi şi abia apoi tragi. Despici nisipu' ud, da' uşor, uşor de tot, că se rupe râma altfel, şi după aia pula chefal. Ai vrut să-nveţi, acum ascultă: şi când o tragi, s-o tragi şi pe ea uşor, că se rupe. Ai borcane din alea de nes acasă? Mă, nebunule! Iei un borcan din ăla şi-l umpli cu pământ de pe lopată imediat după ce ai scos-o. Nu-l umpli de tot, mai pui şi nişte apă de mare deasupra şi, după ce tragi râma uşor, şi n-ai rupt-o, o arunci în apa aia care stă pe nisipu' din borcan. La suprafaţă, cum ar veni, şi vezi mă, să nu uiţi să pui plute mici deasupra la cârlige şi să le vopseşti cu ojă. N-ai gagică? N-ai! Nu-i nimic. Cumperi tu ojă. Ce? Ţi-e ruşine? Stai cuminte. Apoi să faci două-trei noduri la nailon sub plută, că altfel chefalu' n-o vede. Ăştia e orbi. Şi când arunci, să arunci uşor. Tare, da' uşor, nu ştiu cum să-ţi esplic. Că poa' să se rupă râma în zbor. Şi după ce a atins fundu' apei plumbu', o să ţi se încreţească niţel meşina. Abia atunci începi să mulinezi. Da' uşor, până se îndreaptă firu'. Şi dacă trage, nu tragi din prima, nici din a doua, nici din a treia. Aştepţi şi tragi numa' atunci când îţi rupe lanseta. Ăsta nu-i guvid sau câinesc, mă! P-ăsta îl tragi numa' dacă rupe lanseta. Şi dacă-l simţi în cârlig, nu mulinezi ca bou'. Tragi şi mulinezi, tragi şi mulinezi. Şi când a ajuns la mal şi-l vezi, arunci băţu' şi iei minciocu', apuci meşina, ţi-o încolăceşti de două ori după încheietură. Mai tragi câte puţin, mai încolăceşti câte puţin. Şi când a ajuns chefalu' aproape, bagi minciocu' în apă. Da' să nu-l sperii, că-ţi rupe meşina. Tu

doar să bagi uşor minciocu' pe sub burta lui şi abia atunci îl scoţi. Bă, când îi scoţi cârligu' din gură, ai grijă să nu rupi râma dacă nu ţi-a mâncat-o. Sigur o să-ţi tragă imediat şi alt chefal la aceeaşi râmă dup'aia. La ăştia le place sângele lor. Ascultă tu la mine, că mie aşa mi s-a întâmplat când eram cu nea Baban. Nu-l ştii tu. A murit demult. El m-a-nvăţat. Radu ziceai că te cheamă? Radu. Aşa, mersi de bere. Asta-i a şasea? Mi s-a deschis fontanela grav. Noroc! Tu m-ai întrebat, io-ţi răspund. Eşti nou mutat la meze-uri şi nu ştii cum stă treaba. Acolo stau numa' pescari. I-ai văzut cum plesnesc stavrizii? Metodă, nu glumă. Mie mi-e frică de ace. Nu mă-nţep nici pentru tot stavridele din lume. Da' io-s şi singur. N-am nevastă. Ăştia au copii mici. Chirăie după peşte. Numa' peşte mănâncă ăia mici. Ce te uiţi aşa? Aşa moşi cum îi vezi… da' nu-s ai lor! Ne! Nu-s ai lor! Au rămas toate borţoase într-o vară, toate! Una de la meze-uri n-a rămas fără copil în ea. Minune, cică. Şi ei blegi. Tot cartieru' se uită chiorâş la ei. Apleacă-te puţin să-ţi zic la ureche: şi ei blegi, adică nu li se scoală măciuca. De-loc! Ştiu sigur, mi-a povestit nea Baban. De la el am învăţat jmecheria cu chefalu'. Păi, la stavrizi nu mă bag. Da' chefal ca mine nu scoate nimeni. Ai băgat la cap? Vino mai aproape. Hai că nu ne-aude nimenea. S-au cocardit cu Turcoaica, nevastă-sa. Şi au rămas pulă bleagă, toţi! Înainte să se nască Liţoiu. L-au găsit mort pe turelă. L-a hăcuit careva. Nu l-au prins niciodată pă criminal. Mişuna prin cazemate. Liţoiu mişuna. Pe mine nu m-a supărat niciodată. Opa! Încă o bere? Hai că eşti băiat giugiuc, să-ţi trăiască! Să trăiască vecinu'! Aşa, Radule, Răducule. Mi-a povestit multe nea Baban. De la el ştiu tot. Ne întâlneam la gropan şi-mi povestea. În fiecare zi altă poveste. Uite acolo: în deal era un gropan. El îl săpase. S-a surpat de la ploaie şi l-a înghiţit într-o zi. Io am săpat după el, geaba, nu mai respira. Of, of, stai să vărs nişte bere. Săracu'… în fine… Şi-mi zicea când trăia, multe-mi zicea. Mai şi adormeam, şi el tot povestea. Numai mie. La alţii n-a zis nimic. După ce i-a lăsat fără tărie în cocean p-ăştia de la meze-uri l-a născut pe Liţoi.

Turcoaica, nevastă-sa, mă-sa lu' Liţoi, adică. Nimeni nu ştia de unde a apărut. Io nici nu mă născusem pe-atunci. Nea Baban mi-a zis că a prins-o cu undiţa. Şi când s-a făcut Cristian măricel, Cristian – adică Liţoiu, aşa îl chema de fapt –, au mers odată în vizită la rudele ei din Deltă. Aşa mi-a povestit nea Baban. Plin de poveşti. De acolo ar fi venit ea. Doar o dată a fost şi nu i-a mai trebuit. Da' câte poveşti a adus de acolo! O grămadă! Plin! Şi cică a început să-l doară capu' de pe drum. A ajuns în sat cu bacu' mai mult mort decât viu, de l-au lăsat pescarii pe ponton ca pe mort. Până la întoarcere, a stat într-o casă cu acoperiş de stuf. Nu-şi mai aducea aminte nici faţa lu' mă-sa lu' Turcoaica. Şi pe stuf – asta mi-a plăcut cel mai mult –, pe tot acoperişu' adică, era plin de cuiburi de berze. Pe tot acoperişu'! Cuib lângă cuib lângă cuib, cu barză lângă barză. Şi cică de acolo venea căldura înăuntru' caselor. De la berze şi de la ouăle din cuiburi. Un sat întreg cu acoperişuri din cuiburi. Uite, mă închin! Aşa mi-a zis. Să mor aici pe scaun! Şi abia după câteva zile a putut să se ridice din pat. Cu vâjâială mare în cap. Ca prin vis îmi zicea că se plimba pe pontoane şi pe uliţe. Şi în sat, numai babe. Femei bătrâne. Niciun picior de bărbat. Şi doar câteva mai tinere. Nici el nu mai ştia sigur dacă a visat sau nu ce a văzut acolo. Olube, aşa-mi zicea, aveam vârtej în cap mai ceva ca la beţie. Şi eu îi ziceam: bre, păi cre' că te-ai îmbătat matale cu lipovenii. El, că nu. Că acolo nu erau decât femei. N-avea cu cine să bea nici să vrea. Că nu a pus gura pe nicio băuturică şi că acolo animalele nu erau sălbatice. Asta iar mi-a plăcut. Adică lupii erau precum câinii, dormeau prin bătături cu burta la soare. Stăteau şi la mângâiat. Iar bufniţele veneau şi ţi se aşezau pe umăr. Aşa o fi fost. Nu zic nu. Da' io tot cred că s-a matrafoxat cu o ţuică, ceva. Cum drecu' să-l mângâi pe lup? Mai trăgea şi la măsea. În gropan avea mereu câte o sticluţă. Hai noroc! Încă una? Eşti în bani. Răducule, mânca-ţi-aş cocoşelu' tău, să trăieşti şi la mai mare! Câţi ani ai? Treizeci? Mulţi înainte! Suntem vecini, ce drecu'! Dă să te pup. Aşa. Stai să-ţi termin. În ultima zi înainte să plece, s-a dus la

ponton. Şi acolo a văzut fete dezbrăcate cum săreau în apă, tinere toate. De acolo din sat, bune de măciucă. Şi le-a urmărit cum înotau printre nuferi. Parşiv, moşu'! Voia să le ardă bijboanca. Că somnii cică dădeau stufu' din calea lor. Până când s-a vărsat canalu' în mare. Acolo cică le-a pierdut. Au luat-o înot în direcţii diferite şi nu le-a mai văzut. Una la răsărit, alta la apus şi alta-n pizda mă-sii. P-ormă s-a întors la ponton şi a aşteptat să vadă dacă se întorc. N-au mai venit. Mie îmi plăcea să-l ascult, în fiecare zi îmi zicea altă poveste din satu' ăla de pe Dunăre. Îmi zicea că abia după ce s-a întors aici a început să-şi aducă aminte cum a fost acolo. Ca la mahmureală, după ce i-a trecut, şi-a amintit. Avea şi vrăjeală în el. Sunt sigur. Da' io-l ascultam. Când dai la peşte, îţi prieşte o poveste. Sunt om serios şi io. Nu cred în d-astea. Da' e frumos să le auzi. Şi io le auzeam. În fiecare zi când ne întâlneam în gropan. Înjura mereu satu' ăla. S-a întors de acolo cu o tuse seacă. Îl mânca pielea şi n-a putut să se pişe trei zile după ce s-a întors. Pe drum i-a plesnit şi-un sinus. P-ormă a început să-şi amintească. Şi nu mai înjura. Îmi povestea mie. Propteam lansetele în nisip şi începea povestea. Cu dulceaţa din petale de nuferi, au făcut într-o zi femeile de acolo din sat. Da' când au desfăcut primu' capac, nea Baban zicea că a leşinat. I s-au tăiat picioarele. Aşa puternic era mirosu' ăla. Alea n-aveau nici pă dracu'. Băgau dulceaţă în ele ca la balamuc. Altădată mi-a povestit că într-o zi a găsit pe jos un ou de barză. Căzut dintr-un cuib de pe o casă. A ridicat ou' şi a început să ciocănească în el. Şi puiu' din coajă răspundea la fel. Nea Baban dădea un bobârnac, din ou se auzea o lovitură în coajă. Da' dinăuntru, înţelegi? Nea Baban ciocănea de două ori, şi dinăuntru îi răspundea la fel: cioc-cioc. Şi toate bufniţele de pe garduri stăteau la mângâiat. La fiecare poartă era câte una. Paznic. În loc de câine. La început îl chirăiau toate. Trecea pe uliţe şi bufniţele îl chirăiau. Era om nou. Da' la final a îmblânzit şi el una. Cică îi stătea pe umăr şi când mânca saramură. Poveşti, Răducule, poveşti. Da' ştii ce-mi plăceau? Ţi le zic şi io acuma ţie. Mi-am adus aminte. Mai dai o

bere? Una şi gata. Hai mersi. Şi în seara dinainte să plece s-a făcut un foc. Ca la ţară. Şi umbrele erau vii acolo, în sat. Adică nea Baban a simţit o bătaie pe umăr. S-a întors şi n-a văzut pe nimeni în spate. Apoi iar. S-a întors din nou şi nimic. A treia oară a văzut umbra lu' fi-su, care era departe. Liţoi. Şi umbra îl bătea pe umăr de fapt. Înţelegi? Liţoi a strănutat p-ormă şi mă-sa i-a şters mucii cu umbra mâinii. Stăteau babele claie peste grămadă în jurul lui. În jurul lui Liţoi. Şi cât era ziua de lungă îl îndopau cu dulceaţă de nuferi şi-l învăţau să cânte. Tot felul de cântece. În limba lor. Şi babele cântau toată ziua, cică. Pe urmă îl ascultau, ca la şcoală. Să zică lecţia. Apoi o babă şi-a întins mâinile, şi umbra lor a culcat la pământ tot stufu' din baltă. Şi de acolo din stuf a ieşit un lup mare, baba l-a încălecat şi lupu' a dus-o până acasă. Taxiu'. Hai că începe să mă ia de cap. Câte am băut? Şapte? Opt? Gata, asta-i ultima. O sorb şi ne cărăm. Eşti băiat giugiuc! Dă să te mai pup o dată. S-au dus pân' la urmă toţi. Toţi trei într-o vară. Şi el, şi Turcoaica, şi fi-su. Pă Liţoi nici până în ziua de azi n-au aflat cine i-a dat omoru'. L-au găsit tăiat sus, pe cazemată. Lângă el ardea mocnit un jar. Franjuri era făcut. Nu era băiat rău. Bântuia cazematele astea. Înainte să moară, cânta. Şi-l auzeam toţi din cartier. Îi ieşea cântecu' prin gura de la chiuvetă, gura de la cadă, pân' sifonu' de pardoseală. Toată lumea ştie. Poţi să întrebi. Asta chiar nu mai e vrăjeală. Şi găsise tunelurile dintre cazemate. Şi io m-am băgat de atâtea ori. Da' n-am găsit nimic. Liţoiu' intra pe aici şi ieşea pe dincolo. Io cu ochii mei l-am văzut. Dă-te mai aşa, vino cu urechea încoa': muncitorii *ăia* de au dispărut acu' o lună, ai auzit şi tu de ei… bat pariu că-s pe acolo pe jos. Prin tuneluri. N-a ştiut poliţia pă unde să caute. Cazematele sigur comunică între ele. Şi cu marea. Liţoi a ieşit odată cu chefal dinăuntru… Stai, bă! Unde pleci? Ţi-e somn? Mă laşi să beau singur? Răducule!…

*

Inspectorul Adamescu plăti la bar băutura consumată şi se întoarse dinăuntru cu încă o sticlă de bere. I-o trânti pe masă în faţa lui Olube, îl salută, se scuză că nu mai poate sta şi urcă în apartamentul său de la etajul trei. Deschise laptopul, accesă fişierul Word şi începu să scrie:

RAPORT DE ANCHETĂ NR. 2

Anul 2015, luna septembrie, ziua 07, în municipiul Constanţa

Inspector de poliţie Adamescu Radu, din cadrul Poliţiei Municipiului Constanţa – Secţia 1 Poliţie. Studiind actele şi materialul probator administrat în dosarul de anchetă cu numărul 02/1529/K/030, referitor la dispariţiile muncitorilor de pe şantierul aflat la adresa str. Pescarilor nr. 34:

EXPUN URMĂTOARELE
În urma conversaţiei avute în cursul zilei de astăzi 07.09.2015 în barul cu denumirea „Peştişorul de aur“, aflat la adresa str. Pescarilor nr. 17, cu numitul Nicolae Mihalcea zis „Olube“, menţionez semnalarea de către acesta a unei aşa-zise reţele de tuneluri care s-ar întinde în subteranul cazematelor. Deşi în urma anchetei desfăşurate în zilele imediat următoare dispariţiei muncitorilor nu s-a găsit de către anchetatori niciun astfel de tunel, cer încă o dată verificarea informaţiei primite în această seară. Prin urmare, solicit de urgenţă prezenţa unei echipe criminalistice care să mai verifice o dată perimetrul cazematei.

După ce expedie prin e-mail raportul în format electronic, inspectorul Adamescu îşi scoase din buzunarul blugilor smartphone-ul. Glisă cu

degetul pe ecran şi accesă un nume din agendă. Puse difuzorul pe modul *speaker* şi, în timp ce suna, începu să-şi maseze globii oculari cu monturile pumnilor.

— Ohoho… bună seară, Răducule.

— Salut, Fane.

— Ce mai face băiatu'? Merge treaba?

— Merge. Sunt OK.

— Am auzit că ţi-a dat şefu' un apartament de tot căcatu'. În blocurile alea de sărăntoci. Naşpa rău?

— Păi, sunt pe scară cu suspectul. Mă rog. Nu ştiu cât de suspect mai e… da' în fine… Ia zi, m-ai rezolvat cu ce te-am rugat?

— Da, barosane. Am foile în faţă. Deci: la adresa din Strada Pescarilor numărul 35, blocurile Mz-14, Mz-15, Mz-16 şi Mz-17… pe tine unde te-au băgat?

— Mz-16.

— Aşa… scuză-mă, deci la adresele astea nu figurează pe listele de recensământ decât familii formate din două persoane. Soţ şi soţie. Vrei să ţi-i înşir?

— Cum adică, Fane? Păi, toţi au copii mici în blocurile astea.

— Bă! Io-ţi zic ce am în faţă. Listele actualizate, adică. De anu' ăsta. Nu figurează decât ăştia. Hai să-ţi zic câţiva: Iofciu Gheorghe, născut în 10.11.1950, şi Iofciu Mirela, născută în 03.06.1955, Şchiopu Mihai, născut în 14.03.1953, şi Şchiopu Nicoleta, născută în '60, Mela Hristu în '56 şi Mela Chiraţa tot în '56, Papazu Ion în '60 cu Papazu Sirma în '63, îţi mai zic? Alo? Bă! Mai eşti la telefon?

— Da.

— Cam toţi sunt născuţi în '50-'60, fără copii, în afară de trei: Nicolae Mihalcea, necăsătorit, născut în '80, şi Ilie Ştefan şi Ilie Stela, ambii născuţi în '81. Atât. Ce ziceai de copii?

— Nimic, Fane. Hai, mersi mult.

— Hai să-nchei şi tu mai repede p-acolo, că nu mai avem atacant. Ne bat ăia de la secţia 5 de ne sună apa în cap. L-am băgat pe Gelu în locu' tău, da' se loveşte mingea de prost de zici că-i turnu' de control de la Kogălniceanu. Nu ştie cu mingea. Ne-au dat-o cu cinci la zero ieri-seară. Futu-ţi filaju-n cur. Te-a mâncat la filaj acu', când am început campionatu'.

— Baftă, Fane… hai că tre' să închid.

— Hai noroc, Radule! Ai grijă, băiatule!

Ţipătul bufniţei veni odată ce inspectorul termină de citit un SMS proaspăt intrat în memoria telefonului: „Buna ziua, va reamintim ca pe data de 09.09.2015, ora 19.00, aveti programare pentru interpretarea rezultatelor medicale la cabinetul domnului doctor Ion Petru. Va multumim, clinica ULTRALIFE“. Inspectorul rămase câteva secunde privind în gol, pe geam, cu lumina telefonului stingându-se încet. Abia al doilea ţipăt îl făcu atent. Deschise larg fereastra şi privi spre turela cazematei. Desenul cu bufniţa dispăruse. Se ridică de la birou, intră în dormitor şi scoase dintr-un geamantan de voiaj o lanternă cu mâner. Îi verifică bateriile aprinzând-o şi închizând-o scurt de câteva ori. Încuie uşa apartamentului în urma sa, coborî scările, ieşi pe uşa metalică a blocului şi se îndreptă spre cazemată. Noaptea de septembrie era caldă, iar mirosul de Mâna-Maicii-Domnului se ridica din toate tufişurile. Într-o linişte deplină şi fără să întâlnească niciun om, inspectorul aprinse lanterna şi intră pe uşa cazematei. Îl izbiră deodată răcoarea şi mirosul puternic de igrasie. Fasciculul de lumină al lanternei îi dezvălui prima cameră şi se plimbă încet de-a lungul şapei de beton. Pe jos nu erau decât câteva bucăţi de polistiren stivuite într-un colţ, câţiva saci de adeziv puşi unul peste altul, câteva dulapuri de lemn şi cam atât. Roti lumina pe pereţii şi tavanul din beton, inspectând fiecare colţ în care fluturau pânze mari de păianjen. Intră pe singura uşă ce se deschidea în peretele lateral al încăperii şi se pomeni pe coridorul strâmt ce lega cele două camere ale cazematei. Cu

fasciculul de lumină aţintit la câţiva metri în faţa sa, inspectorul se opri preţ de câteva secunde. Trase aer în piept şi-şi ţinu respiraţia. Un sunet înfundat părea să vină din camera spre care se îndrepta. Dădu aerul afară şi începu să respire rar odată ce-şi reluă paşii. Mirosul de igrasie dispăruse, fiind înlocuit de o ciudată aromă de floare. Pe măsură ce se apropia de intrarea în cea de-a doua cameră, mirosul devenea din ce în ce mai puternic, iar sunetul căpăta nuanţa sonoră a unui roi de insecte. Ajunse în cele din urmă în faţa intrării şi păşi înăuntru. Sutele de albine ce roiau în acea cameră îi apărură dintr-odată în lumina lanternei. Din cadrul uşii, inspectorul văzu roiul al cărui zumzet reverbera acum între pereţii camerei fără nicio fereastră. Albinele apăreau şi dispăreau în fasciculul lanternei, într-o forfotă continuă, fără să iasă însă pe uşă. Îndreptă lanterna în jos şi văzu stratul din ce în ce mai gros de insecte care se îngrămădeau spre pardoseala încăperii. Acolo, pe şapa gri, de-a lungul întregii camere, erau desenate cu cretă colorată flori de nuferi. Albinele aterizau pe petalele albe şi roz şi îşi umpleau puful corpurilor cu praf de cretă. Părea că încăperea avea aşternut pe jos un covor viu, într-o continuă schimbare, iar miile, milioanele de albine ce aterizau una câte una preţ de câteva secunde în mijlocul florilor de cretă îşi luau apoi zborul şi umpleau aerul de particule de praf fin, pe care inspectorul Adamescu le inspiră cu voluptate pe nări. Mirosul era atât de puternic, încât simţi cum i se înmoaie picioarele. Căzu în genunchi şi lanterna i se rostogoli de-a lungul holului. Rămas în beznă, cu picioarele încă moi, inspectorul găsi puterea de a merge în patru labe spre sursa de lumină de pe jos. Puse mâna pe lanternă, se ridică în cele din urmă în picioare şi ieşi din cazemată. Aerul nopţii îi zvântă transpiraţia de pe frunte. Îşi duse mâna la frunte şi apăsă cu putere pe sinusuri. Cu inima bătându-i tare, se întoarse şi căută să observe dacă e cineva prin preajmă. Străzile erau însă pustii şi în lumina stâlpilor de iluminat nu se vedea nimeni. Porni înspre scara blocului său, dar se opri după câţiva paşi. Stinse lanterna, se întoarse pe călcâie şi se

îndreptă din nou spre cazemată. De peretele intrării erau sprijinite câteva stive de garduri din plasă bordurată, puse unele peste altele. Se urcă pe ele, se prinse cu mâinile de parapetul terasei şi se sui pe cazemată. Aprinse din nou lanterna şi-i plimbă lumina de-a lungul peretelui circular al turelei, acolo unde văzuse desenată bufniţa. Dădu roată cilindrului din beton fără să găsească vreo urmă de cretă. Venindu-şi în fire şi cu respiraţia reglată, inspectorul se lăsă pe vine. După câteva minute în care privi cu atenţie blocurile din jur, se ridică în picioare şi îndreptă lumina lanternei spre faţada unui bloc din lateral. Începu să-şi mişte degetele celeilalte mâini în rază. Umbrele degetelor sale se proiectau gigantice pe tencuiala faţadei. Îşi plimbă astfel umbra pe faţadele tuturor celor patru blocuri din jur. Lanterna îi căzu din mână şi becul se sparse în momentul în care văzu pe faţada blocului său desenul unei bufniţe gigantice, iar între aripile deschise – care se întindeau pe întreaga faţadă de cincizeci de metri – şi fix sub ciocul coroiat dibui fereastra sufrageriei sale, unde uitase lumina aprinsă.

III

Deşi alarma ceasului îi sunase de trei ori la rând, inspectorul Adamescu se trezi a doua zi abia când auzi sirenele maşinilor de poliţie. Ieşi la geam şi deschise fereastra. În faţa cazematei erau parcate trei Loganuri cu girofar şi o maşină de pompieri. Plouase toată noaptea şi umezeala se îmbibase în pereţii blocurilor din jur, închizând culoarea tencuielii într-un ocru murdar ce părea că se scurge peste tot, ca un ou spart. În faţa intrării cazematei, câţiva agenţi de poliţie în uniformă fumau sprijinindu-şi umerii de peretele de beton umed. Un pompier echipat ca pentru descarcerare se aşezase în fund pe maldărul de garduri metalice şi zicea probabil o glumă, pentru că toţi începură să râdă deodată. Unul dintre agenţi se îndreptă de spate, căscă fără să ducă mâna la gură, îi salută, îşi puse cascheta pe cap şi se urcă la volanul maşinii sale. Stinse girofarul care până atunci îi făcea pe şoferii nimeriţi prin zonă să încetinească, aruncă chiştocul ţigării pe geam cu un bobârnac şi demară. Din cazemată ieşiră încă doi pompieri cu căştile pe cap şi îl ajutară pe cel ce stătea jos să se ridice în capul oaselor, întinzându-i fiecare câte o mână. În timp ce agenţii şi pompierii se îndreptară către maşinile lor, singurul în civil dintre ei – un bărbat cărunt, în blugi şi geacă de piele, care până atunci se jucase plictisit cu o lanternă, tot aprinzând-o şi închizând-o – îşi ridică ochii înspre geamul inspectorului. După ce-şi încrucişară privirile, bărbatul în geacă de piele scoase dintr-un buzunar un telefon mobil la care începu să tasteze. După ce se opri, cu telefonul încă în mână, privi din nou

înspre fereastra inspectorului. În secunda următoare, telefonul a cărui alarmă nu o auzise în acea dimineaţă îi vibră pe noptieră. Inspectorul se întoarse, făcu doi paşi şi ajunse imediat lângă pat. Ridică telefonul şi-i privi ecranul. Glisă cu degetul pe display şi citi numele expeditorului mesajului abia primit: Şefu – Petrovici. Se întoarse şi ajunse din nou în faţa geamului. Citi mesajul în gând: „Vino in 2 ore. La bar. In spate". Îşi ridică privirea de pe ecran şi încuviinţă din cap aprobator înspre bărbatul din faţa cazematei. După ce şi ultima maşină de poliţie plecă, inspectorul Adamescu începu să-şi frece ochii cu monturile pumnilor şi să caşte zgomotos. Îşi propti pumnii în şale şi-şi îndreptă coloana gemând. Apoi, ca şi când şi-ar fi adus aminte că are ceva foarte important de făcut, cu gesturi devenite dintr-odată energice, deschise larg fereastra şi se aplecă mult în afara pervazului. După ce inspectă cu privirea faţada blocului şi geamurile de dedesubt, îşi răsuci corpul şi privi şi în lateral, precum şi deasupra geamului său. Ploaia ştersese conturul gigantic al bufniţei pe care în urmă cu o seară o văzuse desenată în lumina lanternei. Acum, pereţii păreau pătaţi ca şi când ar fi transpirat apă prin tencuială. Mai privi o dată geamurile cu tocărie din lemn cariat ale blocurilor din jurul cazematei şi începu să le numere în gând. Se opri însă şi le pierdu şirul când vibraţia telefonului de pe pervaz îl anunţă că mai primise un mesaj. „Hai intr-o ora mai bine. Vine Marinescu in inspectie si tre sa fiu mai devreme la sectie. Te astept."

După ce părăsi apartamentul şi ieşi din cartierul de pe faleză, inspectorul Adamescu începu să tremure. Ploaia din seara trecută adusese cu ea şi o răcire a aerului, pe care însă inspectorul începuse să o simtă abia acum, când, coborând din troleibuzul ajuns la capătul liniei, îşi trase fermoarul gecii până sub barba nerasă de câteva zile. Străzile oraşului vechi din peninsulă erau de ani buni într-o continuă refacere, cu ţevile mereu la vedere, aşa că inspectorul trecea când pe un trotuar, când pe celălalt, ocolind şanţurile pline cu noroi din care răsăreau caschetele de

plastic galben ale muncitorilor de la apă şi canal. Unele clădiri vechi de un secol aveau faţadele spoite şi ornamentele refăcute de meşteri nepricepuţi, pe când celelalte, adevărate ruine gata să cadă, le încadrau pe cele reabilitate în frontul de case înşiruite, accentuând contrastul vulgar dintre ele. Pe străduţa plină de gropi noroioase din vecinătatea catedralei ortodoxe, inspectorul intră într-o clădire cu faţada refăcută, pe o uşă deasupra căreia numele barului era decupat într-o scândură groasă, lăcuită şi prinsă cu două lanţuri de un piron bătut în peretele zugrăvit într-un portocaliu ţipător. Imediat dedesubt, prinse pe o roată de car ataşată de faţadă, două săbii din plastic vopsit astfel încât să pară oţel ruginit se încrucişau cu vârfurile îndreptate spre numele decupat în scândura de deasupra: *La Cavaleru'*. După ce trecu printre mesele lungi din lemn masiv din prima încăpere, inspectorul se aşeză în faţa unui butoi – ce servea drept masă – din următoarea cameră. De partea cealaltă a butoiului-masă stătea bărbatul în geacă de piele pe care-l văzuse pe geam dimineaţă. Tocmai stinsese o ţigară în scrumiera din plastic tapetată cu un şerveţel umed.

— Să mă piş în scrumierele lor. E a doua pe care o sting, zise nervos bărbatul în geacă de piele. Pune mâna, continuă el apăsând cu degetul grăsuţ în scrumieră, de ce dracu' umezesc şerveţelele? Nu poţi să-ţi laşi ţigara aprinsă, că se stinge imediat.

— Să trăiţi, şefu', zise inspectorul şi-i întinse mâna.

— Adică înţeleg să fie aşa afară, spuse bărbatul cărunt în timp ce-i scutura mâna într-un salut leşinat, că afară bate vântu' şi-ţi intră scrumu-n cur. Plus că a venit frigu' ăsta dintr-odată. Da' aici? Înăuntru?

— Nu ştiu, şefu'… io vreau să mă las. Adică abia dacă am fumat un pachet luna asta.

— I-auzi! Te pomeneşti că-ţi prieşte viaţa acolo. Te faci naturist din ăla, sau cum îi zice, vegan. Ce-ai fost şi ce-ai ajuns. Din ditamai inspectoru', al nostru o arde pescăreşte acum. Vegetarian.

— Haide, şefu'…

— Niciun haide! Bă', Răducule, eşti de aproape două luni acolo. Şi tu, pula. Trei rapoarte amărâte, nimic despre suspect, nicio pistă. Ba pardon, superpistă voiam să zic: *tuneluri pe sub cazemate*. Nu-ş' ce drecu' a fost în capu' meu de am şi aprobat să caute ăştia azi-dimineaţă. A râs şi prostu' ăla de căpitan de la pompieri de noi. Ce tuneluri? Că ţi-a zis ţie nu ştiu ce beţiv din cartier? Ce faci ochii ăia aşa mari? Ce? Crezi că nu-l ştiu? Pe toţi îi ştiu, Răducule, că al meu a fost cazu' de la început. Le-am luat declaraţii la toţi. Şi lu' Mihalcea ăsta al tău. E un beţiv. Aia-i sursă? Vezi cu cine te anturezi pe acolo…

— Şefu', fac şi eu ce pot. Păi, nu-mi ziceaţi dumne'oastră la început că între ăştia e cel mai bine să te bagi? La beţie dau pe goarnă…

— Da, bă, Radule, da-n două luni tu să-mi vii doar cu asta? Ce drecu'? Barem de-mi verificai informaţia de la mai mulţi. Că-i plin de beţivi printre hahalerele alea. Nu vrei să pleci şi tu mai repede? Ai văzut ce jeg e. Numa' boschetari prin blocurile alea. Te pomeneşti că ţi-ai găsit vreo pizdă! Ia zi: dai la buci p-acolo pe banii statului?

— 'Aide, şefu'… ce dracu'!

— Păi, mă gândesc şi io la toate alea. Mă întreabă şi Marinescu aseară la telefon – apropo, vine azi în inspecţie – că cât te mai ţinem acolo, că le-au tăiat ăştia de la minister fondurile, că nu mai sunt bani, că hâr, că mâr…

— Păi, la cum arată blocu' şi apartamentu'… cre' că vă costă o grămadă, zise inspectorul prinzând curaj şi-şi întoarse privirea într-o parte.

— Răducule, fă-i o adresă, băiatul meu. Dacă vrei, îţi dau numărul lui de telefon să-i spui tu cum e mai bine să facă. Ce zici? întrebă bărbatul cărunt şi-i întinse nervos telefonul.

Îşi retrase însă mâna când chelnerul îmbrăcat într-un costum de paj îi aduse o cafea turnată într-o carafă de lut vopsită cu motive tradiţionale.

— Dumneavoastră v-aţi hotărât? se aplecă chelnerul spre urechea lui, cu gleznele lipite şi cu mâinile la spate.

Inspectorul Adamescu îşi dădu capul într-o parte, îndepărtându-şi urechea de gura chelnerului ce căuta ostentativ o proximitate intimă.

— La fel, zise el fără să-l privească pe chelner şi înţepenit în acea îndepărtare exagerată.

— Mai am io o rugăminte, zise bărbatul cărunt, aduceţi-mi şi mie o scrumieră uscată. Fără şerveţel în ea. ’Ai mersi.

În bar nu mai era nimeni în afară de ei doi. Aerul rece, duhnind a beci şi a bere scursă pe duşumeaua putredă, era încălzit de focul aprins într-un şemineu din spatele lor. Pe ţepuşa orizontală din oţel se mai puteau vedea resturi de carne arsă, carbonizată, la care flăcările nu ajungeau însă. Pe pereţii înnegriţi de fum erau prinse coifuri, armuri şi săbii. Lemnele trosneau şi inspectorul Adamescu simţi căldura focului în spate.

— Dă-ţi şi tu geaca aia jos sau măcar descheie-te, îi ordonă şeful său în timp ce-şi aprindea o nouă ţigară, apoi continuă: uite cum stă treaba, domnu’ Radu, o săptămână. Atât! Dacă n-ai găsit nimic, baftă! Te-am scos. Să nu care cumva să te blochezi ca *atunci*. Mă rog… *atunci* erai mai tânăr, nu zic nu… da’ tot buleală se cheamă că ai dat. Înţelegi? Nu te uita aşa, că nu te-am înjurat. Am şi io superiori, cum mă ai şi tu pe mine. Dau şi io mai jos ce primesc de sus. În cazu’ ăsta: muie. Nu mai vor să-ţi plătească chiria acolo. Nici diurna.

— Da’ chiar, al cui e apartamentu’ ăla?

— Contează?

— Miroase a levănţică de abia pot să dorm cu geamu’ închis. Şi n-am văzut nicio molie.

— Hehehe, începu să râdă deodată bărbatul cărunt, ăla nu-i miros de levănţică, Răducule! Ăla-i miros de pizdă! Am uitat că eşti neînsurat. De când n-ai mai cordit şi tu ceva? Au stat nişte curve acolo. Mă rog, apartamentul e al unui informator de-al nostru, un peşte. S-a nimerit la fix

să-mi aduc aminte că a stat acolo acum ceva ani, când îl luasem în colimator. S-a mutat cu tot cu curve. I-a smuls un drogat buzele.

— Liţoi… şopti inspectorul Adamescu.

— Opa! Ia uite ce-a săpat al nostru! Văd că eşti la curent cu istoria cartierului. Da' cu cazu' greşit, se pare.

— Am auzit şi io…

— Tot de la beţivu' ăla de Mihalcea? Sursa ta de încredere, nu? Eram sigur. Păi, bă, Radule, p-ăştia nebunii tre' să-i cam miroşi. Mă-nţelegi? Cu nebunii şi beţivii nu stai la discuţii! Io-l ştiu pe Mihalcea ăsta, zis Olube*,* de ani de zile. De când l-am găsit pe aurolacu' ăla tăiat pe cazemată. Tot io am lucrat şi la cazu' ăla. Când i-am luat declaraţie şi lu' Mihalcea, a început să-mi îndruge verzi şi uscate: ba că mortu'… cum îi zicea?

— Liţoi.

— Aşa. Cum că Liţoi ăsta mergea prin tuneluri şi pescuia prin cazemată… numa' bălării! Stai, că acum mi-am adus aminte: deci de-asta ai chemat tu echipa azi-dimineaţă? Da' şi io prost! Chiar nu mi-am adus aminte pe loc de Mihalcea ăsta, măscăriciu' ăsta. Numa' scursuri prin blocurile alea. Tu ştii că niciunu' de acolo n-are serviciu? Numa' lepre. Ştii, nu? Toată ziua la peşte. D-aia arată blocurile alea cum arată: nu tu fond de rulment, nu tu bani să plătească femeie de serviciu, mulţi s-au debranşat şi de la căldură, ce să mai… ghetou. Noroc cu apartamentu' lu' peştele ăsta. E mai curăţel. Măcar n-a stat nimeni p-acolo de mulţi ani. Ai avut bulan totuşi.

— Mai e o fază… şi pe asta chiar am verificat-o, adică l-am rugat pe Fane să verifice.

— Ce fază?

— Toţi de prin meze-uri, adică blocurile cu patru etaje din jurul cazematei, îs trecuţi de şaizeci de ani şi au copii mici, nedeclaraţi. L-am rugat pe Fane să verifice.

Bărbatul cărunt se lăsă pe spătarul băncii de lemn, îşi încrucişă mâinile la piept şi-i spuse cu o admiraţie exagerată teatral:

— Ex-tra-o-che-lari! Apoi, după o pauză de câteva secunde în care inspectorul Adamescu îşi lăsă umilit privirea în jos, reluă silabisind şi mai apăsat: ex-tra-o-che-lari! Păi, gata, Răducule, poţi să închei cazu'!

— Şefu', stai aşa, că e o pistă…

— Ce pistă, mă? Au dispărut trei oameni acolo. Trei în câteva săptămâni. Tu eşti nebun? Vin familiile lor zilnic să ne întrebe dacă am găsit ceva. N-am găsit cadavre, n-am găsit nimic. De parcă s-au evaporat. Îl infiltrăm pe domnu' Radu, că poate, poate găseşte vreun fir, şi domnu' inspector ce face? Se face vegetarian, stă pe dig la peşte şi bea cu boschetarii. Ce să mai… sejur! Ba îl mai fute la icre şi pe Fane să-şi rupă ăla din program şi să-i verifice lui listele de recensământ. Şi ce dacă au copii şi-s bătrâni? Ce, n-ai mai văzut?

— Domnu' Petrovici, nu numai că nu-s declaraţi, da' toţi copiii ăia au aceeaşi vârstă.

— Păi, cum ai aflat că au aceeaşi vârstă dacă nu ai date?

— Am intuit. Îs toţi cam pe la aceeaşi vârstă, aceeaşi înălţime…

— Aaa… deci ai intuit. Frumos. N-am ce zice. În ce an se predă la academie cursu' de intuiţie? L-au băgat ăştia nou în programă şi nu ştiam io?

Chelnerul venit din nou cu o carafă de cafea îl găsi pe bărbatul în geacă de piele aplaudându-l pe cel din faţa sa.

— Bravo! Mă înclin în faţa intuiţiei dumneavoastră. Şi unde te duce această pistă, domnule inspector? continuă acesta pe un ton pedant.

— Şefu'… 'ai, nu mă mai luaţi aşa. Ştiţi că nu-s venit cu pluta de ieri, de azi.

— Păi, ştiu, Răducule. De-aia te-am şi băgat pe tine, şi nu pe altu'. Te credeam cel mai serios.

— Domn’ comisar, începu inspectorul aplecându-se peste masă şi vorbind în şoaptă, e ceva cu copiii ăştia. Se joacă numai prin cazemata aia.

— Aşa, şi? Păi, am găsit şi noi azi înăuntru numa’ flori desenate cu cretă colorată pe jos. Asta-i pistă? Aşa-s copiii. Se bagă pe unde e mai îmbârligat.

— Staţi aşa. Că nu-s numai flori. Aţi văzut şi albinele?

— Ce albine? De unde albine?

— E şi o bufniţă. Aseară, înainte să vă trimit raportu’, am intrat în cazemată şi am găsit acolo un roi de albine, iar când am ieşit, pe toată faţada blocului meu era desenată o bufniţă. Cu geamu’ meu în cioc.

— Cum?

— Desenată cu cretă colorată. Vă zic io, cineva îşi bate joc de mine.

— Păi, şi io cum de n-am văzut-o azi-dimineaţă?

— Pentru că a plouat toată noaptea şi ploaia a şters desenul.

— Radule, spuse comisarul închizându-şi pleoapele pentru un timp, să presupunem că-i adevărat ce-ai văzut tu azi-noapte. Da’ cum căcat să deseneze cineva o bufniţă pe tot blocul? Doar să fie vreun uriaş ascuns pe acolo şi să iasă noaptea la desenat. Că altfel nu-mi imaginez. Tu-ţi dai seama ce vorbeşti? Băuseşi?

— N-am băut decât două-trei beri… da’ vă jur…

— Aha…

— Copiii ăia, care nu-s declaraţi şi stau în bloc cu mine, ăia cred io că au făcut desenul. Sau părinţii lor, pescarii, mamele… încă nu ştiu sigur. I-am tot văzut prin cazemată, murdari de cretă pe mâini. Pe copii. Au toţi ochii verzi. Tot ei au desenat pe turelă altă bufniţă. Dacă scoteau mâinile pe geamuri, putea să continue fiecare desenul de unde termina celălalt. Înţelegeţi? Aşa cred că au desenat-o pe tot blocul.

Comisarul se lăsase din nou pe spate şi-şi încrucişase mâinile la piept. Îl privi pe inspector fără să clipească. Înghiţi în sec, îşi drese vocea şi

începu să vorbească pe un ton foarte calm:

— Radule, tu faci mişto de mine? Acum fără mişto: tu-ţi baţi joc de mine? Ai luat-o razna? Nu vrei să-i punem pe copii sub urmărire? Ce zici? Păi, cum ar fi să-i zic lu' Marinescu că am ca suspecţi copii mici? Proaspăt descoperiţi de matale, marele inspector sub acoperire Adamescu, care vede bufniţe prin cartier… Păi, te face chestor direct. Îţi dă onoruri cu tunu' la Cotroceni!

— Domnu' Petrovici… nu zic că-s copiii, v-am spus: încă sap. Pot fi şi părinţii sau cine mai stă prin blocurile alea. Ştiţi cum sunt pescarii? Nu ştiţi. Io i-am văzut: îşi înfig ace de ţaparină în ei şi sar în bancu' de stavrizi. Îşi găuresc pielea, mă înţelegeţi? Ce oameni sunt ăia? Nu vorbesc cu nimeni. Sunt ei între ei şi atât.

— Mi se rupe de cum pescuiesc atâta timp cât asta n-are legătură cu cazul. Poa' să-şi pună momeala şi-n cocoşel. Uite care-i faza, Radule: nu mă face, că te scot de azi! Te las încă şapte zile doar ca să se facă şi luna asta. Să fie rotund. Ai zis că Ştefan Ilie ăla e curat. Aşa o fi. Noi ne gândeam la el, că fusese baru' lui acolo. Şi i l-au cam luat cu japca ăştia de la firma de construcţii. Ne-am gândit la răzbunare. Că a pierdut afacerea. Dacă tu zici că n-are nicio legătură, atunci n-are. Nu descoperi nimic… asta e. Nu-ţi ia nimeni capu'. Pula mea! Numai să nu mai vii cu scenarii din astea SF. Te rog io. Ne facem de căcat şi la pompieri. Nota, vă rog!

După ce aranjă bancnotele într-o altă cană de lut ce servea pe post de recipient pentru nota de plată, comisarul Petrovici îşi încheie fermoarul gecii de piele până sub barba căruntă şi spuse:

— Răducule, mai dă şi tu la buci. Mai varsă-ţi seva. Eşti stresat şi un futai îţi scoate coceanu' din cur.

Se ridică de la masă, veni în spatele său, îi puse palmele pe umeri şi-i şopti conspirativ în ureche:

— Du-te la *Casa cu Lei*. Tot eşti aici. Faci doi paşi şi ai ajuns. Peştele are apartamentu' în care stai tu. Ţi-am mai zis. E informator de-al nostru. D-aia-l şi tolerăm. Plus că are nişte unguroaice de te lingi pe degete. Hai! Îţi decontează secţia futaiu'. Vorbesc serios. Şi mai tunde-ţi şi tu barba aia!

După ce îl bătu cu palmele pe ambii umeri deodată, comisarul Petrovici ieşi din bar. Inspectorul rămase câteva minute privind fladerul lemnului masiv al butoiului, între ale cărui mici cute se strânsese grăsime şi murdărie. Din loc în loc, perpendicular pe direcţia fibrelor lemnoase şi scrijelit cu pixul, se vedea câte un nume de fată, urmat de un număr de telefon şi serviciile pe care se presupune că aceasta le-ar fi oferit: „O sug", „Nimfomană". Doagele aveau între ele negreală şi păreau date cu baiţ. Focul din şemineul din spate îi încinsese geaca atât de tare, încât atunci când se ridică în picioare şi vru să-şi aranjeze gulerul îşi simţi degetele fripte de materialul încins.

Ieşi afară, închise uşa barului şi-şi înfundă capul în gulerul gecii. Briza începuse să adie aducând de pe mare răcoarea sărată. O luă printre şanţurile cu pământ cleios pe margini şi după ce coti pe prima stradă văzu statuile leilor de pe capitelurile corintice ce ritmau faţada principală a unei clădiri de început de secol. Se opri din mers în momentul în care văzu cum pe uşa masivă a clădirii iese un bărbat înalt, îmbrăcat într-un trenci negru ce-i ajungea până deasupra genunchilor. Pe cap nu purta nimic, iar părul lung şi cărunt şi-l prinsese într-un mic coc la spate. În jurul gâtului şi până peste nas avea înfăşurat un fular alb. Bărbatul coborî treptele de marmură şi o luă în josul străzii ce se înfunda în promenada falezei. Inspectorul îl urmări de la distanţă, mergând în urma sa şi făcând slalom printre şanţuri şi gropi. Noroiul scurs de pe roţile excavatoarelor îi intrase între striaţiile adidaşilor, încât trebuia să se oprească din loc în loc pentru a-şi şterge tălpile de câte o bordură sau pentru a-şi înmuia zoaia cleioasă în vreo baltă tulbure. Ajunse pe promenada falezei din faţa cazinoului,

unde bărbatul în trenci se apropie de balustrada din fier forjat şi merse de-a lungul ei, cu aceiaşi paşi mari, regulaţi, fără să-şi întoarcă privirea. Valurile se izbeau cu forţă de taluzul din piatră al promenadei, aruncând din loc în loc stropi grei şi spumă de mare. Pescăruşii planau la câţiva metri deasupra balustradei vopsite în alb şi vântul puternic părea să îi ţină pe loc. Bărbatul se desprinse de lângă balustrada falezei, întoarse capul, îşi încrucişă privirea cu a inspectorului şi-i arătă din cap o bancă pe care să se aşeze împreună. Când ajunse în dreptul băncii, bărbatul cu fular alb era deja aşezat şi-i făcu semn să ia loc, bătând uşor cu palma în traversele orizontale. În cealaltă mână ţinea între degetele lungi un portţigaret. Cum stăteau aşezaţi unul lângă celălalt şi cu privirea înspre marea agitată, bărbatul în trenci începu să-şi spună povestea prin fularul alb.

*

— Nici eu nu credeam în povestea pe care urmează să ţi-o spun, până în ziua în care unul dintre *ei* mi-a rupt buzele. Atunci am văzut totul. De parcă odată cu smulsul buzelor mi-ar fi deschis un al treilea ochi şi toate poveştile spuse de taică-miu şi-au căpătat dintr-odată sensul. Dar să încep cu începutul începutului.

Ca să-ţi dai mai uşor seama: primul ajuns în Balta Brăilei a fost stră-străbunicul meu. Un turc din oastea otomană, originar din Izmir. Ali Osman îl chema. După ce s-a terminat războiul cu ruşii, n-a mai plecat. S-a făcut pace între popoare şi a rămas în Brăila. S-a luat cu o româncă. După ce s-a dat drumul la comerţ pe Dunăre, şi-a deschis o prăvălie în centrul oraşului. A avut cinci băieţi, dintre care patru au murit de copii. A trăit numai unul: străbunică-miu, care i-a preluat afacerea şi s-a însurat cu o rusoaică din Cahul. Bunică-miu a fost singurul lor copil, la fel cum a fost şi taică-miu pentru el şi bunică-mea – o româncă cu origini ucrainene.

Ce-ţi povestesc acum am auzit mai mult de la tata, pentru că bunicu' a murit înainte să mă nasc eu. Ucis şi el în satul *lor*.

Ţi-am povestit pe scurt despre origini ca să înţelegi cum a ajuns portţigaretul din argint în prăvălia noastră, şi nu altundeva. Simplu. Orice negustor coborât din Transilvania, venit de la Kiev sau în drum dinspre Istanbul către Viena poposea preţ de câteva ceasuri în magazinul lui bunicu'. Se făcea schimb la schimb sau se cumpăra marfă cu monede din aur. Într-o parte avea un butoi cu vin şi o damigeană cu ţuică, lângă două-trei mese. Deci puteai şi să bei o cafea sau o tărie înainte să pleci la drum. E, şi într-o zi deschide uşa şi intră în prăvălie un negustor grec. Taică-miu nu se născuse încă, deci asta se întâmpla spre sfârşitul primului război. Bunică-miu, încă tânăr. Şi-i pune grecu' pe tejghea portţigaretu' ăsta. Lucrătură fină, uite ce modele are. Frumos. Tot numai din argint. Şi-i zice că vrea pe el greutatea lui în monede de argint. Bunică-miu strâmbă din nas şi grecu' începe să se uite pe rafturi. Pune ochii pe o pereche de pistoale cu butoi. Bunică-miu se învoieşte şi rămâne cu portţigaretul. Grecu' iese pe uşă cu pistoalele la brâu. Peste câteva zile l-au tras nişte pescari la mal. Grecu'. Căzuse de pe bac în timp ce voia să traverseze înspre Galaţi. N-au găsit la el nimic ca să-l identifice. Niciun act. Nimeni nu-l auzise sau văzuse vreodată prin părţile alea. Aşa că pistoalele s-au întors la loc pe tejgheaua lui bunicu', aduse de un pescar beţiv de la care le-a cumpărat pe trei ţuici. Mult timp după povestea asta, bunicu' a ascuns portţigaretul prin mărfurile din spate. Îi era frică să nu vină poliţia p-acolo şi să-l ia la întrebări.

Până într-o seară de vară când i se strică narghileaua, îşi rulează tutun într-o ţigară şi-şi aduce aminte de portţigaret. Înfige ţigara-n vârf şi începe să tragă. Încet-încet, renunţă la narghilea şi fumează numa' din portţigaret. Ca boierii. Şi-n mijlocul verii de atunci, intră în prăvălie două cucoane gătite. Voiau să cumpere mirodenii. Fix atunci, bunică-miu îşi curăţa portţigaretu'. Femeile se tot învârteau printre rafturi şi miroseau într-un

sac de scorţişoară. Îţi zic asta pentru că, după ce au plecat, bunicu' a crezut că ce s-a întâmplat a fost din cauza mirosului de scorţişoară. Da' n-a fost aşa. Cum îşi curăţa bunicu' portţigaretu', suflă dintr-odată în el ca să se desfunde, şi sunetul iese ca dintr-un fluier pe partea ailaltă. Femeile se opresc brusc şi rămân ţepene. Moşu răsuceşte atent în mână portţigaretu' şi observă o mică clapetă. N-o mai dibuise până atunci. Trage de clapetă, uite-o! O vezi? Zici că armează încărcătorul la puşcă, şi descoperă orificiile astea şase. Exact ca la fluier. Suflă din nou şi acoperă orificiile cu două-trei degete. Acum nu mai merge. Ajung şi acolo. Atunci mergea însă. Şi a tot mers până când mi-a rupt Liţoi buzele. Şi în timp ce sufla în noua jucărie, se uită bunicu' la cucoane şi ce vede? Astea se făcuseră roşii ca racu' în obraji şi li se întăriseră sfârcurile de le plesniseră aţele din spatele corsetelor. Se vedeau sfârcurile ca ghindele, iar una se aşezase pe un sac plin cu chimen şi-şi făcea vânt între picioare cu poalele de la fustă. De aia îţi ziceam că la început nu şi-a dat seama moşu' care-i treaba. După ce au plecat femeile, s-a dus şi şi-a băgat nasu' în sacu' cu scorţişoară. Credea că de acolo le-a luat cu căldură. Da' nu. S-a prins abia a doua zi când, tot aşa, sufla prin portţigaret şi a văzut cum i se înroşesc urechile unei ţărănci tinere ce intrase să-şi cumpere nu ştiu ce. Tot aşa: s-a oprit fata şi dintr-odată a început să respire greu. Îi săltau ţâţele sus-jos şi-şi dăduse ochii peste cap.

Abia zilele următoare şi-a dat seama moşu' de instrument, când a intrat în prăvălie şi nevasta primarului şi a ieşit apoi afară şi n-a mai vrut să se urce în caleaşcă. L-a pus pe vizitiu să deshame caii, s-a urcat pe unul, aşa, fără şa cum era, şi l-a călărit pe uliţele din mahala o zi întreagă. Ziceau oamenii că trecea în galop pe străzi şi i se ridicaseră poalele fustelor în cap, de i se vedea pizdoanca. Avea murgu' numa' spume la gură şi curgeau zoaiele de transpiraţie de pe el. După ce s-a dat jos de pe el, calu' a murit. A căzut şi a murit de oboseală în curtea conacului lu' bărba-su. Aşa se zicea.

Şi când s-a prins de şmecherie, a ieşit moşu' în stradă, şi-a tras un scăunel sub cur şi a început să cânte la portţigaret. Ţărăncile tinere scăpau coşurile cu mere din mână şi cădeau în genunchi cu mâna între picioare. Câinii de pe uliţe veneau să le miroase pe la spate ca pe căţele, mai-mai să se urce pe ele. Până şi babele ce mişunau prin piaţa de peşte îşi desfăceau cică basmalele, ca se le respire părul cărunt şi transpirat. Pe altele le apuca tremuriciu', se închideau în case şi trăgeau obloanele. Îţi dai seama că n-a fost castravete, vânătă sau morcov care să nu fi trecut pe acolo pe unde treceau bărbaţii de obicei.

Şi după ce s-a prins moşu' că poate să îmblânzească şi să facă ce vrea din femeie, a deschis primu' bordel din oraş. La început a strâns câteva ţigăncuşe. Tot ce a trebuit să facă a fost să se plimbe pe lângă docuri şi să sufle în portţigaret. Oricum era plin de curvăsăraie pe acolo, aşa că moşu' le-a organizat frumos şi pe alese în etajul de deasupra magazinului. Atunci nu era moş. Aşa-i zic io acum. Cică până să intre la el, mergeau ţigăncuşele cârd în spatele lui, iar când au străbătut Piaţa Arhangheli şi-au rupt hainele de pe ele, de s-au oprit muşteriii din mâncat mici şi au rămas cu mustăţile pline de grăsime şi cu ochii la cururile şi ţâţele săltăreţe. Asta da, reclamă!

După ce le-a spălat şi le-a cumpărat aşternuturi din mătase, le-a băgat pe toate la etaju' unu şi-n mansarda de deasupra. N-a mai cumpărat paturi. A urcat acolo câteva baloturi de paie, le-a împrăştiat prin toată camera şi a făcut o saltea cât toată duşumeaua. A aruncat apoi aşternuturile peste paie, de dormeau ţigăncile despuiate şi încolăcite ca şerpoaicele în serai. Umpluse camera cu fete goale. Clienţii îi băga tot acolo, printre ele. După ce urcau bărbaţii sus, moşu' închidea uşa la prăvălie şi începea să cânte la portţigaret. Se plătea pe cât stăteai. Ca şi acum. Voiai cinci minute, cinci minute se auzea fluierul de jos. Şi-n alea cinci minute săreau femeile pe tine ca la balamuc. Voiai juma' de oră, juma' de oră îţi cânta moşu' de jos. Asta numai dacă te ţinea atât.

Unu' singur cică ar fi plătit odată pentru o oră întreagă de dragoste, un armean bogat, însă după juma' de oră s-a rostogolit pe scări, gol puşcă, până la picioarele lui bunicu' şi i-ar fi zis să se oprească din cântat că nu mai poate face faţă la atâta desfrâu şi că-i stă inima să explodeze ca o bombă.

Ca să mai diversifice oferta – că la ţigănci rar trăgea câte unu' mai spălat şi cu bani, le credeau spurcate –, bunicu' a dat afară câteva negricioase şi a început să cânte şi pe uliţele mai bogate. Aşa a adus în scurt timp şi românce, şi turcoaice, şi rusoaice, şi grecoaice, ba şi o franţuzoaică venită în vizită la prefect, care, când a auzit fluierul din stradă, s-a urcat cu picioarele pe masă, printre farfurii, a răsturnat cupele cu vin şi sfeşnicele pe invitaţii prefectului, a deschis fereastra şi a zbughit-o prin noroi, rupându-şi corsetul în spatele lui bunică-miu şi rămânând în ţâţele goale. A doua zi a venit garda, a intrat peste moşu', au urcat la etaj şi au găsit-o frecându-se cu doi hamali lipoveni. Degeaba au luat-o cu forţa. Odată ce prinsese gustu' la carbaxin… S-a lăsat şi prefectu' păgubaş după câteva zile în care trimitea garda să o smulgă dintre puli şi o aduceau ăia turbată, plină de paie în păr şi gata să fugă din nou. A lăsat-o în pace până la urmă. Am impresia că trebuia s-o ia de nevastă sau ceva de genu' ăsta.

În schimb, i-a închis afacerea lu' moşu' şi l-a evacuat din prăvălie. I-a pus sechestru pe tot ce avea şi l-a alungat la marginea oraşului, înspre docuri. Al nostru avea bani îngropaţi, aşa că l-a durut în bască de prăvălie. Şi-a luat curvele după el şi s-au aciuat într-un conac părăsit de la marginea oraşului. În câteva luni, a reparat acoperişu', a dat cu var, a pavat aleile şi a redeschis afacerea. Curgeau clienţii ca la balamuc. Şi-a cumpărat trei dulăi mari şi fioroşi şi rar ieşea din curte. Îi era frică să nu primească cuţit de la familiile cărora le răpise mamele sau, după caz, fiicele. Mă rog… nu le răpise, veniseră ele de bunăvoie când auziseră fluierul şi-şi lăsaseră copiii în bătătură şi bărbaţii uitându-se lung în urma lor.

Şi uite-aşa au început să curgă biştarii şi bunică-miu a fost primu' din oraş care şi-a luat maşină. Şi ca să se distreze, se urca la volan şi-şi monta din când în când porttigaretul la claxon. Trecea în viteză pe străduţele din mahala şi dădea claxoane. Apoi apăsa pedala şi se îndepărta de turmele de femei ce fugeau turbate pe urmele roţilor. Făcea câteva curbe până le pierdea din oglinda retrovizoare.

Când i se părea că vreuna din haremul de la conac e trecută şi nu o mai alege niciun bărbat, o dădea afară din casă. Scurt. Fetele mişunau câteva zile prin jurul gardului, însă până la urmă plecau murdare şi nespălate, lătrate de câini şi cerşind de mâncare pe la porţile caselor de unde plecaseră. Unii bărbaţi le primeau înapoi după ce le dădeau o chelfăneală zdravănă, alţii le alungau cu pietre sau puneau câinii pe ele. Al dracu' moşu'! Da' biznisu' e biznis.

A sfărâmat multe familii. Inclusiv pe a lu' bunică-mea. Se plimba într-o zi cu maşina printr-un sat din Măcin şi a văzut-o într-o curte. Tânără, desculţă, blondă. I-a dat un claxon scurt. Fata a aruncat atunci fusul din mână şi a luat-o în urma maşinii. A ademenit-o într-o pădurice de salcâmi, pe islazul satului. A parcat maşina, a aruncat-o pe bancheta din spate şi… a lui a fost. Rudele au dat-o dispărută până au auzit că ar fi un turc bogat la marginea Brăilei care ademeneşte fete pentru haremu' lui de curve nesătule. Au venit doi fraţi de-ai ei cu furcile la poarta conacului şi cică bunică-mea ar fi ieşit îmbrăcată într-un veşmânt de sultană brodat cu aur din cap până în picioare, le-ar fi pus alături două găleţi pline cu arginţi şi apoi ar fi închis poarta în faţa lor. Fraţii ar fi ridicat toartele găleţilor pe cozile furcilor şi ar fi plecat fericiţi cu ele în spate spre satul lor, povestind acolo cât de bine li s-a căpătuit sora. Numa' ta-su, văduv, auzind asta, s-ar fi aruncat într-o fântână.

După ce au dat de bani şi s-au umplut de aur, oamenii din oraş şi din mahalale îi ştiau de sultanu' şi sultana. Nu exista băiat din Balta Brăilei care să nu fi trecut pe la conac, de cum îi dădeau mustăţile. Taică-miu s-a

născut fix după primul război. A crescut printre curve. Ca şi mine. Se juca cu puţa prin paturile lor de paie de-l tundea bunica mereu la chelie. Lua lăţei şi-n cap şi-n sprâncene de la ele. P-ormă a început al doilea război şi s-au pomenit cu legionarii şi cu-n ordin de evacuare în poartă. Voiau să-şi facă acolo un cuib. Îmi povestea tata cum că bunicu' a cântat o noapte întreagă la portţigaret, doar, doar i-ar fi trecut cu vederea şi ar fi căutat altă casă, de au călărit legionarii toate fetiţele din conac până în zori, când a venit un mahăr de la Bucureşti în inspecţie şi a găsit un batalion de tinerei goi puşcă în curtea conacului, morţi de oboseală, da' cu măciucile încă ţepene.

Când a văzut că nu-i de glumă cu legionarii, bunică-miu, bunică-mea, tata şi cele aproape treizeci de curve au luat-o la pas spre Deltă. Cu şomoioage de bani ascunse printre ţâţele fetelor, moşu' a reuşit să cumpere un feribot cu motor pe benzină. A urcat pe toată lumea la bord şi a început să colinde canalele. După câteva luni, bărbaţii din toate satele pescăreşti de pe Chilia, Sulina şi Sfântu Gheorghe abia aşteptau să tragă feribotul la pontoanele lor. Ba unii şi-au construit şi pontoane mari, pe măsură, ca să nu mai cadă în apă, în îmbulzeală, atunci când simţeau miros de fofoloancă apropiindu-se de pe baltă. Şi uite-aşa şi-a reînviat moşu' afacerea.

Colinda sat după sat cu feribotul, iar când mai dădea de câte o patrulă de pază de coastă îi invita frumos la bord, iar după o oră coborau grănicerii fericiţi şi plecau mai departe în treaba lor. Ba cu unii se înţelesese să-i aducă şi combustibil din când în când. S-au întâlnit şi cu o patrulă de nemţi, românii erau cu ei atunci, şi după ce dăduseră şi naziştii la buci i-au propus lu' bunicu' un plan. Să ademenească lipoveni buni de muncă cu curvele şi apoi să-i vândă în portul Constanţa. Aveau nevoie de mână de lucru pentru nişte cazemate, iar ăştia de pe canale erau numa' buni: bine hrăniţi şi laţi în spate. Numa' că erau greu de prins. Se urcau în bărci şi se ascundeau în stuf.

Tata făcuse între timp şi el opşpe ani şi babardise până atunci cât alţii în zece vieţi. Moşu' l-a învăţat şi pe el să fie al dracu': cum vedea carnea flască pe vreuna, hop, o şi dădea jos la primu' ponton. Între timp învăţase şi el să cânte şi cobora din când în când prin satele de lipoveni în căutare de prospături. Cum le depista, le şi ademenea cu portţigaretul pe navă. Păstra mereu media de vârstă puţin peste douăzeci. Băiat deştept.

De la el am învăţat şi io p-ormă. Nici io n-am avut fată mai bătrână de două'ş'unu. Revin. La început se ducea numai bunicu'. Apoi, încet-încet, a început şi tata să coboare de pe vas şi să se ducă la oraş. De acolo cumpăra îmbrăcăminte numai pentru ei trei. Pe curve le ţineau dezbrăcate tot timpul în cabinele lor bine încălzite. Vara, fetele adormeau pe punţi – avea două niveluri feribotu' – şi tata îmi povestea cum păşea printre ele ducând în mână un buchet de papură la care dăduse foc ca să alunge ţânţarii, fiindcă le sugeau sângele şi le lăsau umflături roşii pe piele care nu dădeau bine la clienţii de pe baltă. Primeau şi peşti la schimb pe serviciul oferit. Mai tot feribotu' mânca numai peşte. Asta era plata pescarilor, asta primea şi bunicu' la schimb.

Însă, dintre toate satele de pe canale, era unu' fără ponton la mal. Îl ochiseră şi tata, şi moşu' de-a lungul anilor de când tot navigau printre trestii. Îi întrebaseră pe pescarii din celelalte sate care-i treaba cu cătunul ăla şi de ce stau bărcile legate de sălcii, fără ponton, iar lipovenii le răspunseseră că oamenii singuri şi l-au dărâmat când au auzit că mişună pe canale feribotu' turcului şi că cei de acolo sunt suciţi, au limba lor şi trăiesc numai cu ce le dă Delta. Alţii ziceau că satu' ăla e acolo de când lumea şi că pescarii şi femeile n-au călcat niciodată altă bucată de uscat. Nu ies pe baltă decât pentru peşte şi, dacă cineva le intră în sat, se închid în case şi nu ies până nu pleacă. Sălbatici. Şi atunci, tata şi bunicu' – de-ai dracu' – au aruncat ancora fix în faţa sătucului şi n-au mişcat nava de acolo până când într-o zi a apărut dintre nuferi un pescar. Tânăr, şi avea mustăţile lungi împletite cu fir de nailon. Ăla a fost primul. Ademenit de o

pereche de ţâţe de ucraineancă ieşită pe punte goală puşcă. Dacă la început săreau bărbaţii în apă şi veneau înot până la feribot, în două-trei luni şi-au construit şi ei ditamai pontonu'.

A rămas nava acolo toată vara, pentru că ăştia aveau cel mai mult peşte, pescari renumiţi pe baltă. Pescuiau cu acele pe ei. Îşi înfigeau acele în carne şi o luau înot printre canale. Nici n-aveau nevoie de plase. Veneau seara de pe baltă înfăşuraţi în şiraguri de roşioare. I-au mirosit bine şi tata, şi bunicu'. Toţi înalţi, bine făcuţi şi cu ochii verzi. Fără excepţie. Şi nesătui. Păi, nu se mai săturau de babardit, că făceau tata şi bunicu' cu schimbu' la portţigaret de le sângerau buzele de atâta cântat. Şi ăştia călăreau non-stop. O vară întreagă. Pulărăi.

Ajunsese tata să schimbe şi câte zece curve la sfârşitu' lunii, le urca în bărci – că erau terminate şi nu le mai făceau faţă ăstora –, apoi le lăsa prin alte sate şi se întorcea cu altele noi. Curgea banu', curgea peştele, curgea şi Dunărea pe lângă ei, iar feribotu' înţepenise acolo, lângă sat.

Într-o zi, sătul să mai cânte şi cu buzele umflate ca la negri, se dă tata jos, coboară pe ponton şi o ia la pas prin sat. Nu intrase niciodată până atunci. Se făcuse deja toamna târziu şi vântul începuse să pişte. Cum trecea pe câte o uliţă, cum auzea obloanele închizându-se. Şi, pe fiecare poartă, câte o bufniţă care-l chirăia de-l lua mama' dracu' când trecea pe lângă ea. Prin curţi, alea care nu intrau în casă, numai femei tinere şi frumoase. Făceau munca bărbaţilor. Şi-n jurul lor, acolo în bătătură, câte un lup nelegat care dormea cu burta la soare. Câinele curţii. Îi dresaseră. Bărbaţii, mai mereu plecaţi ba la călărit, ba la pescuit. Dădeau femeile la joagăr, reparau ulucile la garduri, înlocuiau stufu' de pe acoperişuri, curăţau rahatu' la animale, treburi grele. Când îl vedeau, se îndreptau de spate şi-l priveau ţepene. Prinseseră ură pe ăştia de le ademeniseră bărbaţii în curvăsăraie. Adică pe tata şi bunicu'. Lupii mârâiau şi ei. Tata şi-a dat seama din prima că nu-i treabă bună cu satul ăla. S-a întors la feribot cu o durere şi un vâj în cap, de a căzut la pat şi a stat închis într-o cabină câteva

zile. A crezut că-i deocheat. N-avea de unde şti ce urma să se întâmple. N-avea de unde şti ce era cu locul ăla şi cu oamenii ăia.

Până într-o zi, când dispare moşu'. Ia-l de unde nu-i. Tata abia îşi revenise cu capu', scăpase de deochi, îmi zicea el, iese din cabină şi găseşte puntea goală. Era ora prânzului, când pescarii erau plecaţi pe baltă după peşte. Intră prin cabine. Curvele, toate bine mersi. Dormeau obosite şi cu hublourile deschise să intre aer curat. Bunica dormea. Se legăna într-un hamac şi vorbea prin somn. Nici gând să o poată trezi. Tot acolo a găsit-o moartă câteva zile mai târziu. Murise în somn. Portţigaretul era lăsat pe un scăunel. Pune mâna pe portţigaret şi-l simte cald încă. Strigă după moşu' pe vas, coboară în sala motoarelor. Nimic. Parcă intrase în pământ. Unde să fie altundeva decât în sat? Se dă tata jos şi o ia la talpă pe uliţe.

Nimeni prin curţi de data asta. Nu tu femei, nu tu bărbaţi, nimic. Iese din sat, intră într-o pădurice şi apoi dă de apă şi stuf. Merge pe malu' apei până ajunge din nou la ponton, în faţa feribotului. Abia atunci şi-a dat seama că satu-i construit pe o insuliţă. Se putea ajunge totuşi şi pe malul celălalt, printr-un promontoriu mlăştinos, cu stufu' cât copacii. Se îndreaptă spre mlaştină, dă stufu' la o parte şi-l găseşte pe moşu': sfârtecat de trei lupi care încă mai rupeau bucăţi de carne din el. Stufu' plin de sânge prin jur. Orăcăiau broaştele şi-şi umflau guşile roşii de apă amestecată cu sânge şi mâl. A stat acolo ţeapăn şi s-a uitat cum îi mănâncă lupii şi ultimul os. Lupii nici nu l-au băgat în seamă. După ce şi-au terminat masa, au trecut pe lângă tata cu boturile roşii, de ziceai că nici nu-l văd. Au ieşit din stuf şi s-au aciuat prin curţile femeilor.

Din bunicu' n-a mai rămas nimic. La întoarcerea spre feribot găseşte femeile ieşite toate pe la porţi. Zâmbind cu gura până la urechi şi fericite nevoie mare. Toate îl priveau şi, cum trecea de ele, îi râdeau pe la spate. Ajunge taică-miu la feribot, se urcă la pupă, pune mâna pe portţigaret şi coboară din nou în mijlocul satului. Voia să le înveţe minte. Să le facă

curvele lui. Se opreşte între două drumuri şi începe să cânte. Nicio reacţie. Se plimbă pe uliţe, intră prin curţi, îşi strecoară portţigaretul prin ferestre deschise. Nimic. Femeile îşi vedeau de treburile lor, imune la cântec. Nici măcar lupii nu-l băgau în seamă. Una fierbea raci, alta scotea apă din puţ, alta umfla o băşică de peşte, fiecare în treaba ei. Clar, s-a gândit tata: locul e blestemat. N-are nicio putere fluierul acolo. Ale dracu' femei! Se întoarce la feribot şi-l găseşte plin de pescari. Ciocăneau ăştia la curve de abia putea tata să stea în picioare pe punte. Uite aşa se bălăngănea vasu' de se unduia stufu' pe tot canalu' până hăt departe. Unde şi unde pe apă din cauza futaiului.

Îşi aduce aminte de propunerea neamţului, pune o mână pe cârmă, îşi duce portţigaretul la gură şi începe să cânte a pagubă. Urneşte feribotu', lasă insula în urmă şi-l îndreaptă spre mare. Zile şi nopţi întregi nu s-a oprit. Asta era răzbunarea lui. Le prinsese bărbaţii şi nu mai avea de gând să le dea drumu' până nu-i deşerta în portul Constanţa, ca pe sclavi.

Se oprea cât să bage un dumicat în gură sau să bea câte o cană cu apă. Când îl fura somnu', avea grijă să aţipească doar cât să audă vreo uşă de cabină deschizându-se. Cum vedea în prag câte un bărbat plin de transpiraţie dând să fugă şi cu ochii duşi de pe lumea asta, tulburi, ca de peşte fiert, începea din nou să cânte şi atunci mâna curvei apărea din spatele lui, îl lua pe după gât şi-l trăgea la loc în cabină.

Nici n-au simţit pescarii că au ajuns pe mare, că se legăna altfel vasu' în bătaia valurilor. N-au ştiut ce i-a lovit decât după câteva zile, când, brusc, n-au mai auzit curvele fluierul. Până să se dea jos de pe ele, s-au şi pomenit luaţi pe sus de soldaţii germani din port. I-au luat prizonieri şi i-au pus la muncă. Şi erau buni de muncă, ţi-am zis: înalţi, spătoşi, numai unu' şi unu'.

După ce şi-a luat banii pe ei, a întors feribotu' şi în două-trei zile a ajuns din nou prin canalele Deltei. Acolo nimeni nu auzise de război. Pace şi linişte. Doar prin Brăila se ştia. Voia să-şi reia afacerea. Se răzbunase

şi-l mânca în palmă să mai câştige ceva. Însă când trece pe lângă satul ăla, vede pe ponton o tinerică frumoasă cu un păr lung şi negru până la fund. Se uită la ea şi-i cade cu tronc. Cum ştiu asta? Tot de la el. De când a văzut-o şi-a pierdut interesu' faţă de afacere. N-a mai cântat.

Între timp, curvele s-au dezmeticit, li s-a făcut foame şi, nemaiauzind cântecul, l-au uitat. Aşa că, în câteva săptămâni, au coborât una după alta prin satele de pescari, până când pe feribot n-a mai rămas decât tata. A îndreptat feribotu' spre mare, i-a dat viteză şi a sărit în apă. Avea mintea tulbure. L-au scos nişte grăniceri şi l-au dus la Brăila. Portţigaretul îl avea prins la curea şi n-a mai cântat la el, decât după ce a început să-i fie dor de traiul cu de toate cu care fusese obişnuit.

Şi-a deschis el un mic bordel prin centrul oraşului, mai finuţ, aşa, doar cu câteva fetiţe, ca să nu bată la ochi, şi a dat din nou de bine. Pe mama a agăţat-o la o serbare orăşenească. Când i-a văzut costumul de borangic şi pălăria de fetru, i-a căzut moale în braţe. Ştia că sus la mansardă tata avea curve şi că fără alea ar fi murit de foame, aşa că a acceptat instant afacerea lui.

A murit la naştere şi, cum îţi ziceam, io, ca şi tata, am crescut printre fetele de la mansardă. Am supt de la toate şi am luat lăţei de la toate. Tata însă nu stătea o clipă. Parcă intrase viermele-n el. O visa noapte de noapte pe fata brunetă care-l privise de pe ponton. Şi, ca un făcut, a venit ea la el. După aproape zece ani. Se terminase războiu', veniseră comuniştii la putere. Într-o dimineaţă de vară.

Mi-aduc şi io aminte, m-am trezit în zarvă mare. Ies la geam – eram micuţ – şi ce văd? În piaţă, fugea lumea care încotro. Plin de albine. Abia se vedeau oamenii de albine. Veniseră câteva femei cu nişte borcane să le vândă. Au intrat în oraş cu roiul după ele – şi unde le-au pus pe tarabă, acolo a rămas şi norul de albine. Zumzăiau de nu se mai auzea nimic în jur. Lumea fugea speriată. Printre ele, o tânără bruneţică. Fata de pe ponton. Tata se uită la ea şi ea la tata. Până seara, au reuşit oamenii să

alunge roiul şi pe femeile ce-l aduseseră înspre docuri. Au dat foc la câteva târne pline cu câlţi şi le-au alungat înspre vâsle. Femeile s-au urcat în barca cu care veniseră cu tot cu borcane şi au început să dea la parâme. S-au pierdut în ceaţa apei şi au tras şi roiul după ele.

Tata a rămas pe pontonul mare, privind la barcă cum se face tot mai mică. Îi picase cu tronc bruneţica. Din ziua aia a început să cânte tot mai rar. Refuza clienţi. N-avea chef de nimic. Se plimba pe străduţe cu mâinile la spate şi cu capu' în pământ. Într-o dimineaţă, ia-l de unde nu-i. Plecase. M-am trezit şi nu era pe nicăieri. Am întrebat prin vecini, mai-mai să ajung şi la poliţie. Un căpitan zicea că ar fi închiriat o barcă unuia chiar în noaptea în care dispăruse. Şi că ăla nu s-ar mai fi întors, şi nici barca n-ar mai fi văzut-o.

A apărut după câteva zile. L-au adus acasă doi marinari. La început nu mi-am dat seama de unde îi curge sânge. L-au lăsat pe trepte, în faţa uşii, îngenuncheat. Până să ajung jos, se făcuse o baltă de sânge în jurul lui, de se scurgea şi prin rigole. Curgea din el ca de la robinet. Şi-a ridicat capul, când mă uit… nu mai avea buze. În loc de buze erau două şanţuri de carne vie, belite deasupra gingiilor. Rana i se căsca până sub nas şi în partea de jos până deasupra bărbiei. Cineva i le retezase. Am chemat doctoru', nu reuşea să-i oprească sângerarea. A murit înspre dimineaţă, după ce mi-a povestit toată noaptea ce ţi-am zis şi eu până acum. Se oprea din când în când şi vomita sânge.

Aşa am aflat că plecase pe urmele fetei. Ajunsese în sat, legase barca de o salcie şi o luase tiptil prin papură. A stat la pândă două zile până să o vadă. Da' ce a văzut în alea două zile… satul era plin numai de femei. Îmbătrâniseră deodată, deşi nu trecuseră decât câţiva ani de când le lăsase pe ponton, cu bărbaţii luaţi prizonieri. Babe toate şi fără putere, reuşiseră să îmblânzească şi să cheme berzele. Printre ele, doar o mână de fete tinere, de care aveau grijă ca de ochii din cap. Numai câteva.

Două zile cât a stat ascuns în papură, tata mi-a povestit cum zburau berzele cu sutele pe deasupra satului. Toate cu tulpini de trestie în ciocuri. Îşi făceau cuiburi pe acoperişurile de stuf. Abia în a treia zi, când l-a găsit fata şi l-a băgat în casă, şi-a dat seama tata de căldura dinăuntru. Nu mai aveau nevoie de lemne babele, pentru că berzele le încălzeau direct tavanele. Cloceau ouăle deasupra şi căldura lor răzbătea prin stuf şi umplea camerele de dedesubt. Reuşiseră să îmblânzească totul: peştele îl aducea în fiecare dimineaţă şi seară un cârd de pelicani. Se apropiau de malurile insuliţei, căscau ciocurile şi femeile îşi vârau mâinile şi scoteau peştii încă vii din guşile lor. Şi cu toate că a stat ascuns acolo aproape două nopţi, focurile pe care le aprindeau seara pe marginile şanţurilor reuşeau să încălzească toată papura din jur şi să ţină la distanţă ceaţa şi umezeala de pe baltă.

Tata zicea că a şi rupt câteva moţuri de papură fierbinte şi le-a îndesat la subraţ, ca să-i ţină de cald noaptea. El tot spera s-o vadă pe aia mică. Şi a văzut-o în a doua seară. Lângă un foc încropit de câteva babe. A ieşit dezbrăcată dintr-o casă şi berzele de deasupra au întors toate capetele înspre ea. În timp ce se îndrepta spre foc, femeile şi-au întins mâinile şi au făcut un căuş din umbră, ca un cuib, cu care au ridicat-o prin aer. Fata a plutit peste gardurile pline de bufniţe şi apoi a fost lăsată la pământ, cu spatele la foc şi cu faţa înspre baltă, acolo unde era ascuns tata.

Cu vâjâială în cap, tata mi-a povestit că a simţit atunci cum se despleteşte toată papura din jurul lui, cum se culcă la pământ şi-l lasă fără ascunzătoare. L-a răzbit dintr-odată frigul. Fata s-a îndreptat spre el, l-a luat de mână, au trecut printre babe şi s-au închis într-o casă. Înăuntru cald, amorţeală. I-a prins capul între palmele ei şi l-a sărutat. Exact înainte să-şi dea duhul, tata mi-a povestit că habar n-a avut că în tot acel timp ea îi mânca de fapt buzele. Cel mai dulce sărut din viaţa lui l-a hidoşit şi l-a lăsat fără nicio picătură de sânge în el. Apoi a văzut-o cum se îndreaptă

spre mal şi sare în apă. Până să leşine, a urmărit-o cu privirea cum se pierdea înspre gura de vărsare în mare.

Nu-şi mai amintea cum sau cine l-a găsit mai mult mort decât viu, căzut pe fundul bărcii. A murit lângă mine, spunându-i numele: Ania. Nu l-am mai îngropat. Am plecat a doua zi de dimineaţă. N-am luat după mine decât portţigaretul şi ceva mălai.

Am lăsat Balta Brăilei în urmă cât ai zice peşte şi m-am repezit aici, în Constanţa. Am zis să fug de blestem. La început am muncit prin port, mi-am făcut relaţii şi abia când am reuşit să pun ceva deoparte m-am lansat şi io în branşă. Am început cu trei-patru fetiţe, pe care le-am băgat într-un apartament.

Numa' că acolo nu mişca nimic. Toţi bărbaţii din blocurile alea treceau pe lângă ele şi nu le băgau în seamă. Şi aveam fete bune. Numai una şi una. Ţepene, carne tare pe ele. Rar mai apărea în apartament câte un tinerel cu poftă de dat la buci. În rest… pauză. Mi s-au părut mie mai ursuzi bărbaţii ăia… da' am zis că le fac io viaţa roză, nu? Degeaba. Unu' nu bătea la uşă şi începuse să-mi miroasă a faliment. Ba mai mult, dacă la început curvele nu-mi ieşeau din cuvânt, acum, când mai pica câte un tinerel cu poftă în glandă, îl băgam într-o cameră cu ele şi începeam să suflu-n ăsta. Şi de multe ori ieşea clientu' cătrănit şi-mi cerea banii înapoi, că cică femeile mele nu-s bune de nimic şi stau nemişcate şi nu vor să-i ia carasu' în mână. Le găseam cu nişte feţe de stafii, pe întuneric, strânse buluc în baia mică, cu urechile ciulite spre scurgerea chiuvetei.

O seară, două seri… până când m-am enervat, m-am închis în baie şi am lipit şi io urechea de scurgere. Aşa am auzit pentru prima oară cântecul *lui*. Mie mi se părea o prosteală, însă pe fete… lor le lua toată vlaga din ele. Le vrăjea. A trebuit să înfund cu cârpe ţevile, am băgat bureţi de vase în sifoanele de pardoseală, am pus perne în cuva căzii, peste scurgere, ca să nu mi le mai bruieze. Cum auzeau cântecul ăla, cum se înmuiau dintr-odată. Pe una am dat-o şi afară după ce am descoperit-o într-o dimineaţă

dormind cu capu' în chiuveta de la bucătărie, cu urechea lipită de rugina aia rece. Era dusă de pe lumea asta. Şi nici chip să le pun la treabă. Dacă se nimerea vreun client şi io le cântam, şi ele îl călăreau, şi se mai auzea în acelaşi timp şi cântecu' prin ţevi… ştiam că o să iasă ăla nervos şi o să-mi ceară banii înapoi.

Îmi găsisem naşu'. Îmi făceam de râs biznisu' de familie. Aşa că încep să mă dau în vorbă cu ăştia mai tineri de prin jur… vecinii. Că cu aia mai în vârstă nicio şansă n-aveai să legi două cuvinte. Numa' pescari căpcăuni, îmi ziceam. Fără poftă-n ştuţ şi cu gându' numai la peşte. Aşa că-ncep să-i trag de limbă p-ăştilalţi şi aflu de un boschetar pe nume Liţoi, care bântuia prin cazemata din faţa blocului şi prin canale de câţiva ani.

Deci îl iau în colimator. Încep să-l studiez. Tinerel, până-n douăzeci de ani, vânjos, înalt şi mereu înconjurat de o haită de câini. Îmblânzise câinii din cartier şi javrele îl însoţeau peste tot. Ditamai haita. Îl vedeam de la geam cum iese – ca un păianjen – prin vreo fantă de tragere de pe turela cazematei, mai întâi picioarele, apoi mâinile şi la urmă capul, cum intră în gurile de canalizare şi trage la loc capacu' de fontă deasupra, în timp ce câinii rămâneau la suprafaţă şi începeau să miroasă asfaltul, să mişune, până se opreau, cu boturile aţintite în sus, în faţa unui buncăr, de unde ieşea el.

Clar. *Ăsta* cânta seară de seară de-mi înţepenea fetele cu capetele prin chiuvete. Într-o zi, dau să mă plimb prin golfuleţul de jos, mă urc pe dig şi ce văd? Pescari ieşind din apă cu fire prinse pe ei. Cu ace băgate în piele! M-a luat cu tremurici. Unde dracu' nimerisem? Nu mă minţise tata. Din ziua aia am început să cam fiu atent. Mi-am dat seama că nu-i treabă curată şi-am căscat ochii-n patru. Mai ales din ziua în care, tot aşa, coborâsem să schimb aeru', şi dau nas în nas cu el. Cu Liţoi ăsta. Noroc că eram în faţa scării. Au început câinii să mă mârâie, m-am băgat instant în scară şi am tras uşa după mine. Ne-am privit prin geam. Ce să mai… avea nişte ochi verzi pe care-i belise şi se uita la mine ca la urs. M-a băgat

niţel în sperieţi. Până atunci, poveştile zise de tata le luasem doar de poveşti. Adică… hai să fim serioşi, nu prea credeam. Povestea cu satul ăla, cu bunicu', cu feribotu'… păi ce, tu ai crezut vreo iotă când ţi le-am spus adineauri? Nu prea ai cum. Poveşti de adormit copiii. Dar credeam în puterea portţigaretului. Cu el îmi ţineam şi io în frâu curvele. Şi când i-am mai văzut şi p-ăia că sar în stavrizi cu acele în ei şi pe Liţoi ăsta că se uită la mine şi mă mârâie dulăii… am fugit pe scări, am închis uşa în urma mea şi-am început să stau de veghe. Cum auzeam paşi pe scara blocului, cum eram la vizor. Cum auzeam un lătrat de câine, cum apăream la geam. Mă ginise. Clar mă ginise. Şi el pă mine, şi io pă el. Se oprea în fiecare seară, la apus, şi căuta din ochi spre geamurile mele, doar-doar m-o vedea. Îl pândeam pe după perdele.

Ca să ies la aer, le trimiteam pe fete în inspecţie pe-afară înaintea mea. Dacă se întorceau şi-mi ziceau că nu-i Liţoi, ieşeam. Aşa am ajuns în vara aia pe faleză, să fac aerosoli, după ce trimisesem în prealabil o fetiţă să testeze terenul. Şi-l văd pe Liţoi cum intră în cazemată. Câinii rămân în faţă, pe caldarâm. Apoi toată haita de câini o ia la fugă – turbaţi, trec pe lângă mine, coboară dealul falezei, sperie lumea şi se opresc pe plajă. Din apă, în mijlocul golfuleţului, iese Liţoi, înainte să ajungă haita pe nisip. Nu trecuseră două minute de când intrase în cazemată. Cum dracu' ajunsese acolo aşa rapid? Am făcut o sută optzeci pe călcâie şi am grăbit pasu' înspre casă.

Aflu că mă-sa şi ta-su stau fix sub mine şi că l-au dat afară din casă de câţiva ani. Mai mult ta-su, un pescar beţiv, că cică mă-sa mai cobora în toiul nopţii şi-i ducea de mâncare. Aprofundez problema, caut piste… exact ca voi la poliţie, şi într-o zi cobor pe palierul de sub mine şi mă opresc în faţa uşii lor.

Cum stăteam aşa, cu picioarele pe preş, dau să mă uit pe la balamale, poate-poate prind ceva. E! Şi mă răzbeşte deodată un miros de mi-a ridicat părul pe ceafă, am luat-o la fugă pe scări, m-am închis la mine în

cameră şi n-am mai ieşit pe afară câteva zile. Miros de baltă. De mlaştină. De mâl şi apă stătută… aşa cum miroseam de fiecare dată când mă mai suiam în barcă şi mai plecam şi io cu tata pe canalele Dunării.

După câteva zile, când le-am trimis pe fete în recunoaştere să-mi dea raportu' dacă e nebunu' prin jurul blocului, se întorc astea, cobor şi intru în vorbă cu ăştia mai tinereii din faţa blocului – singurii mei clienţi –, îi trag de limbă şi aflu numele ei: tanti Ania. Sau Turcoaica… cum îi ziceau ei. Că cică are un păr negru şi lung, vorbeşte din când în când o limbă ciudată şi la anii ei arată de vrei să te arunci pe ea. Atunci am strâns din buci, am înghiţit în sec şi am urcat înapoi. Şi-au găsit supapa, mi-am zis. Şi-au găsit supapa fix în mijlocul cartierului ăluia.

Încolţise în mine gândul că mă aşteaptă o mare pedeapsă. Femeia de-i mâncase buzele lui tata stătea în apartamentul de sub mine! Şi fi-su bântuia cartierul cu o haită de câini în jurul lui şi-mi hipnotiza curvele cu cântecul lui seară de seară. Başca pescarii ăia de-şi puneau ace pe ei la fel ca ăilalţi. Prea multe coincidenţe. Gata, fetelor! Plecăm.

Şi ne-am pus pe împachetat. Numai una din ele lipsea: Stela. Dă-i şi caut-o. O găsesc pe balcon. Strângea în mâini balustrada rece şi rămăsese stană de piatră, cu ochii în jos. Era miezul nopţii, ploua torenţial şi n-am observat din prima ce se întâmplă dedesubt. Când colo, ce să vezi? Liţoi, dezbrăcat la bustul gol, arunca cu ceva în peretele cazematei. Mă uit mai atent: noroi. Mămăligi de noroi. Ploaia băltise în pământul terasamentului şi-l înmuiase. Liţoi se apleca, lua de jos noroi, îl frământa în căuşul palmelor ca pe un bulgăre de zăpadă şi apoi îl arunca în peretele cazematei. Pun mâna pe Stela. Frigea de ziceai că luase foc. Abia îi desprind mâinile încleştate pe balustradă şi o bag în casă.

Frigea în aşa hal, încât i-au rămas urmele palmelor pe balustrada de fier. Ştiu că-ţi vine greu a crede. Se strâng fetele în jurul ei, o înfăşoară în cearşafuri umede. Avea temperatură mare. În timpu' ăsta, de afară se

auzea: Plici! Plici! Şi s-a tot auzit până spre dimineaţă, când s-a luminat. Abia atunci a plecat.

Ies la geam: tot peretele era plin de noroi. Mămăligă lângă mămăligă. Ploaia stătuse şi bulgării ăia se lipiseră temeinic. Aveam geamantanele gata. Numai Stela încă frigea. O băgasem în cadă şi dădusem drumu' la apă rece. Păi nu se mai putea sta în preajma ei. Încălzise tot apartamentu'. Când am scos-o din cadă, am băgat mâna: apa fierbinte, ca la robinet! Era radiator fata. Când respira, ziceai că-ţi suflă în faţă o aerotermă.

Pun mâna pe o bâtă şi cobor în faţa blocului. Era prima oră a dimineţii. Nici ţipenie de om. Nici măcar pescarii nu se treziseră. Voiam să-l bat. Mi-era şi frică, da' prinsesem şi curaj. Nu ştiu ce mă apucase. Mă apropii de cazemată. Mi se părea mie că se mişcă ceva în peretele ăla plin de noroi. Când ajung în faţă, ce văd? Râme. Milioane de râme colcăiau în guguloaiele de noroi prinse de cazemată. Şi-n viermuiala aia începe să se întrevadă un desen. La început şanţu' dintre buze, apoi gura, pometţii… În mijlocul ochilor văd cum se cuibăresc nu ştiu câte râme care se învârteau şi clocoteau acolo, în pupilă, de a început să mă ia cu ameţeală uitându-mă la ele, până când mă dau câţiva paşi în spate şi văd, pe tot peretele din beton, chipul lui Stela. Nu te mint: chipul lui Stela. Autor: râmele. Tu-ţi dai seama? Mi s-au înmuiat picioarele.

Intru în scara blocului, urc şi mă baricadez în casă. Pe asta o băgaseră din nou fetele în apă rece. Era o căldură şi-un aer uscat în apartament, ca-n Sahara. Am deschis toate geamurile. Când am văzut spre seară că nu-i rost să-şi revină, am hotărât să i-o las unui băiat, vecin de palier. Unu' Borhot, de mă înţelegeam io mai bine cu el şi-i făcusem şi reducere la cocardit. Venea numai la Stela. Îi picase cu tronc.

Planul era să o las acolo până mă aşez io cu fetele pe valea portului – aveam acolo un armean dator vândut – şi să trimit apoi pe cineva s-o recupereze. I-o pasez lui Borhot, ăsta o bagă la el în casă şi chem un taxi.

Înainte să vină, nu ştiu ce m-a făcut să cobor din nou. Tot cu bâta în mână. Era destul de animată seara: lumea pe la cazemată, oameni pe la geamuri, alţii cu lanternele pe opera de artă a lui Liţoi. Fiecare vedea altceva în peretele ăla, la fel cum io o văzusem pe Stela. În faţa blocului, pe trotuar, găsesc numele ei scris cu cretă. Dau să-l şterg cu talpa, nimic. Scuip şi şterg… nimic. Aşa că mă uit în jur, scot cucu' şi mă piş peste litere. Nici n-am avut timp s-o scutur ca lumea că m-am şi trezit cu el sărind pe mine.

Habar n-am de unde a apărut. Şi nici n-am simţit nimic. Sărise pe mine şi am înţepenit dintr-odată. Nu mă mai puteam mişca, de parcă mă anesteziase. Şi în timp ce-mi mesteca buzele… am văzut totul! Inclusiv viitorul.

Toată viaţa mea ce a urmat, până în clipele astea, de azi, când ştiu că după ce-mi voi termina povestea aici lângă tine mă voi ridica şi voi păşi în sfârşit spre necunoscut. Toţi anii ăştia am trăit sub umbra poveştii pe care trebuia să ţi-o spun. Acum o ştii. Abia aştept ziua de mâine, pentru că habar n-am cum va fi.

Am ajuns în casa cu lei şi am trimis un lacheu de-al armeanului, după o săptămână, s-o recupereze pe Stela. Mi-a curs un lighean de sânge. Da' parcă intrase strechea în toţi: s-a întors bătut. Dăduse Borhot în el ca în sacu' de box. I-a zis să-mi transmită că Stela e a lui şi că s-au logodit. Am tăcut. Te aştept de atâţia ani, ca pe o eliberare. Nu am nici cea mai vagă idee care e rolul tău. Nici nu mă interesează. Eu mi-am făcut treaba.

Odată ce am rămas fără buze, evident că n-am mai putut cânta. În schimb, dacă-mi proptesc limba într-un fel anume sub gingie, portţigaretul îmi poate scoate un sunet vag. Acum, pot doar să activez puţin fetele. Li se urcă sângele la cap câteva minute şi apoi gata. Înainte, puteam să le fac sclave pentru toată viaţa. Astea de le mai am pot pleca în orice clipă. Nu le mai ţine decât banu'. Sunt un peşte oarecare. Mă duc acum. Gata. Măcar sunt în viaţă. Diform, dar în viaţă. Asta mi-a fost plata pentru

păcatele alor mei. Păi, dacă ai şti tu câţi marinari îmi slăbesc mie recolta!… Of, of!…

Coco se ridică şi o luă spre valea portului. Inspectorul Adamescu rămase singur pe bancă, cu mâinile în buzunare şi cu picioarele mult întinse în faţă. Se scursese în timpul poveştii în căutarea unei poziţii cât mai comode, încât acum ceafa îi ajunsese în dreptul îmbinării dintre spetează şi şezut. Părea că face podul. Singurul contact cu banca îi era jumătatea superioară a trunchiului.

Privea stropii mari cât nişte albuşuri de ouă, având în mijloc câte o bulă de spumă transparentă în loc de gălbenuş, care se ridicau în viteză din spatele taluzului şi aterizau spărgându-se pe pavimentul promenadei. Se ridică în fund, îşi îndreptă spatele şi începu a-şi roti capul într-o gimnastică menită să-l desţepenească. Vântul bătea cu atâta putere din faţă, încât în momentul în care se ridică trebui să meargă cu trupul uşor înclinat înainte.

Drumul spre cartierul de pe faleză îl parcurse cu ochii în pământ şi cu gulerul gecii ridicat până deasupra urechiilor. Esplanada era pustie şi felinarele electrice se aprinseseră, anunţând înserarea. Globurile albe străluceau din loc în loc, oglindindu-se în umezeala dalelor mozaicate, iar valurile se izbeau cu forţă de taluz, însoţite de başi puternici. Stropii planau o clipă, încremeniţi în aerul înserării, şi se spărgeau în spatele şi în faţa inspectorului cu sunete înalte, sfârâind ca o bucată de carne aruncată într-o tigaie cu ulei încins. Vântul şuiera de pretutindeni.

Paşii îl purtară de-a lungul portului mic, unde bărcile pescăreşti îşi loveau marginile rotunjite de zecile de straturi suprapuse de vopsea cu care fuseseră date de-a lungul timpului, pe care acum se odihneau pescăruşii. Ghearele lor erau bine prinse în muchiile de lemn. Când trecea pe lângă ele, păsările îl priveau dintr-o parte, apoi îşi înfundau zgribulite ciocurile în piept şi închideau ochii. Esplanada se termina într-o potecă

din asfalt crăpată şi plină de bălţi. Nisipul umed o acoperise aproape în totalitate.

Urcă energic scările falezei care în timpul verii colcăiau de turişti şi pe care acum nu întâlni niciun om. Marginile treptelor erau desprinse şi crăpate. Buruienile de pe deal invadaseră contratreptele şi-şi uniseră cârceii într-o pânză subţire pe podeste. Montanţii balustradei fuseseră tăiaţi de la bază cu bomfaierul şi tăieturile lor străluceau din loc în loc.

Ajunse sus şi privi marea la ceasul înserării. Fâşii lungi de valuri cu spumă albă pe creste se spărgeau pe plaja de jos, depăşind cu zeci de metri limita obişnuită până la care ajungeau pe nisip. Şi marea, şi cerul aveau aceeaşi culoare de lamă de cuţit în care nu străluceşte soarele.

La ieşirea din peninsula oraşului simţi cum i se zbate un ochi, iar când străbătu cartierul de case începu să-i ţiuie o ureche. Maşinile treceau pe lângă el cu farurile aprinse. Îşi dădu seama că păşeşte pe desene colorate pe asfalt abia când îşi ridică privirea şi era gata-gata să se împiedice de un copil. Fetiţa, ghemuită în genunchi, haşura cu o bucată de cretă roz petala gigantică a unui nufăr. Inspectorul trecu de ea şi coti la stânga, pe lângă depoul de tramvaie, unde vânzătoarea de bilete adormise în fund pe un scaun din fibră de sticlă. Mare şi grasă, părea o statuie de ceară ce se topise în ea însăşi. Doar sforăiturile ce-i ieşeau din gura deschisă larg o făceau să pară vie. Deasupra ei se bălăngănea în bătaia vântului un bec al cărui fir era tras afară, la vedere, direct din ghereta minusculă a casei de bilete din tablă vopsită. Uşa casei de bilete se deschidea şi se închidea cu zgomot în bătaia vântului.

După ce trecu de bucla metalică a liniei de tramvai, inspectorul depistă pe asfalt încă două flori de nufăr: una haşurată cu cretă roşie, alta având petalele umplute cu urme de BCA. Trase puternic aer pe nas şi vru să scuipe pentru a-şi desfunda un sinus. Respira din ce în ce mai greu. Nu reuşi să elimine nimic, aşa că îşi continuă traseul spre scara blocului. Înainte să intre în bloc, zări încă două-trei flori ce-şi deschideau petalele

de cretă pe asfaltul din faţa cazematei. Pe pereţii garajelor din stânga blocului, câţiva băieţei desenau colţii ascuţiţi şi cozile arcuite ale unor patrupede cu blănuri de toate culorile. Câinii stilizaţi umpleau plăcile de azbociment într-o amestecătură haotică de urechi ciulite, gheare, boturi şi ochi umani, supradimensionaţi. Închise uşa metalică cu ochiuri de geam armat, urcă scările şi introduse cheia în broasca uşii. Înainte să intre în apartament, soneria telefonului îl anunţă ca a primit un mesaj. Cu mâna pe clanţă, inspectorul îşi scoase telefonul din buzunarul pantalonului şi citi SMS-ul: „Buna ziua, va reamintim ca maine, pe data de 09.09.2015, ora 19.00, aveti programare pentru interpretarea rezultatelor medicale la cabinetul domnului doctor Ion Petru. Va multumim, clinica ULTRALIFE".

*

— Următorul!

Prin uşa întredeschisă, inspectorul văzu un cuier de care era atârnat un halat alb. Din buzunarul halatului ieşeau braţele metalice ale unui stetoscop. Băiatul de lângă el se ridică şi intră în cabinet, trecând pe lângă bătrânul care abia ieşise dinăuntru. Însoţitorii cu care venise, un bărbat şi o femeie trecuţi de cincizeci de ani, rămaseră pe scaune.

— Să-i zici şi de durerea aia din dreapta, îi şopti femeia. Băiatul îi făcu semn cu mâna să facă linişte.

Imediat după ce închise uşa în urma lui, femeia scoase din buzunarul jachetei o cărticică subţire, o deschise pe genunchi şi începu să citească din ea în şoaptă. Inspectorul ciuli urechea înspre ea, însă nu reuşi să dibuiască decât o frază, singura ce căpăta claritate şi asupra căreia femeia revenea periodic, încetinindu-şi debitul verbal şi rostind-o rar: „Mântuieşte pe robul tău Robert". Apoi vocea i se stingea şi aluneca în şirul de cuvinte neclare, rostite rapid şi înecate în ş-uri. Bărbatul de lângă

ea avea o barbă căruntă şi nerasă de câteva zile. O ţinea pe femeie cu o mână pe după umăr şi privea o emisiune ce rula pe ecranul televizorului prins pe un suport sus, în colţul încăperii. Emisiunea era despre nişte containere scoase la licitaţie. Un grup de oameni licitau pentru conţinutul unui container plin de cutii sigilate.

În partea cealaltă a încăperii, singură, o bătrână cu batic pe cap îşi înţepenise privirea în ghiveciul ficusului artificial de lângă ea. Prin dioptriile mari, inspectorul îi văzu ochii imenşi, de parcă ar fi fost desenaţi direct pe lentile.

Caloriferele mergeau la maxim şi căldura dinăuntru îi uscase gâtul. Femeia respira cu gura deschisă, iar ş-urile ei se întrerupeau doar când se oprea să înghită. Apoi şoaptele reîncepeau, ritmate de inspiraţie şi expiraţie. Inspectorul Adamescu se ridică de pe scaunul prins cu buloane în linoleum şi se îndreptă spre aparatul de apă de lângă ficus. Când trecu prin dreptul bătrânei, simţi un miros de naftalină şi alifie chinezească mentolată. De sub mânecile capotului tras peste o geacă de fâş îi ieşeau mâinile cu pielea zbârcită şi plină de pete maronii. Palmele şi le odihnea cu faţa în jos, fiecare pe câte un genunchi. Doar capul întors spre ficus îi strica simetria desăvârşită a posturii: vârfurile aliniate la acelaşi nivel ale adidaşilor din pânză năclăită de noroi uscat, genunchii lipiţi unul de altul cu degetele mâinilor odihnindu-se identic pe rotule, umerii înclinaţi în faţă la acelaşi unghi. Până şi venele mari de pe dosul palmelor păreau să-şi găsească oglindirea una în cealaltă.

Când ajunse în dreptul aparatului de apă, se lăsă pe vine şi scoase un pahar de plastic din recipientul lateral. Cât timp apăsă cu buza paharului maneta de apă rece, îi privi ochii supradimensionaţi de lentile. Bătrâna clipea numai când în încăpere se auzea numele şoptit de femeia ce recita din cărticică. În restul timpului, pupilele verzi, lovite de cataractă, priveau fix în ghiveciul plantei. Simţi o usturime fierbinte între degetul mare şi

arătător şi scăpă paharul din mână. Câţiva stropi atinseră şi palmele bătrânei, care nu schiţă însă niciun gest.

— Ce-aţi păţit? spuse asistenta aplecându-se peste pupitrul ei de sub ecranul televizorului.

— M-am fript, spuse inspectorul. Vă curge apă fierbinte prin robinetul de apă rece.

— Aoleu! zise asistenta, care între timp ieşise din spatele biroului şi venise lângă el.

Luă şi ea un pahar şi îi apăsă marginea de clapeta colorată în albastru. După ce paharul se umplu pe jumătate, îşi vârî degetul înăuntru şi-l retrase rapid:

— Aveţi dreptate. Adineauri mergea. Am băut eu. Să-i sun p-ăştia de la Fântâna… spuse ea, apoi deschise o uşă pe care scria „Toaletă clienţi“ şi se auzi cum aruncă apa în vasul veceului.

După ce asistenta închise uşa toaletei şi îi informă telefonic pe cei de la firma de aprovizionare cu apă despre defecţiunea aparatului, inspectorul reveni pe scaunul său şi profită de atenţia bruiată a femeii de lângă el. Privi pe furiş în cărticică, unde reuşi să citească doar un paragraf: „Dumnezeiască Mireasă, prin care robul tău (numele) ia de la Dumnezeul nostru mare milă“. Cuvântul „numele“ şi parantezele între care apărea erau bolduite şi-şi repetau îngroşarea din loc în loc pe ambele pagini. Îşi întoarse privirea către televizor când femeia de lângă el îşi reluă şoaptele. Un american cu şapcă întoarsă pe cap câştigase licitaţia şi acum tăia cu un cutter scotch-ul cu care erau sigilate cutiile. Bărbatul îşi retrăsese braţul de pe umerii femeii şi privea cu atenţie cum americanul scormoneşte prin cutii. În momentul în care uşa cabinetului se deschise şi băiatul apăru în prag, americanul scotea dintr-o cutie şi împrăştia în jurul lui mormane de polistiren, de forma unor pufuleţi. Femeia se ridică dintr-odată în picioare şi se îndreptă spre băiatul care lăsase în urma lui uşa întredeschisă. În

mână ţinea un plic mare, din care ieşeau colţurile de plastic ale unei radiografii. Îi prinse mâna într-a ei şi-l întrebă cu vocea tremurândă:

— Cum e, mamă?

— E bine, spuse băiatul zâmbind, nici urmă de recidivă.

Femeia începu să plângă şi băiatul o strânse în braţe. Bărbatul neras se ridicase şi el în picioare şi-i privea fericit. Băiatul întinse o mână înspre el, a chemare, şi toţi trei se contopiră într-o îmbrăţişare din care se desprinseră când vocea din spatele uşii strigă:

— Următorul!

Cei trei se dădură imediat la o parte, obedienţi, aproape împingându-se din calea inspectorului care intră încăpere, închise uşa în urma sa şi rămase în picioare.

— Luaţi loc! îi spuse doctorul din spatele biroului fără să se uite la el. Completa o condică groasă, cu coperte cartonate.

Inspectorul se apropie şi se aşeză pe scaunul comod din faţa biroului. I se păru că se tot afundă şi afundă în moliciunea pernei care se dezumfla cu zgomot sub greutatea lui. După ce termină de scris, doctorul închise condica, îşi propti bărbia în piept şi-l privi serios pe deasupra ochelarilor.

— E *urâţică*, domnule Adamescu. A crescut.

Inspectorul îl privi în ochi fără să-i răspundă. Perna scaunului de sub fundul său încă mai evacua aer prin lateral.

— Aţi mai văzut dublu? îl întrebă doctorul fără să clipească. Alo! Aţi mai văzut dublu? repetă el văzând că nu primeşte răspuns şi privindu-l atent.

— Nu. N-am mai văzut dublu.

— Migrene, ţiuituri în urechi, cefalee, amorţeli, tulburări de vorbire… nimic?

— Nimic, domn' doctor. Doar aşa… o apăsare pe sinusuri.

— Pe sinusuri? N-au treabă sinusurile cu ce aveţi dumne'oastră… E urâţică, reluă doctorul şi se ridică în picioare.

Luă de pe masă o radiografie şi, cu ea în mână, se îndreptă spre un panou prins deasupra patului de consultaţii. Aprinse panoul şi înfipse radiofilmul sub muchia superioară. Imaginea îşi dezvălui deodată contrastul formelor organice.

— O vedeţi cât a crescut? îi arătă doctorul făcând un cerc cu degetul pe o zonă de pe film. S-a dus şi pe lobul drept. A săpat adânc, e aproape de talamus.

Inspectorul privea în linişte gesturile circulare ale degetului doctorului. Privi zona de pe radiografie, în care găsi corespunderea formei pufuleţilor de polistiren din containerul americanului. O muscă intrase prin fereastra întredeschisă, bâzâia şi se tot lovea de geam. Doctorul se opri din explicaţie şi o urmări cu privirea până când insecta se aşeză pe tâmplăria albă de PVC. Se făcu linişte. Doctorul se apropie uşor de fereastră. Se opri lângă pervaz şi întinse palma făcută căuş. Palma sa urma mişcările muştei care se deplasa în zigzaguri pe sticla curată. Apoi se auzi un plici puternic. Geamul trepidă. Musca îi scăpase şi zbura din nou prin cabinet.

— Iote a drecu'! zise doctorul şi deschise larg fereastra. Poate aşa o să iasă! reluă apoi, căutând din ochi insecta care se auzea, dar nu se vedea niciunde. Cabinetul se umplu de un val de aer rece.

Reveni lângă panou, îl stinse, desprinse radiografia şi o băgă într-un plic. Se aşeză din nou la birou şi scoase din sertar un pix, cu care începu să scrie pe un post-it. Inspectorul Adamescu privi grăsimea lăsată de amprentele palmei doctorului pe geam, prin care blocul de vizavi se vedea neclar. Musca aterizase fix acolo şi stătea nemişcată.

— Uitaţi! zise doctorul şi-i întinse post-it-ul pe care scrisese un nume şi un număr de telefon. E numărul profesorului Davidescu de la Bucureşti. Îşi înghiţi saliva şi continuă după o scurtă pauză: e numărul lui *personal*! accentuă el şi se lăsă pe speteaza scaunului.

Îşi scoase ochelarii, îi puse pe birou şi începu să-şi frământe ochii cu monturile pumnilor.

— Tre' să faceţi o puncţie. Davidescu e *number one*. Taie şi p-afară, merge la congrese… cică dacă-i înfigi un ac în cur nu-i curge sânge. Îi curge medicină. Când îl sunaţi, să-i ziceţi că aveţi numărul de la mine. Dacă se coieşte, mai e unu'… la spitalul Ministerului de Interne. Gheorghe *Nuştiucum*. Şi ăla-i bun. Dumneavoastră fiind de-al lor, n-ar trebui să vă pună pe lista de aşteptare. Făcu o pauză cât să-şi aburească lentilele şi reluă în timp ce şi le ştergea cu colţul halatului: ce-aveţi acolo trebuia puncţionat de ieri! Rugaţi-vă să fie benign… că, din păcate, e cam inoperabilă tumora. Bine? zise tonic doctorul, apoi îşi puse ochelarii şi se ridică în picioare.

Inspectorul Adamescu se ridică şi el, dădu din cap afirmativ şi se îndreptă către uşă. Exact când o deschise şi se pregătea să iasă, auzi vocea doctorului:

— Vedeţi şi dumne'oastră când îl sunaţi. Să nu fie după opt. Se odihneşte şi omu' la câte operaţii are. Acu'… dacă nu răspunde din prima, să nu-l stresaţi. Bun?

Inspectorul dădu din nou din cap că a înţeles şi închise uşa în urma lui. Până să ajungă la scaunul unde-şi lăsase geaca, doctorul deschise uşa şi strigă:

— Următorul!

— Nu mai e nimeni, domnu' doctor, îi spuse recepţionera. Ăştia au fost toţi pe ziua de azi.

— Bun, zise doctorul şi-şi ridică privirea înspre ecranul televizorului. Containerul era plin de cutii desfăcute şi întoarse cu faţa în jos. Printre cutii, o mare de pufuleţi de polistiren. În mijlocul lor, americanul gâfâia obosit cu cutterul în mână. La un moment dat îşi scoase şapca de pe cap şi o trânti de pământ, a lehamite, printre pufuleţi. Îmi faci şi mie un ceai înainte să plec? întrebă doctorul cu ochii pe ecran.

— Cu ce, domn' doctor? S-a stricat aparatu'.

— Cum s-a stricat?

— Uite-aşa. I-am sunat deja p-ăştia de la Fântâna. Abia de luni poa' să vină, cică. Noroc cu domnu', zise femeia şi-l arătă din cap pe inspectorul care se încheia la geacă, el a depistat că e stricat. Nu-i aşa?

— Poftim? întrebă inspectorul pe picior de plecare.

— La domnu' curgea numai apă fierbinte, da' după ce a intrat la dumneavoastră în cabinet am mai încercat io şi acum nu mai curge decât apă rece ca gheaţa.

— Cred că am vărsat un pic şi pe doamna care stătea lângă ficusul de plastic, completă inspectorul în timp ce se îndrepta spre ieşire.

— Ce doamnă? îl întrebă nelămurită recepţionera.

— Doamna de lângă aparat, de lângă ficus… doamna în vârstă, îi spuse inspectorul cu mâna pe clanţă.

Femeia din spatele biroului întoarse capul spre doctor şi ridică din umeri a nedumerire. Inspectorul închise uşa în urma sa fără să le mai dea bună seara.

— A plecat vreun pacient? o întrebă doctorul după ce rămaseră singuri.

— Nu, domn' doctor. Azi n-au fost aici decât domnul care a ieşit adineauri, familia Ionescu cu băiatul lor Robert şi vecinul dumneavoastră, care a intrat primul. Atât. Şi au stat toţi cinci pe scaunele din faţă. Nu ştiţi că toţi se aşază acolo ca să vadă la televizor? Nimeni lângă ficus. Nu ştiu ce tot zicea domnu' ăsta… Nu vreţi mai bine un nes?

— Ce naiba bălteşte din ghiveciu' ăla? o întrerupse doctorul şi se îndreptă spre ficus. Ia uite, Cristino, se scurge apă murdară de dedesubt. Când aţi înlocuit floarea?

— N-am înlocuit nimic, domn' doctor! zise asistenta, care ajunsese şi ea între timp lângă ghiveci şi înţepase cu unghia o frunză, din care începu să curgă sevă.

*

Inspectorul Adamescu ieşi din cabinet şi merse pe trotuar, de-a lungul liniei de tramvai. Furtuna uscată, fără niciun strop de ploaie, care venise în urmă cu o zi îndoia plopii din parcul de lângă clinică. O rafală de vânt îi smulse plicul cu radiografia din mână. Plicul zbură în mijlocul şoselei. O altă rafală îl ridică din faţa unei maşini, îl purtă peste un gard viu şi-l pierdu printre copacii bătuţi de vânt de pe malul lacului. În primul moment, inspectorul schiţase o mişcare ca şi când ar fi vrut să traverseze strada după plic, însă se oprise şi privise cu mâinile în buzunare cum vântul îl poartă cu viteză înspre lacul tulbure.

Primul câine îi apăru în spate după ce trecu de clădirea Delfinariului. O corcitură murdară cu blană roşie şi bot ascuţit, de vulpe. Nu-l văzu decât atunci când urcă pe linia de tramvai înspre mare, în momentul în care un câine-lup i se alătură din faţa unei curţi. Când ajunse în dreptul depoului, întoarse capul şi văzu grupul de patru – ultimii doi apăruseră de nicăieri –, iar după ce trecu bucla metalică a liniei de tramvai se pomeni în spatele său cu o haită de patrupede care-l urmau în linişte, la o distanţă de câţiva metri. De fiecare dată când întorcea capul şi privea în urmă, haita părea şi mai numeroasă. Ajunse în faţa blocului după ce trecu printre copiii ce desenau pe asfalt cu cretă colorată. Câinii se opriră şi se lăsară în şezut când uşa metalică se deschise şi inspectorul dispăru în scară. Urcă treptele în viteză, ajunse în faţa uşii şi băgă cheia în broască.

Rămase cu uşa întredeschisă şi cu mâna pe clanţa rece în momentul în care uşa apartamentului din dreapta se deschise şi în prag apăru un băieţel. Copilul trecu pe lângă el şi coborî scările cu mâna abia ajungând să se ţină de balustrada din PVC alunecos. În cadrul uşii mai rămase preţ de câteva secunde o femeie minionă, tânără, îmbrăcată într-un capot pătat de mâncare. Îl fixă cu privirea în timp ce făcu un pas în spate şi închise încet uşa apartamentului ei. Inspectorul rămase cu privirea aţintită pe plăcuţa de metal ruginit de sub vizor, acolo unde literele numelui *Ştefan Ilie* erau

răzuite pe margini de trecerea timpului. În apartament găsi o căldură ce-l făcu să se îndrepte spre primul calorifer şi să-i pipăie cu mâna elemenţii de fontă. Erau reci. Îşi dădu geaca jos şi deschise larg geamurile sufrageriei. Observă forfota din stradă, deschise uşa balconului şi ieşi afară, în noapte. Cu mâinile pe balustradă şi cu genunchii frecând tencuiala grunjoasă a parapetului, inspectorul privi mulţimea de copii adunaţi în jurul cazematei. Stăteau aplecaţi deasupra asfaltului, iar mişcările lor ample dezvăluiau – atunci când îşi schimbau poziţia – formele pe care le schiţau cu vârfurile bucăţilor de cretă.

Desenele – toate reprezentând flori de lotus, trestii şi nuferi – se aglomerau unele într-altele pe străduţele ce ocoleau terasamentul de pământ pe care era construită cazemata. Copiii stăteau ghemuiţi şi haşurau în linişte petalele florilor de apă dulce, fiecare dintre ei continuând desenul celuilalt. Când creta din mânuţele unuia nu mai ajungea să închidă bucla sa de petală, un altul, poziţionat mai bine, îl ajuta să-şi termine desenul cu o mână, în timp ce cu cealaltă desena pistilul florii sale, şi tot aşa. Nuferii se desprindeau unul dintr-altul, intersectându-şi contururile groase de cretă. În afară de zgomotul zecilor de crete scrijelind asfaltul, nu se mai auzea nimic. Copiii se răsuceau în linişte deasupra florilor, se ridicau în picioare, îşi priveau pentru o clipă desenul terminat, cu pielea la vedere acolo unde cămăşuţele şi puloveraşele le ieşeau din pantaloni sau de sub fustiţe, păşeau cu atenţie printre tulpinile lungi de câţiva metri până când descopereau o nouă bucată de asfalt nedesenată şi, lăsându-se pe vine, începeau alt desen, iar şi iar, construind mai întâi un cerc în jurul lor – miezul florii –, pe care îl umpleau apoi cu cârceii pistilurilor lungi ca nişte păpădii cu puf. Florile se zăreau pe asfalt – într-o aglomerare haotică – la baza terasamentului cazematei, floare lângă floare lângă floare, şi se răsfirau odată cu îndepărtarea de pereţii de beton, rărindu-se şi pierzându-se în geometria organică a câtorva desene izolate, ce apăreau ici-colo printre blocurile de lângă mare, pe pereţii garajelor sau

pe străduţele îndepărtate. Sus, pe cazemată, văzu singurul copil care nu desena. Băieţelul care trecuse pe lângă el în scara blocului. Cu genunchii rezemaţi de parapetul cilindric al turelei, copilul părea să vorbească, să dea indicaţii, însă, oricât încercă, inspectorul nu reuşi să audă ce spunea. Gura băiatului se deschidea şi rămânea un timp aşa, în încremeniri ce-i schimbau forma căscată între buzele mici, părând să articuleze cuvinte neînsoţite de sunet.

— E singurul dintre ei care cântă, se auzi din balconul alăturat, acolo unde mama băiatului ieşise şi privea şi ea înspre cazemată.

Inspectorul îi privi părul blond ce-i cădea în bucle ondulate până sub fund. Mâinile ei mici strângeau balustrada parapetului, iar ochii nu şi-i întoarse nicio clipă înspre el, ci rămaseră aţintiţi spre băieţelul de pe turelă.

Inspectorul simţi dintr-odată cum balustrada balconului i se încălzeşte sub palme. La început îşi luă speriat mâinile de pe ea, pentru ca mai apoi să depisteze urmele adânci ale unor degete subţiri, ce păreau să-şi fi lăsat mulajul, topind cumva ţeava de fier şi impregnând astfel în crusta metalică formele falangelor încleştate de la două mâini. Începu prin a-şi plimba buricul degetului prin acele mici şanţuri, simţind la atingere striaţiile discrete ale amprentelor ce-şi lăsaseră mulajul formelor circulare în metal. Apoi, convins de necesitatea gestului pe care avea să-l facă, îşi propti palmele fix în acele urme şi strânse cu putere balustrada. Deodată, urechile lui percepură un sunet puternic ce-i străfulgeră ţeasta şi în care inspectorul nu găsi corespondentul vreunui sunet de instrument sau glas omenesc auzit de el până atunci. Reuşi cu greu să se acomodeze acelei frecvenţe a cărei vibraţie îl făcu să-şi încordeze muşchii şi să tremure. Cântecul copilului de pe cazemată nu-l recepta numai prin intermediul timpanelor ce-i transmiteau în creier informaţia sonoră, ci îl simţea cumva înăuntrul său, reverberându-i între oasele corpului, tremurând între ligamentele elastice, preluat de nervii auditivi şi expediat brutal în reţeaua

nervoasă. În acele momente, simţi cum pe sub pielea lui creşte un altfel de om, gata să-şi lepede urechile pentru altfel de urechi, cu altfel de cavităţi timpanice în spatele unor altfel de timpane, care vibrau acum în faţa unei excitaţii sonore venite dintr-o altă lume, trăind în acelaşi timp o înălţare care îi dădu impresia că este gata să-i ridice tălpile de pe placa balconului şi să-l lanseze pe cerul nopţii, ca pe artificii.

Deschise ochii, pe care îi ţinuse până atunci închişi, şi, odată ce lacrimile adunate sub pleoape i se scurseră până sub bărbie, contururile înceţoşate ale cartierului deveniră din ce în ce mai clare şi inspectorul văzu ceea ce nici măcar în visele cele mai fantastice nu i se arătase: mâinile sale, încleştate pe balustrada devenită acum strălucitoare ca un neon aprins, aveau pielea transparentă, iar prin sticla ei subţire şi elastică, tendoanele, arterele şi venele palmare păreau să sugă lumină din ţeava strălucitoare pe care îşi curbase nervii digitali, ce pulsau în traseele lor, urcându-i în amonte, de-a lungul braţelor, impulsuri strălucitoare a căror fosforescenţă concentrată în minuscule particule care pâlpâiau sacadat îl duse cu gândul la peştii, meduzele şi sepiile ce trăiesc la mare adâncime. La rândul ei, balustrada de lumină era conectată la praznurile fixate cu holţşuruburi din aur aprins în parapetul de beton, în care cimentul devenise străveziu, lăsând să se vadă – ca într-o radiografie – armăturile de fier, ca o reţea rectangulară de artere ce-şi pulsa la rândul ei lumina prin tencuiala faţadelor din jur. Întregul sistem de construcţie al blocurilor îşi cobora strălucirea de wolfram – purtată de etrierele, plasele de armare şi tijele orizontale din grinzi, aglomerându-se în noduri de lumină la îmbinările stâlp-placă – înspre trotuare, acolo unde barele de fier din fundaţii explodau într-o împăslitură de tentacule orbitoare ce şerpuiau pe sub asfalt, aprindeau pământul terasamentului şi urcau pe sub pielea pereţilor cazematei – devenită şi ea translucidă ca o meduză –, umplându-i reţeaua atât de deasă a diafragmelor de apărare ce începură să pulseze la rândul lor, aprinzându-se şi stingându-se la intervale regulate, de parcă

buncărul de beton ar fi avut o inimă a lui ce bătea acum în ritmul bătăilor inimii inspectorului. Pasta strălucitoare înmugurise şi în nuferii de pe asfalt, a căror aglomerare din ce în ce mai densă în jurul cazematei dădea impresia unor celule îngrămădite într-o zonă de unde a luat în cele din urmă naştere marele neg, celula-mamă, cazemata ale cărei fante de tragere păreau acum imense şi orbitoare reflectoare, adevărate faruri în noaptea întunecată. Copiii, legaţi şi alimentaţi şi ei din reţeaua magică, îşi topiseră corporalitatea în ghemuri de lumină pură, ca nişte fructe crescute între cârceii care împânziseră în arcuirile lor străduţele din jurul buncărului şi care străluceau asemenea unor flăcări de sudură prinse în contururile micilor corpuri omeneşti.

Îşi desprinse în cele din urmă mâinile, speriat, şi marele spectacol se stinse brusc. Cartierul redeveni aglomerarea de blocuri muncitoreşti prost finisate, cu parapete şubrede, şi observă că acum formele de mai înainte se contopiseră şi preluaseră în ţeava de fier urmele degetelor sale. Se repezi în sufragerie, deschise uşa apartamentului şi o luă la fugă în jos pe scări. Ajunse în faţa blocului şi cercetă, la lumina chioară a unui stâlp de iluminat, desenul colectiv.

Cazemata părea punctul de atracţie al desenelor, ce-şi intensificau aglomerarea în proximitatea ei. Când cioturile de cretă dispărură până la ultimul în răzuirea lor pe asfalt, copiii se ridicară în picioare şi se îndreptară cu paşi micuţi înspre scările de bloc din jur. Toţi deodată. În drumul lor spre case, începură să-şi lovească palmele una de alta pentru a se scutura de praful de cretă. În scurt timp, spaţiul din jurul cazematei se umplu de zgomotul plesniturilor de palme micuţe, asemenea unor gingaşe aplauze, ale căror ecouri reverberară pentru câteva secunde printre blocuri. Patru băieţei şi trei fetiţe trecură pe lângă el şi intrară în scara blocului, urmaţi de băiatul de pe cazemată, care-şi încetase între timp cântecul. Inspectorul le ascultă un timp paşii ce urcau treptele din beton mozaicat, urmaţi de zgomotul făcut de uşile apartamentelor ce se

deschiseră şi apoi se închiseră în urma lor. Inspiră pe nas particulele prafului fin scuturat de pe palmele copiilor şi, la fel cum se întâmplase cu o seară în urmă, îşi simţi genunchii moi şi se dezechilibră. Reuşi totuşi să rămână în picioare şi se îndreptă spre intrarea în cazemată, din interiorul căreia răzbătea o lumină palidă. Abia acum observă câinii ce-l urmau printre desene, amuşinând miezul florilor de cretă. De fiecare dată când paşii săi atingeau petalele unei flori, îşi simţea acea zonă din talpa piciorului amorţită brusc, pentru ca în momentul în care ridica piciorul în aer – ca să facă următorul pas – amorţeala să se transforme într-o senzaţie de gâdilat, care-i smulse primele zâmbete. Părea că un lipici invizibil îi îngreuna mersul. Când se opri pentru o clipă cu fiecare talpă în mijlocul câte unei flori stilizate, inspectorul îşi simţi nervii picioarelor radiindu-i căldură în stomac, iar furnicăturile ce îi urcau pe şira spinării părură să se intersecteze cu cele provocate de inspirarea particulelor de cretă, în care simţea acum mirosul puternic de floare de lotus. Cu sentimentul că pistilurile din asfalt au mici ventuze ce i-au străpuns pielea tălpilor şi-i pulsează în terminaţiile nervoase valuri de fericire, inspectorul străbătu euforic ambuteiajul de nuferi de cretă din jurul cazematei, al căror miros îl destabiliza şi-l făcea să râdă ca la beţie. Cu senzaţia că petalele bat asemenea unor aripi de pasăre şi-şi ridică parfumul de floare împrăştiindu-l prin aer, reuşi să nu cadă totuşi în momentul în care îşi flexă genunchii pentru a păşi pe treptele ce urcau spre intrarea cazematei. Câinii îl depăşiră şi dispărură unul după altul în cazemată. Durerea de cap îi trecu şi după alţi câţiva paşi intră şi el în buncărul de beton.

Abia când ajunse înăuntru îşi dădu seama de ţignalul hohotelor sale de râs, ce îi răsunară în urechile – parcă înfundate până atunci – cu care acum percepu zgomotul surd al unei sirene îndepărtate de vapor. Însă nu căută de îndată sursa acelui sunet. Uimit de ceea ce-i puteau vedea ochii în acel moment, inspectorul se lăsă uşor pe vine până când îşi rezemă ambii genunchii de şapa rece a pardoselii. Câinii nu se vedeau niciunde. În

lumina roşiatică a unui răsărit de soare desenat într-unul din colţurile încăperii, dibui la început culorile vii din desenele cu care pereţii erau acoperiţi de jos până sus. Soarele de cretă îşi schimbă – la început imperceptibil, apoi din ce în ce mai clar – intensitatea luminii, se desprinse din colţul camerei şi îşi continuă alunecarea până când înţepeni şi se fixă în mijlocul tavanului. În acel moment, razele sale de cretă galbenă străluciră dintr-odată şi dezvăluiră detaliile desenelor, ale căror culori începură să se mişte pe pereţi, oferindu-i inspectorului un spectacol caleidoscopic în care întreaga încăpere prinse viaţă.

La început, simple linii de cretă de toate culorile, unele drepte, altele bucle peste bucle, fără o formă anume, odată dezvăluite în lumina soarelui din tavan – a cărui căldură inspectorul o simţi arzându-i fruntea –, începură să şerpuiască unele într-altele. Odată cu viermuiala de culori ce se amestecau între ele, sirena vaporului se auzi din nou, tare şi clar, în spatele său. Rămas în genunchi, inspectorul tresări, îşi răsuci trupul şi privi peretele, pe care petele de cretă se arcuiră şi apoi se rearanjară într-o transformare continuă, până când se contopiră în silueta unui fel de vapor. Din zidurile laterale ţâşniră linii albastre şi verzi, care apoi se aglomerară sub navă, până când mişcarea lor haotică se creionă încet-încet în desenul unei ape curgătoare, prin care nava înainta. Curând, desenul feribotului căpătă şi el acurateţe, iar peisajul prin care acesta înainta se dezvălui în cele mai mici detalii pastelate: sălcii bătrâne ale căror frunze îşi găseau inversul imaginii în oglinda apei verzui de dedesubt, smocuri de papură şi întinderi mari de trestii care se unduiau în bătaia vântului ce-i răvăşi părul inspectorului şi-i aduse în nări miros de mlaştină. Dacă îşi concentra privirea în adâncul apei, putea vedea în cel mai mic detaliu solzii strălucitori ai ştiucilor ce făceau zigzaguri în căutare de pradă sau bulele de aer ale somnilor ce levitau greoi la fundul bălţii pline de mâl. Petele de cretă îşi desfăceau în aşa fel haşurile şi liniile, încât peisajul se transforma continuu, ca un desen animat în ale cărui apropieri şi focalizări inspectorul

începu să perceapă firul unei poveşti. Prin hublourile feribotului se întrezărea o forfotă ce i se dezvălui deodată prin concentrarea desenului în interiorul unei singure cabine, acolo unde dormea, pe un pat răvăşit, o tânără complet dezbrăcată. Imaginea se depărtă din nou în biciuirile art-nouveau ale zvâcnirilor de cretă şi reveni la intervale regulate în detaliul fiecărei cabine, desenând în fiecare pat câte o fată dezbrăcată. Desenul se nărui şi liniile se contopiră în forma unui obiect lung şi subţire, asemănător unui fluier, care se micşoră din ce în ce mai mult, până când în jurul său se conturară degetele pline de inele strălucitoare ale unui bărbat – căpitanul de la cârma feribotului – care sufla printr-un capăt al ciudatului instrument. Din nou imaginea se depărtă şi parcurse fiecare cabină în parte, cu paturile în care femeile se treziră şi începură să danseze cu sânii la vedere în dreptul hublourilor odată ce auziră sunetul fluierului subţire.

Deodată, pe peretele din faţă apăru conturul a ceea ce deveni în scurt timp imaginea unei insule văzute de sus, pierdută printre canalele de apă ale peisajului de deltă. Pe măsură ce imaginea se apropia, ca şi când inspectorul ar fi căzut din cer îndreptându-se cu viteză în jos, punctele colorate ce se îngrămădeau cu miile în jurul bucăţii de uscat flancate de sălcii crescură şi deveniră flori de nuferi ce îmbrăţişau conturul insulei într-un strat de două ori mai lat decât insula însăşi. Apoi imaginea redeveni tridimensională, răsucindu-se şi strecurându-se într-o fugă printre petalele grele ale florilor de baltă în jurul cărora roiau albine, cu trestiile dându-se deoparte, până când se opri, explodând dintr-odată în tabloul pastelat ce înfăţişa satul liniştit din mijlocul insuliţei, cu case acoperite cu stuf prin care hornuri înalte scoteau rotocoale de fum de cretă albă, ce se dezlipiră de pe perete şi plutiră pe sub nările inspectorului. Imaginea idilică a acelui sat pescăresc se tulbură brusc când sirena feribotului răsună din nou. Inspectorul privi pe peretele din faţa sa cum uşile caselor acoperite cu stuf se deschid şi în praguri apar bărbaţi înalţi ce

rămân împietriţi la auzul acelui sunet prelung şi trist. Imaginea bărbaţilor hipnotizaţi din cadrele uşilor şubrede se tulbură şi toate nuanţele de verde din peisajul mlaştinii explodară în rotocoale ce se deplasară rapid în mijlocul unui vârtej asemenea unui uragan, care se hrănea şi sugea din toate colţurile încăperii culorile verzui, concentrându-se pe tot peretele din faţă, unde se contură într-un iris gigantic.

Feribotul din spatele inspectorului începu să se deplaseze rapid înspre ochiul deschis în peretele din faţa sa, ale cărui pleoape, gene şi scleră păreau să aştepte ultima tuşă, pentru definitivarea reprezentării. Pe măsură ce înainta, prova, pupa şi puntea vasului îşi schimbară culoarea şi geometria, până când tot ce mai rămase din feribotul de mai înainte fu o pată neagră ca smoala, ce sparse corneea globului ocular precum spermatozoidul un ovul, îi străbătu irisul şi se instală în mijlocul lui, formând pupila.

După câteva secunde de acalmie, miezul pupilei explodă în sute de tentacule negre, a căror ramificaţie invadă întregul ochi, pentru ca reţeaua de nervuri întunecate să se întindă apoi şi în afara lui, urcând pe tavan, suindu-se pe pereţi şi întinzându-şi pânza invazivă, ca nişte franjuri vii, până sub genunchii inspectorului. În acel moment îşi simţi sexul erect pulsând fierbinte şi lipindu-i-se de burtă. Prin firele negre, a căror reţea împânzise camera asemenea unei plante agăţătoare, părea că circulă o cerneală cenuşie, în timp ce imaginile începură din nou să se deruleze pe pereţii prăfoşi. Sub ochiurile subţiri ale plasei, inspectorul văzu cum bărbaţii cu ochi verzi îşi lasă în urmă casele şi nevestele, dărâmă ulucile gardurilor şi fug bezmetici către feribotul ancorat în mijlocul canalului.

Ajunşi pe marginile apei, se aruncară unul după altul în undele verzi. Unii păşeau precum nişte ţânţari de apă pe petalele nuferilor, ţopăind de pe o floare pe alta ca pe nişte trambuline elastice, alţii îşi croiau cărări printre lotuşi, luptându-se cu tulpinile lor subacvatice pe care le rupseră cu dinţii, alţii înotară pe sub apă cu zecile, ca un banc de peşti înfometaţi,

tulburând mâlul de pe fund. Ajunşi la feribot, urcară unul în spatele celuilalt, precum furnicile, pe scările de funie coborâte din loc în loc, ajunseră pe punte şi se repeziră în cabine, rupându-şi de pe ei ilicele şi iţarii şi aruncându-se în aşternuturile fetelor ce-i aşteptau dezbrăcate.

În tot acest timp, reţeaua întunecată de pe pereţi se strânse încetul cu încetul, se retrase de sub genunchii inspectorului, căpătând geometria regulată a unei plase de pescuit, cu ochiuri hexagonale din ce în ce mai mici care se urcară pe peretele din faţă şi apoi se suprapuseră peste desenul feribotului ce ieşi de pe canal, ajunse la mare şi se îndreptă spre ţărmul unui oraş.

Inspectorul întoarse capul şi pe zidul din stânga sa văzu satul văduvit de bărbaţi, cu femei care încep să pescuiască, să meşterească, să repare gardurile pe care năvala bărbaţilor lor le dărâmaseră, cu stoluri de berze ce încep să-şi construiască cuiburile pe acoperişurile din stuf şi cu o fată tânără cu plete negre care sare de pe un ponton în apa canalului şi se îndreaptă înot spre mare.

Apoi imaginea deveni imobilă şi fixă satul plin de femei într-un mare tablou de cretă care încremeni pe acel perete într-o nuanţă sepia. Pe peretele din dreapta văzu cum feribotul andochează în portul oraşului, aşteptat de un batalion de soldaţi înarmaţi care năvăliră pe punte, îşi îndreptară puştile spre bărbaţii din cabine şi-i luară prizonieri. Odată cu marele ochi verde prins în juvelnicul negru de pe peretele din faţă, desenul bărbaţilor cu ochi verzi ce mergeau în şir indian cu mâinile la ceafă îngheţă pe peretele din dreapta.

Soarele de cretă din tavan începu să-şi slăbească intensitatea luminii şi colţurile camerei căpătară nuanţele roşiatice ale unui peisaj în asfinţit. În pardoseala încăperii, unde până atunci nu şerpuiseră decât ramificaţiile negre ce-i declanşaseră inspectorului erecţia care acum dispăruse, înflori desenul construcţiei cazematei, căreia bărbaţii prizonieri, sub ameninţarea armelor, îi săpau fundaţia adâncă şi îi ridicau diafragmele din beton gros.

Însă altceva îi fură ochiul inspectorului: în timp ce câţiva dintre muncitorii prizonieri ridicau buncărul, o mică parte dintre ei, feriţi de ochii soldaţilor, reuşiseră să sape un tunel pe dedesubt, ce părea să se îndrepte înspre mare. După ce se termină şi construirea turelei de tragere – ultima piesă din arhitectura acelui edificiu de apărare –, tunelul părea să mai aibă o palmă de pământ pentru a se deschide în mare. Când cazemata fu gata, inspectorul observă cum bărbaţii prizonieri fug unul câte unul prin tunel, ajung la capăt şi încep să sape cu mâinile pământul. Exact în momentul în care apele mării de cretă albastră surpară şi ultimul taluz de pământ, urmând să le favorizeze astfel evadarea, în spatele lor apărură soldaţii, care începură să tragă. Trupurile pescarilor cădeau unul peste altul lovite de gloanţe, până când apa intrată din mare începu să se amestece cu sângele lor.

Inspectorul simţi în nări mirosul înţepător al prafului de puşcă ce se ridica din pardoseală. Zeci de bufniţe cenuşii se desprinseră din maldărul de trupuri fără viaţă ale bărbaţilor şi stolul lor străbătu peretele spre colţ, parcurse desenul ochiului de pe peretele din faţă, pentru ca atunci când ajunseră pe zidul din stânga fiecare pasăre să încremenească pe câte un gard din satul izolat.

După zborul păsărilor de noapte, inspectorul văzu cum soarele din tavan, devenit deodată roşu, începe să-şi picure miezul într-o ploaie de stropi roşii, la început rari, apoi din ce în ce mai repezi, până când acea apă izvorâtă din betonul tavanului căpătă intensitatea unei ploi torenţiale. Ridică privirea şi deschise gura: picături mari şi grele de sânge îşi lăsau gustul sărat pe limba sa, îl înecau lovindu-i omuleţul, apoi îi alunecau pe la colţul gurii şi i se scurgeau pe gât, fierbinţi, în şuvoaie ce i se strânseră în jurul genunchilor, unde se formă o imensă baltă roşu-carmin ce îşi mări din ce în ce mai mult suprafaţa, până când ploaia din soarele roşu de pe tavan umplu toate colţurile camerei şi începu să crească, precum apa în cadă.

Sângele i se ridică rapid până sub coaste şi îi ajunse sub barbă. În acel moment, trupul i se desprinse de pe pardoseală şi începu să plutească, urcând odată cu nivelul sângelui, până când capul îi ajunse aproape de tavan. Cu obrazul lipit de soarele însângerat, trase ultimele două guri de aer şi sângele îi intră în urechi şi-i răvăşi părul. Inspectorul se trezi levitând cu capul în jos, ghemuit într-o poziţie fetală, fără să mai audă nimic. Ţinea ochii strâns închişi, iar căldura lichidului în care era scufundat o simţi strecurându-i-se pe sub haine, pe toată pielea şi mai ales în urechi. Când plămânii începură să-i freamăte, deschise gura şi ochii, dădu drumul aerului şi privi bulele roşii ca de lavă care i se ridicau deasupra capului. După alte câteva secunde, inspiră puternic. Sângele îi intră în gură, îi invadă laringele, traheea şi-i ajunse în plămâni. Îşi simţi alveolele pulmonare grele la început, însă când expiră şi apoi inspiră lichidul îşi dădu seama că nu murise. Rămase câteva minute buimac, fără să schiţeze niciun gest, în relaxarea totală pe care o găsise inspirând şi expirând lichidul în care plutea şi pe care îl respira acum de-a dreptul. Îşi privi degetele mâinilor şi-şi inspectă apoi şi dosul palmelor. Lumina ce făcea posibilă această observaţie anatomică venea de undeva de dedesubt, adusă de raze care, spre adânc, schimbau culoarea sângelui din roşu într-un portocaliu deschis.

Începu să înoate spre sursa de lumină. Odată cu metrii parcurşi în deplasarea sa verticală, observă că acel lichid nu are presiune, că nu-i apasă pe sinusuri sau timpane. Dacă până atunci întreaga sa scufundare se derulase într-o linişte absolută, inspectorul auzi acum zgomote scurte şi înfundate ce păreau să răzbată de dedesubt, la început abia perceptibile, apoi din ce în ce mai amplificate. Un obiect ce se ridica din adânc îl lovi în umăr şi trecu în viteză pe lângă el, pierzându-se în roşul întunecat de deasupra. Nu reuşi să-şi dea seama ce era. Apoi un altul, de dimensiuni mai mici, în care dibui forma unui os. Abia al treilea obiect reuşi să-l observe cu atenţie înainte să dispară în urcuşul spre suprafaţă: o tibie

umană, de care tarsienele şi metatarsienele abia se mai ţineau, cu falangele fluturând ca nişte franjuri în urma lor.

Curând ajunse în acea zonă mai luminată şi ochii îi încremeniră când văzu ce era în jurul său: zeci de schelete umane, cu mandibulele clănţănind şi abia ţinându-se de cranii albe ca fildeşul, treceau în viteză pe lângă el lovindu-şi rotulele unele de altele la intervale regulate, atingându-şi preţ de o clipă marginile oaselor iliace, în ciocniri ce răsunau ca nişte mici pocnituri reverberând prin sânge spre timpanele sale, care receptau zgomotul atingerilor osoase ca pe un sunet de toacă, de parcă cineva ar fi început să bată toaca sub apă. Scurgându-se printre coliviile sternurilor şi vertebrelor ce se ondulau ca nişte miriapozi înotând spre suprafaţă, inspectorul întinse mâna în faţă şi dădu deoparte două cranii, ce se împrăştiară stânga-dreapta, apoi trecu printre ele înotând tot mai energic spre adânc.

Curând, observă marginile puţului spre fundul căruia se scufunda, la început difuz, în lumina roşiatică-portocalie a sângelui, pentru ca după un timp să constate că îngustimea – din ce în ce mai pronunţată – prin care îşi strecura corpul nu-i mai permitea să dea din mâini. Aşadar, ajunse într-o porţiune unde fu practic fixat în elasticitatea acelui tunel circular, pe care începu să-l simtă strângându-se tot mai mult în jurul său, până când se pomeni că nu mai poate face nicio mişcare şi că transportul său – devenit acum orizontal – era asigurat de debitul de sânge care-l împingea din spate. Alunecând cu viteză prin acea ţeavă îngustă, încercă să-şi desprindă o mână de lângă corp pentru a se agăţa de ceva. Când degetele sale atinseră membrana, îi simţi în palmă textura moale, organică. Încercă să-şi stabilizeze cumva vederea în acel iureş şi prinse cu coada ochiului frânturi din materialul toboganului tubular prin care era purtat: carne. Carne vie. Sângele îl purta printr-o imensă arteră tapetată cu carne, a cărei îngustime îi lipi şi imobiliză în cele din urmă mâinile pe lângă corp, i se strânse pe braţe, pe picioare şi i se mulă elastic pe oasele feţei şi cap, frigându-i

pielea. Apoi, într-un moment în care crezu că îngustimea din ce în ce mai accentuată nu va mai putea face faţă mărimii corpului său şi se va rupe într-un final ca un prezervativ, se simţi dintr-odată evacuat, eliberat din acel latex sângeriu, şi simţi în stomac un gol cauzat de căderea de la mare înălţime pe care o trăia acum.

Atinse apa şi corpul i se scufundă cu viteză. Deschise ochii larg şi privi curios în jurul său. În timp ce simţi în gură izul de apă de mare, îşi inspectă din nou mâinile de pe care i se ridicau prin apa limpede fire de sânge. Zvâcni brusc în lateral şi văzu norul de sânge spălat de pe el, care-i păstră pentru o clipă forma corpului înainte de a se se disipa.

Prin apa limpede precum cristalul şi de un albastru marin intens, inspectorul alunecă până atinse cu tălpile nisipul de pe fund. La început precauţi, chefalii se strânseră curioşi unul câte unul în jurul său, apărând din albastrul întunecat al mării. Odată cu ei, începură să se apropie şi guvizii, urmaţi de câteva cambule. Căluţii-de-mare îi ciuguleau pielea moartă din bătăturile degetelor de la picioare, iar bătăile de aripi ale unei imense pisici-de-mare ce-i dădea târcoale îl ridicară de pe fundul apei. În jurul său, înotând fuior, peştii creară un vârtej în mijlocul căruia inspectorul era ridicat din ce în ce mai mult, iar sutele de sclipiri de solzi de toate mărimile căpătară o viteză ameţitoate. Aripile rândunicilor-de-mare – alăturate şi ele convoiului-vârtej – aduceau culoare în iureşul argintiu, apărând şi dispărând în spiralele fuiorului. Dintr-odată, la fel ca în maţul de carne din care căzuse, inspectorul se simţi purtat prin adâncul mării, transportul fiindu-i asigurat acum de viteza peştilor, pe care nu-i mai distingea, percepându-i ca pe o tornadă strălucitoare în mijlocul căreia se afla el. Ameţit de vârtejul solzilor argintii şi obosit de înotul anevoios de până atunci, îşi relaxă muşchii şi închise ochii.

Se trezi pe spate, cu ultimele stele ale nopţii rotindu-se deasupra lui. Nufărul între petalele căruia se ridică acum în capul oaselor îl purta, ca o barcă, printre ceilalţi lotuşi. În jurul său văzu o mare de petale de flori de

baltă, printre care aluneca spre ţărmul flancat de sălcii al unei insule. Când floarea-barcă se propti între trestiile de la mal, inspectorul se ridică în picioare şi constată moliciunea – ca de saltea – a petalei de sub tălpile sale. Sări pe mal şi privi pentru o clipă spre nufăr: urmele tălpilor îi rămăseseră în carnea petalei, precum urma capului pe pernă. Îşi dădu seama că era complet dezbrăcat abia în momentul în care îşi văzu reflexia în luciul apei care începea să oglindească lumina dimineţii şi care reflecta cerul printre ochiurile de mătasea-broaştei şi pânzele de măcriş. Păşind peste frunzele stipelate căzute din sălciile cu trunchiuri pline de noduri mari, simţea sub picioare apă călduţă, care părea să mustească de pretutindeni şi care, la fiecare pas, îi ajungea până la gleznă. Inspectorul Adamescu dădu deoparte cu o mână frunzele unei ferigi ce se înfăşurase pe tulpina unui anin şi văzu satul.

Nu mai înaltă de genunchi, plutea o ceaţă lăptoasă, din care răsăreau măciuliile înflorite de izmă de baltă, ca nişte mici buzdugane mov în jurul cărora roiau insecte de toate mărimile. De pe gardurile şubrede, năpădite de buruieni, muşchi şi pir, bufniţele îl priveau în linişte, urmărindu-l cu ochi mari cum trece printre casele acoperite cu stuf, prin ale căror ferestre larg deschise, cu pânze mari de păianjen în loc de storuri, nu se vedea nici ţipenie de om.

Lăsând în urma sa casă după casă, inspectorul urmă traseul şerpuit al uliţei pline de bălţi, trecu pe lângă un cimitir pe ale cărui cruci erau scrise doar nume de femei şi ajunse în faţa unei case din chirpici, al cărei acoperiş din stuf era în întregime acoperit de cuiburi de barză. Deschise poarta – singura fără bufniţă pe ea –, străbătu curtea plină de trifoi, urcă pe prispă şi deschise uşa. Valul de căldură şi mirosul de mâncare gătită îl făcură se se înfioare. Cu zâmbetul pe buze, intră, închise uşa în urma sa şi trase zăvorul.

IV

— Nu, domnu' şef! Ăştia trage şi la râmă-de-mare, şi la râmă de pământ. Io dau şi la mămăligă când n-am chef să sap după ele. Am dat şi cu scoică. Trage şi cu midie, şi cu scoică de apă dulce. Nu importă pentru ei. Mâncare să fie. Tot aşa, ca şi dumne'oastră, venise un domn din oraş, încinsese un grătărel şi nu ştiu cum drecu' a vărsat momeala în baltă. Neatent. Io eram pe lângă el, dădeam la peşte mai încoace. Şi-i zic: dă, nene, cu mici. Ăştia trage şi la mici. Şi m-a ascultat. A tăiat un mic cald în felii micuţe, le-a pus în ace şi a aruncat. A prins o păstrugă de ziceai că nu-i adevărat. Vreo cinci kile. P-ormă uite, aşa curgeau bibanii: unu' după altu', unu' după altu'. Plus cărăşei şi roşioare. Să mor aici dacă vă mint. Mă-nchin. A plecat fericit omu' acasă. Păi, cum să nu? Ditamai captura. A fost domn cu mine p-ormă. M-a cinstit. Avea o sticlă de whisky neîncepută. Toată mi-a dat-o. Băutură fină. Dumne'oastră ce beţi acolo? Bere? E… nu-i nevoie. Să trăiţi, domnu' şef. Mulţumesc. O… da cum o păstraţi aşa rece? Aveţi ladă din aia? Hai noroc! Mă ţineţi minte, mi-am dat io seama. Ne ştim de o groază de timp. V-am recunoscut, domnu' comisar. Hai la mulţi ani şi la mai mare! Cum să nu vă recunosc? Io sunt băiat giugiuc. N-am făcut prostii, n-am deranjat pă nimeni. Mă ştiţi. V-am povestit tot ce-am ştiut. În toate dăţile. Vedeţi că vă trage. Luaţi-l! Nu smuciţi! Daţi-i fir… of… L-aţi scăpat. V-a rupt şi firu'. Nu-i nimic, vă dau io montură. Le ţin aici, agăţate la buzunar. Asta-i bună? Hai să vă zic încă un secret: luaţi un pumn de mămăligă, băgaţi pumnu' niţel în baltă până se

înmoaie şi apoi storcoşiţi-l între arcurile de la momitor. Aşa! Bravo! Abia acum puneţi şi râmă. Staţi să vedeţi nebunia drecu'. Dacă nu plecaţi de aici cu zece kile… să nu mai am parte de peşte nici pe lumea ailaltă! Domnu' de lângă dumne'oastră are momitor? N-are. E! Fiecare cum vrea. V-am zis: aici nu contează momeala. Numa' cârligele să aibă ceva în ele, că de restu' se ocupă peştele. Vă umple juvelnicele cât ai zice peşte. Hahaha! Are balta asta peşte în ea, cât pentru tot poporu'. Păi, se gândea, domnu' şef, cineva vreodată că o să se umple aici de apă? Nici prin vis nu mi-ar fi trecut că fix aici, lângă mare, o să iasă ditamai lacu' ăsta. Acum, avem aici şi mare, şi lac, şi ditamai cascada. Aţi fost la cascadă? Ar trebui! Toată apa asta din lac se varsă în mare. Cade de la înălţime, de pe faleză, aproape douăj' de metri până jos. E tot timpul curcubeu acolo. Şi noaptea! E greu de ajuns pe jos. Numa' cu barca, de pe mare, poţi să ajungi sub ea. O frumuseţe! Mai ales la răsărit. Clipeşte soarele-n ea de te orbeşte. Frumos tare! Foarte frumos. Domnu' comisar, io-mi aduc aminte şi numele lu' matale: ceva cu P… Pe… Petre… Petrovici! Zbang! Mi-am adus aminte. Şi io, şi ăştia din jur mâncăm numa' peşte. Are fosfor. Îmi aduc aminte tot. Nimic nu uit. Domnu' comisar Petrovici! Cum să vă uit? Să fi trecut vreo douăj' de ani de când am vorbit ultima oară, nu? Cam acu' douăj' de ani, imediat după ce a început să gâlgâie apă de sub cazemată. Şi-acu' îmi aduc aminte. M-am trezit în dimineaţa aia, venise ăştia de la apă-canal. Credeau că s-a spart o ţeavă, ceva. Şi io la fel. Am ieşit la geam şi băltea apă de sub cazemată. Râuri, râuri. Au adus pompe… o săptămână au pompat apă din cartier. Nicio şansă! Mai ţineţi minte? Într-o săptămână s-au retras toţi, cu toate furtunurile. În prima lună s-au inundat parterele, în a doua etajele unu… în trei-patru luni se ridicase apa până la etajul trei. S-a scurs până în Delfinariu. Să fi văzut, domnu' şef, cum plesneau firele de curent electric… aoleu-aoleu! S-a făcut întuneric peste tot de-atunci. La noi aicea, adică. Doar ăştia de la meze-uri au rămas. S-au făcut copiii mari: ia uite-i p-ăia din barcă. Vedeţi ce laţi în

umeri îs? Toţi numai din meze-uri. Se duc să încolţească vreun somn. Acolo în spatele cazematei stă somnu'. Între trestiile alea. Vedeţi? Îs mai înalte decât turela. Ăştia tinerii sar după el în apă. Cu mâinile goale îl scot. Poate avem noroc să-i vedem în acţiune… Nu mai ţin minte… pentru ce aţi venit atunci? V-am dat şi io declaraţie. Sunt sigur! Plus că începuse şi inundaţia. Era agitaţie mare. Gata: dispăruse băiatul ăla nou mutat la meze-uri… ingineru'… Răducu. Aşa. Răducu. Săracu'. Abia-l ştiam. Îmi făcuse şi el cinste de câteva ori. Trageţi! Rupe-l! Ohoho… câtamai ştiuca! Bravo domnu' şef! Ce v-am zis? Nici n-aţi dat la linguriţă. Aţi prins-o la mămăligă! Io când vă zic… aici e altfel. Sare peştele din baltă pe uscat. Îl scoţi şi cu mâna. E blând. Ia uite-o ce zvâcneşte. Aveţi grije să nu vă pălmuiască. Astea-s ale drecu'. Are patru kile sigur! Da, domnu' şef… şi a doua zi aţi venit dumne'oastră. Nu mai ţineţi minte? Ne-aţi luat declaraţii la toţi. Şi-n timpu' ăsta ieşea apa de sub cazemată. De atunci a început să se inunde cartierul. Încetul cu încetul. În juma' de an a ajuns apa la etaju' trei. V-am mai zis. Restu' s-au mutat, i-au evacuat. Săracii oameni… şi-au pierdut casele. Mă mir cum mai stau blocurile astea în picioare şi nu se prăbuşesc. Cu atâta apă la fundaţii de ani de zile. Tot cartieru', până în Delfinariu, l-au evacuat. Se scurgea apa la vale pe străzi ca râurile la munte. Vârtejuri-vârtejuri. Dacă nu construia rapid primăria digu'… se umplea tot oraşu' de apă… vă zic io. Nu mai era Constanţa pe hartă. Era albastru în locu' ei. Bine că s-au mişcat rapid. Dumne'oastră unde staţi? Pe la gară?… A… păi, staţi bine. Acolo n-a ajuns apa, şi, departe de dig, giugiuc. Luaţi trenu' dacă se-ntâmplă ceva. Bravo! Aşa… am rămas doar noi inundaţi. Toţi din cartier s-au mutat, în afară de ăştia de la meze-uri. V-am mai zis. S-au băgat toţi la ultimele etaje. Nu-i curent… da' ne-am făcut sobe, io mi-am luat lampă cu gaz, apă bem direct din izvor, peşte e din belşug… au venit să ne filmeze şi ăştia de la emisiuni. Şi străini, nu mai zic câţi. În fiecare săptămână mai apare câte o echipă din asta, cu reporter şi cameră de filmat. Nu mai am

televizor de mulţi ani. Se plimbă cu barca cu motor printre blocuri, filmează mai mult nuferii ăia mari din juru' la cazemată. Aţi văzut câtamai sunt? Ditamai petalele. Io am găsit una gata ruptă şi mă învelesc cu ea noaptea. Ţine de cald. Chiar nu mint! Păi şi ăia din barcă, îi vedeţi? Credeţi că ăia-s chiloţi pe ei? Da' de unde! Floare de nufăr împletită. Zici că-s pamperşi din ăia. Au început să apară când a spart izvorul de dedesubt pământul şi a început să curgă apă dulce de pe faleză în mare. S-a umplut de nuferi într-o noapte. Abia atunci s-a echilibrat treaba. Digu' era făcut, nu zic nu, da' dacă nu găsea apa o cale înspre mare, vă zic io că trecea şi peste digu' dumne'oastră. Sau baraj, ce e. Noroc că a început să se reverse peste buza falezei. S-a muncit mult şi repede la digu' ăla. Aşa am auzit. Huruiau elicopterele. Plus că cartieru' e mai jos ca nivel decât restul oraşului şi decât buza falezei, se vede şi de pe blocu' meu… ce să mai, stăm într-o adâncitură. Am avut bulan cu toţii. Noi că s-a oprit apa până sub etaju' patru şi ne-au rămas apartamente uscate unde să ne mutăm, voi că nu v-a înghiţit şi vouă blocurile. Când a început să curgă cascada, au înflorit şi nuferii. Toţi într-o noapte! M-am trezit dimineaţă din cauza la miros. Şi acuma… nu poţi să stai mult pe lângă ei: te-apucă durerea de cap. Şi reporterii s-au prins şi îi filmează de la distanţă, nu-i treabă bună. Numai ăştia tinereii, vecinii mei, numa' spătoşii ăştia pot să stea pe lângă ei. Pun mâna, storc polenul şi se spală cu el. Ăştia n-au nici pă dracu'. Şi ele la fel. Io v-am mai zis lu' dumne'oastră domn' şef… în două rânduri v-am zis că ăştia sunt născuţi toţi în aceeaşi zi. Da' m-aţi luat de nebun. E! Uite că nu-s nebun. Acuma s-au făcut mari, şi ei, şi ele au ajuns la vârsta însurătorii… bărcile alea toate legate de vârful felinarului de acolo… sunt ale lor. La zece metri sub felinar era acolo odată linia de tramvai. Acolo întorcea o sută doiu'. Mai ţineţi minte? Fiecare are câte o barcă legată în dreptul pervazului. Dedesubt sunt trei etaje inundate. Sar de pe geam direct în bărci şi colindă balta din cartier. Pleacă cu noaptea-n cap, vâslesc printre blocuri şi pândesc locuri bune de pescuit. Se scufundă

până la fundaţii. Cică-s pline beciurile şi apartamentele de dedesubt de cegă şi morun. Şi io prind, nu zic nu. Da' cu ce peşte ies ei… n-aţi mai văzut. Când a plesnit izvoru' de sub cazemată, s-a răscolit niţel pământu'. La început mai puţin. Abia peste câţiva ani s-au făcut insuliţe. Aici era apă cât vezi. S-a răscolit malu' de dedesubt, s-a ridicat pe sub apă şi abia recent au apărut ochiuri de pământ cu stuf pe ele. Păi, pe toţi bătrânii i-au îngropat pe ochiul ăla de pământ. Îl vedeţi? Au crescut acolo ditamai sălciile. Acolo-i cimitiru' lor. Nu-i îngroapă în oraş. Au murit toţi moşeţii. Pescarii de guvizi. Ăştia tineri îşi văd singuri de trai. S-au adaptat rapid. Numa' că şi ei, şi ele, cum v-am mai zis… nu se combină între ei. Sunt ca fraţii. Şi le-a cam venit vârsta de umblat după femei şi femeilor după bărbaţi. Io le-am zis să mai coboare de pe dig în oraş. Da' ei, nimic. Nu ştiu ce aşteaptă. Ia uitaţi câte ochiuri de pământ avem aici: unu', două, trei… aproape nouă. Acolo, în dreapta cazematei, au început zilele astea să crească snopi de papură. Se ridică şi acolo o insuliţă. Printre ele, au rămas doar ultimele etaje de la blocuri. Ia uitaţi-le: zici că-s nişte case-parter. Da' când te bagi pe sub apă şi vezi că dedesubt sunt alte etaje, te cruceşti. Mare e grădina ta! Uitaţi-vă la mine, am peste cincizeci de ani împliniţi şi nu credeam că o să văd aşa ceva. Ce forţă are izvoru' ăsta de dedesubt! Cum vă ziceam adineauri, acolo pe lângă cazemată stau peştanii ăia mari. Da' nu poţi să te apropii de nuferi. Ăştia sunt căliţi, v-am mai zis, n-are efect mirosu' la ei. Plus că-s crescuţi de pescarii din cartier. Au furat meserie de la ai lor. Numa' că acum nu-şi mai pun acele pe ei. Sar direct în baltă şi ademenesc somnii ca pe câini. Scoate somnu' ditamai căpăţâna din apă şi ei îl trag de mustăţi afară. Odată l-am văzut pe unu', tot tinerel din ăsta, înota în jurul cazematei. Dădea rotocoale. Înota când pe faţă, când pe spate. Şi în urma lui un cârd de ştiuci. Ziceai că-i cap de formaţie. Uite-aşa am ajuns cel mai bătrân din cartier. Io! Ia puneţi mâna: vedeţi ce biceps am. Mă ţin bine. Auzi glumă, io, Olube, cel mai bătrân din cartier. Hahaha! Vă zic şi dumne'oastră, că nu prea am cu cine să

vorbesc p-aci… în unele nopţi, Mimi, băiatu' lui Borhot – a murit şi el săracu', a sărit într-un banc de stavrizi şi s-au agăţat atât de mulţi, că l-au tras în jos şi s-a înecat –, se urcă sus pe turelă şi cântă. Atunci şi numai atunci înfloresc toţi nuferii deodată. Se deschid toate florile, de se face un covor de petale prin tot cartierul. Acoperă apa de sub ei de parcă nici n-ar fi. Atunci toată lumea iese şi se plimbă pe nuferi. Se mai face şi câte un foc şi stau grămadă în jur până spre dimineaţă. Vorbesc, dansează, cântă, se face peşte în jar. Io nu pot să ies. Îi văd de la fereastră doar. Miroase aşa de tare a floare atunci, că tre' să închid şi geamurile. Mă ia cu leşin, nu alta. Şi spre ziuă se stinge focu', o iau la talpă peste nuferi, intră pe geamuri în apartamente şi florile se închid în urma lor. Apare din nou apă peste tot. Mie mi-a mai povestit nea Baban, un moş de când eram io mic. Da' nu l-am crezut. Poveşti. Acuma, văd cel puţin o dată pe lună treaba asta şi mă ia cu călduri. Da-mi place! Nu mi-e frică. Dacă aveau ceva cu mine, mă izgoneau de mult. Să-i vezi la cascadă. Cât e faleza de lată spre ţărm, pe acolo se scurge toată apa dulce din cartier. Şi ce fac nebunii: tot aşa, i-am văzut odată de pe plajă… Asta-i frumos aici: când ai poftă de chefal, cobori la mare. Când ai chef de şalău, dai de aici. Şi cum stăteam pe plajă… a rămas doar un ochi de nisip în golfuleţ, îi văd: câte unu' în mijlocul unui nufăr. În picioare. Şi cu o vâslă în mână, se îndreaptă spre buza cascadei. Şi când alunecă în jos, se strâng petalele în jurul lor, ating apa de jos, se scufundă şi apar în golfuleţ din adânc. Se ridică floarea de la fund şi se desface. Şi-n mijloc apare câte unu' din ei. Asta-i distracţia lor. Frumos, nu? Au înjghebat nişte scări din sfoară pe sub cascadă. Pe acolo mă urc şi io când vin de la chefal. Mai sunt unele nopţi în care mă trezesc ud leoarcă. E o căldură în apartament de zici că am lavă dedesubt. Asta se întâmplă mai rar… cam o dată pe an, şi atunci se luminează apa din cartier deodată, de zici că-i plină de licurici, şi-mi aduc aminte din nou când aveam curent şi era lumină pe străzi. Se văd şi blocurile de sub apă ca printr-o piftie. Peşti, raci, şerpi şi broaşte-ţestoase peste tot. Dacă te uiţi

pe mare… abia departe, în larg, se stinge lumina. Apa de aici se amestecă cu marea şi se stinge până la urmă. O înghite apa sărată la orizont. În cazemată? Ce să fie… apă. Am intrat şi io cu bărcuţa mea, cu asta gonflabilă de-o vedeţi aici, şi n-am găsit nimic. Multă igrasie şi răcoare. Din când în când mai izbucneşte în forţă izvoru' de sub ea şi se fac ochiuri mari de apă… nu clocoteşte, se desfac numa' aşa… cercuri-cercuri prin jurul ei, turbioane-turbioane. Atunci mi se face puţin frică, să nu se ridice nivelu' şi mai mult. Numai că se opreşte. Nu durează mult. Şi se revarsă din cazemată un val mic plin de băieţii şi fetele astea. Zici că-i scuipă afară cazemata. Şi ei se lasă purtaţi şi înoată şi se pierd printre blocuri. Hai noroc! O… da' câte mai aveţi? Una, două, trei… aproape cinci beri… Au! Nu mai da, domnu' şef, că nu voiam să o iau. Păi, se poate? Nu mai da cu undiţa în mine! Au! Nu voiam să fur… ce v-a apucat?

*

Olube se urcă într-o bărcuţă gonflabilă şi împinse cu o vâslă de plastic în mal. Comisarul Petrovici se ridicase în picioare şi îi mai dădu o lansetă pe spate până să se depărteze pe apă. Olube vâsli energic şi se pierdu pe luciul apei, printre trestiile crescute în jurul turnului de fum al centralei cartierului. Comisarul Petrovici respira greu şi-i arăta ameninţător lanseta, bâţâind-o a bătaie.

— Fir-ai al drecu' de beţiv boschetar! Dacă te prind, te rup cu bătaia! Auzi? Băga-mi-aş…

— Lasă-l, tată, spuse bărbatul de lângă el, care se ridicase între timp în picioare şi-i cuprinsese cu un braţ umărul.

— Ce să-l las, n-ai văzut că băgase mâna după bere? Ne vrăjea aici cu poveştile lui, cu minciunile lui, şi-n timpu' ăsta el căuta cutia de bere. Îl ştiu de mult p-ăsta, pe Mihalcea ăsta, n-ai tu grijă… 'Tu-ţi gura…

— Da’ cine e?… Hai, calmează-te, că iar îţi sare tensiunea, stai jos, ia uite ce te-ai înroşit.

— Un boschet de p-aici, spuse comisarul şi trase un scuipat în baltă.

— Ce zicea că l-ai anchetat, că ce…?

— E… l-am anchetat pă dracu’. Păi, ăsta-i om de anchetat? Ăsta-i un nebun alcoolist. Cu poveşti din astea mi-a venit în două cazuri. Auzi la el: anchetat. I-am luat două declaraţii amărâte. Nici să scrie nu ştie ca lumea. Niciunu’ din blocurile astea nu ştia. Numa’ retarzi. Cre’ că aşa-s şi ăştia de au rămas.

— Am văzut că-ţi ştia şi numele…

— Păi, omu’ prost are mintea odihnită. Are memorie, cârnatu’. Mi-aduc acum aminte de toate. Mi l-a pus pe o pistă falsă pe un băiat din secţie.

— Zicea el ceva de unu’ Radu…

— Adamescu. De-al nostru. Păi, n-a dispărut acum douăj’ de ani? Erai tu mic. Mă întâlnesc cu el, cu Radu adică, *La Cavaleru’*, la cârciumă, şi a doua zi, ia-l de unde nu-i. Îl trimisesem sub acoperire, să ancheteze dispariţiile alea…

— Ce dispariţii?

— Nişte muncitori. Mă rog… au dispărut odată nişte muncitori, parcă intraseră în pământ.

— Unde?

— P-aici. Aşa. Stai să-ţi zic, că uit dup-aia. Şi tot Mihalcea ăsta îl îmbârligase cu nişte informaţii false. Că-s tuneluri pe sub cazemată. Prostii! Nu-i nimic acolo. S-a verificat şi răsverificat! ’Tu-l în guriţă de măscărici. Dacă ai şti tu de câţi din ăştia am avut io parte înainte să mă pensionez! Cum îi miroseam, cum le ziceam pas. Şi ăsta… ăsta e regele mincinoşilor. Aberează. Doar l-ai auzit şi tu adineauri… Auzi la el, aici se merge pe nuferi şi răsare soarele de sub apă. Cum să nu-l plesneşti?

— Hai… calmează-te. A plecat. Nu se mai vede… Hai că ţi-ai revenit. Ce ţi-au zis doctorii? Să nu te mai aprinzi aşa… ce naiba!

— M-aprind, Tomiţă, m-aprind. Că mi-am adus aminte de multe…

— Da’ ai dreptate că-i mincinos. Câţi ani are de fapt? Treizeci, trei’ş’cinci…? Era puştan când l-ai luat la întrebări?

— E, pă dracu’! Are cât a zis că are… bate înspre şaizeci… sau p-acolo, zise comisarul şi începu să numere pe degete în gând.

— Hai, bă tată, că n-are cum. N-ai văzut cum arată? Numa’ fibră. Niciun rid. Io zic că nu-ţi aduci tu bine aminte… ăsta de a stat până acu’ lângă noi? Io de ăsta vorbesc. E cam de-o seamă cu mine. Dacă nu mai mic.

— Tomiţă… n-am io ochelarii la mine. Da’ el e. Io nu uit feţe. Bate înspre şaizeci… nu mă mai ameţi şi tu, că iar mi se ridică sângele în cap…

— Gata, tată, gata… ai dreptate… zise Tomiţă şi căută din ochi zona în care dispăruse barca lui Olube.

Vântul începuse să bată şi tulpinile trestiilor din jur se loveau unele de altele foşnind. Bucata de pământ de pe care pescuiau avea o formă aproape rectangulară, ce se întindea pe câteva sute de metri pătraţi. Din loc în loc se înălţa câte o mică prismă de beton năpădit de muşchi – fosta casă a liftului de pe acel bloc scufundat. Pe terasa acoperită de bălării a uneia dintre ele, cei doi îşi puseseră o casoletă cu mici congelaţi, deasupra cărora roiau musculiţe. Din când în când, Tomiţă se ridica, alunga muştele şi apoi apăsa cu degetul carnea tocată. La câţiva metri de ei, prinsă pe faţada de sub apă, ieşea scara de evacuare antiincendiu, ce-şi sprijinea barele ruginite pe aticul plin de mătasea-broaştei.

— Auzi la el: apar insuliţe, începu deodată comisarul. S-a ridicat pământu’ de dedesubt şi s-a urcat pe terasele blocurilor. Ca ăsta pe care stăm şi noi acu’. Auzi la el… insuliţe. Sunt blocuri năpădite de pământ pe care au crescut buruieni, zise comisarul Petrovici şi rupse un smoc de iarbă pe care-l aruncă în apă cu dispreţ.

— Io aici îl cred puţin, tată. Stai aşa să-ţi explic. Că au zis şi ăia la televizor: când s-a depistat izvorul subteran din cartier şi când au văzut că nici cu explozibilul n-au putut să-l astupe, au zis atunci geologii că s-ar putea să arunce aluviuni, pământ de jos. Izvorul. Păi, uite: acolo în dreapta. Acolo era linia de tramvai, depoul. Niciun bloc. Mi-aduc aminte că mai veneam şi io la plajă pe vremuri. Şi fix acolo, vezi câtamai insula s-a format?

Comisarul privi ca prin ceaţă, apoi dădu cu mâna prin aer a lehamite.

— Or fi… una-două… da' nu zece! zise el. Apoi începu: când am văzut că nu răspunde la telefon m-am luat imediat de griji. Am luat trei băieţi în uniformă după mine şi nu mi-a mai păsat că-i dau peste cap acoperirea. Voiam să-l scot de acolo, că oricum nu dădea randament. Mai făcuse el o *fază* înainte, cu ceva ani înainte de toată treaba cu cazemata… Şi mi se păruse mie că începuse s-o ia niţel razna… da', mă rog… Ajungem în cartier, da' de unde? Că a trebuit să parcăm Loganu' înainte de linia de tramvai. Băltea apa râuri-râuri. Atunci am crezut că s-a spart o ţeavă, ceva. Ne-am suflecat pantalonii şi am luat-o înspre meze-uri, unde-l ştiam pus pe Adamescu. Am găsit apartamentu' gol şi nici urmă de ăsta. A doua zi, când a venit echipa de amprente, a trebuit să ne punem cizme de cauciuc. Crescuse apa până la genunchi. Nu ştiam de izvor… ce izvor! Abia peste câteva zile l-au descoperit. Când se tot ridica apa. N-au găsit ăştia nimic în afară de o ciudăţenie: amprentele lu' Adamescu pe balustrada balconului. Da' cum să-ţi explic… topite în ţeavă. Urmele palmelor lui erau lăsate în ţeavă. Şi până şi cel mai mic şanţ din palmă se potrivea. Atunci i-am luat pe toţi la întrebări. Inclusiv pe Mihalcea ăsta, care iar m-a luat cu poveşti de adormit copiii. Ca de obicei: nimeni nu văzuse, nimeni nu auzise nimic. Dacă nu era treaba cu inundaţia… făceam io pe dracu-n patru şi obţineam aprobări să dinamitez cazemata aia. Doar aşa… să se elimine orice suspiciune. Da' n-a fost să fie. A început să crească apa şi ne-am schimbat direcţia înspre evacuarea oamenilor. A fost

mobilizare naţională. S-a băgat şi armata. S-a dus drecu' şi cazu' ăla. Cui i-a mai păsat când a început să se inunde oraşu'? Numa' p-ăştia din mezeuri n-a fost chip. S-au băgat, aşa cum zicea şi Olube ăsta, pe la ultimele etaje. Şi acolo au rămas…

— Păi, îi tot dau la televizor… au venit şi ăia de la National Geographic să studieze microdelta formată peste noapte…

— E… *microdeltă*. Şi tu acum, băi, Tomiţă! Chiar crezi tot? Lasă-i p-ăştia cu senzaţionalu' lor. Numa' asta caută. E o baltă cu stuf. A spart pânza freatică pământu' şi s-a inundat o zonă din oraş. Mare căcat nu e. Am avut noroc că am stopat-o. A ridicat armata digu' ăla de la Delfinariu în nici patru luni. Că altfel o beleam. Ajungea apa şi la noi. Noroc că s-a surpat şi buza falezei şi toată apa de aici se scurge în mare. Mare noroc. Şi ce mai zic ăştia de la reportaje?

— Că ar trebui descurajat pescuitul organizat aici, că trebuie prezervat…

— Adică se leagă de alde ăştia ca noi… că mai dăm în weekend cu bâta-n baltă? Ce să-ţi zic! Mare pagubă că scoatem de-o saramură… Apropo, ia vezi: s-au dezgheţat micii ăia? îşi aduse aminte deodată comisarul.

— Sunt tot beton, zise Tomiţă după ce aruncă o privire scurtă înspre casa liftului.

— Aşa, mai zi atunci. Te ascult.

— Că mica comunitate care a rămas aici s-a adaptat şi nu perturbă mediul…

— Rar, Tomiţă, îl întrerupse autoritar comisarul. Rar, scurt şi la obiect! Că pierd şirul.

— Că ăştia care au rămas aici nu strică echilibrul…

— Adică alde' Olube şi tovarăşii lui cu chiloţi din nuferi… aşa… mai zi… hai că încep să râd… spuse nervos comisarul.

Pânzele de păianjen ţesute între trestii străluceau în lumina soarelui. De pe baltă venea un miros amar şi în fundal se auzea cascada. Tomiţă se întinse pe spate, cu mâinile sub cap, şi închise ochii.

— Şi ce *fază* ziceai că ţi-a făcut? zise tânărul cu ochii închişi.

— Cine?

— Adamescu ăsta, de care povesteai.

— Când, la început?

— Îhî.

— Eh… n-a vrut să tragă într-unu'. Abia ajunsese în secţie. Era subinspector parcă… abia ieşise din Academie.

— Aşa…

— Şi l-am luat cu noi la o intervenţie în Piaţa Chiliei. Pe atunci era plin de gitanes p-acolo. Şi-al nostru n-a vrut să tragă. S-a blocat.

— În cine să tragă?

— În suspect. Un borât. Se baricadase într-o cameră. Avea mulţi puradei. Nevastă-sa, plecată la cordit prin Italia. El, ciorditor. Hoţ. Adamescu reuşeşte să intre în camera lui pe geam. Noi dădeam cu berbecu' să rupem uşa pe partea astălaltă. Când reuşim s-o spargem, îl găsim înăuntru pe Adamescu, cu pistolu' în mână şi atât. Camera goală, geamu' deschis, borâtu' îşi descărcase toţi puradeii într-o Dacie papuc şi plecase în trombă. Cu Adamescu lângă el în cameră, înarmat. N-a avut coaie. L-am trimis la psiholog şi i-am mai dat o şansă. Aceeaşi poveste: n-avea coaie să folosească pistolu'. Altă intervenţie, acelaşi rezultat: Adamescu îl lasă pe unu' să treacă pe lângă el de parcă era fantomă. I-am făcut raport şi l-am băgat apoi numa' la filaje sub acoperire. Acolo era ca peştele în apă. Prindea hoţi pe bandă rulantă. Era el cam paliu, aşa… rămânea cu o privire de sandilău… da' băiat bun per total.

Un val se prelinse pe marginile blocului-insulă de pe care pescuiau. Apa clipoci sub ochiurile de mătasea-broaştei şi unda se întoarse înapoi pe baltă. Cei doi tăcură. Vântul se oprise şi trestiile încremeniseră. Nu mai

foşneau. Al doilea val se urcă pe ei, udându-i până la brâu, după care se prelinse înapoi unduind trestiile. Priviră înspre cazemată, acolo unde ochiuri mari de apă erau agitate de o vâltoare din adânc. Cursul apei, care până atunci aduna şi purta frunze înspre cascada falezei, îşi schimbase acum direcţia. Odată cu valurile de mai devreme, apa acelui lac curgător rămase nemişcată o clipă, pentru ca în scurt timp să înceapă să se reverse în sens invers, înspre oraş. La început uşor, aproape insesizabil, apoi din ce în ce mai repede. Frunzele moarte, brădişul, nuferii şi păsările ce pluteau până atunci pe luciul apei fură prinse în acea alunecare discretă ce le purta dinspre faleză spre oraş şi dig. Tomiţă deznodă sfoara bărcii, legată de un mănunchi de papură, şi îşi ajută tatăl să se urce. Îşi lăsară uneltele de pescuit în urmă, însă, până să pună mâna pe singura vâslă lăsată pe mal, debitul apei, amplificat dintr-odată, îi smulse de lângă trestii şi-i aruncă în mijlocul unui vârtej proaspăt format. La început barca se învârti în jurul axei sale, uşor, apoi din ce în ce mai repede, până se desprinse şi fu preluată de torentul care devenise între timp rapid, ca un râu de munte.

— A cedat digul! îl auzi inspectorul urlând pe fiul său, care abia se putea ţine cu mâinile de marginile bărcii: a cedat digul!

Barca trecu în viteză printre blocurile scufundate, se lovi în alunecarea sa de vârful unui stâlp de iluminat şi se îndreptă, purtată de învolburarea torentului tulbure, înspre zidul de beton al digului-baraj, pe care se zăreau două mulţimi de oameni, mici cât furnicile, ce fugeau în direcţii opuse. Impactul cu suportul unei antene parabolice rupte îl aruncă pe Tomiţă peste bord. Înainte să se izbească de marele taluz, comisarul se trezi aruncat pe spate, pe fundul bărcii. Câteva flori de nuferi alunecară rapid pe lângă barcă şi se îndreptară cu viteză înspre spărtura digului. Comisarul se prinse cu mâinile de banca din lemn ce trecea pe deasupra pieptului său şi privi pentru ultima oară cerul, pe care acum zburau stoluri nesfârşite de berze.

Sfârşit